

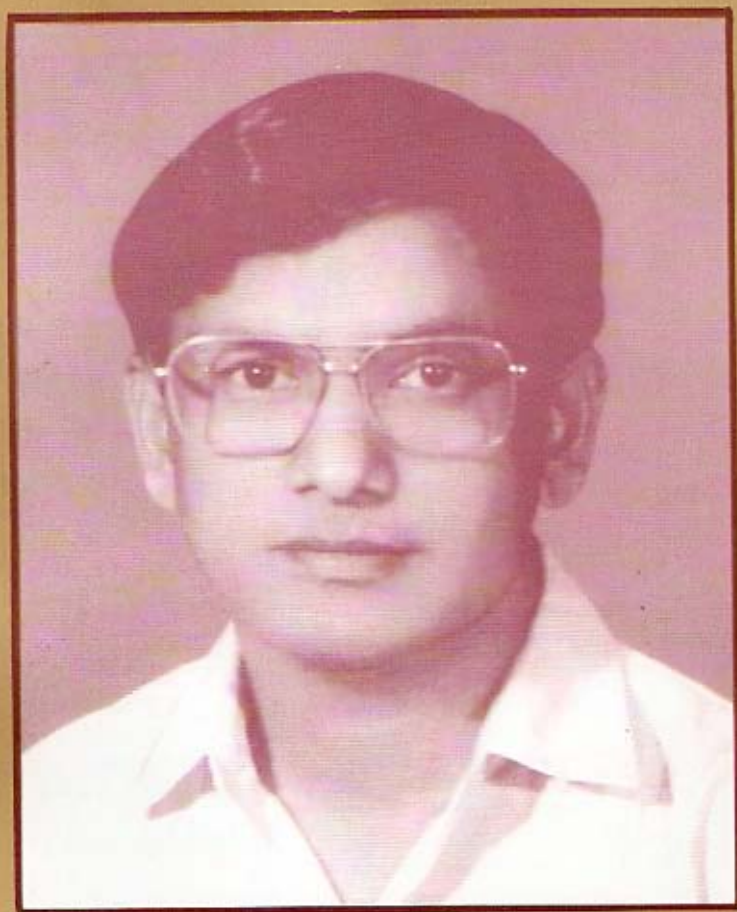
50வது ஆண்டை நோக்கி.....

மலலகை

அசுமயர்: மிடாமினிச் சீவா

‘தோழமை என்றொரு சொல்!’

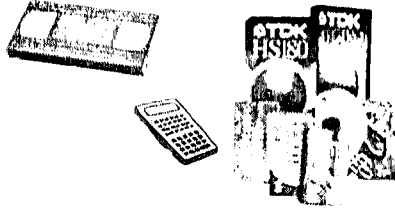
ஜூன் 2008

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விலை - 30/=

Wahls Shopping Centre

Dealers in Video Cassettes, Audio
Cassettes,
CD's, Calculators, Luxury &
Fancy Goods

152, Bankshall Street,
Colombo - 11.
Tel : 2446028, 2441982
Fax : 323472

மல்லிகை

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
ஆதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
ஈன நிறை கண்டு துள்ளுவர்'

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே,
இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் மாத்திரம்
தான் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை விதந்து
பாராட்டப் பெற்ற பெறுமதி மிக்க சம்பவம்
இடம்பெற்றுள்ளது. அங்கு பாராட்டப்பட்ட
சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை நாடாளு
மன்றப் பத்திரிகையான ஹன்ஸார்ட்
(04.07.2001) பதிவு செய்ததுடன் எதிர்காலச்
சந்ததியினருக்காக ஆவணப்படுத்தியு
முள்ளது.

50 - வது ஆண்டை
நோக்கி...
ஜூன்
349

'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine

மல்லிகை அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன்
வெளிவரும் தொடர் சிற்பேடு மாத்திர
மல்ல - அது ஓர் ஆரோக்கியமான
இலக்கிய இயக்கமாகும்.

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.
Tel : 2320721
mallikajeeva@yahoo.com

ஜீவ துரிசனம்!

கடந்த ஆறு தலாப்தங்களுக்கு மேலாக
மல்லிகை ஆசிரியரும், எழுத்தாளருமான
டொமினிக் ஜீவானிது இலக்கிய வாழ்க்கை,
பொது வாழ்க்கை அடங்கலாக ஏற்பட்டு
வந்துள்ள வளர்ச்சிகள், மாற்றங்கள், வெகு
சன அபிப்பிராயங்கள், தகவல்கள், செய்தி
கள், புகைப்படங்கள், கருத்துக்கள் அத்தனை
யையும் உள்ளடக்கிய ஆவண நூலொன்று
தொகுக்கப் பெற்று, வெகு விரைவில் வெளி
வர இருக்கின்றது.

இந்தத் தொகுப்பின் நோக்கம், ஒரு
படைப்பாளியின், மேடைப் பேச்சாளரின்,
பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுழைத்த ஒரு
படைப்பாளியின், சகோதர எழுத்தாளர்க
ளினது உருவங்களை அட்டையில் பதிப்பி
த்து ஆவணப்படுத்திய ஒரு எழுத்து உழை
ப்பாளியின் நேசிக்கத் தக்க படைப்பாளி
களின் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான ஒரு சாதா
ரணனின் முழு வாழ்க்கைப் பின்னணியை
யும், தகவல்களையும் உள்ளடக்கமாகக்
கொண்டு தயாராகிக் கொண்டுள்ளது, இந்த
ஆவணப் பெருநூல்.

இந்தத் தகவலை முன்னரே மல்லிகை
வாசகர்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றோம்.

இந்த ஆவணத் தகவல் நூலைப் புத்தக
மாக வெளியிட்டு எவ்வதற்கு நிறைய
நிறையப் பணம் தேவை. இந்தப் பெருந்
தொகைப் பணத்தைத் திரட்டுவதே தனிப்
பெருந் சாதனைகளில் ஒன்றாகும்.

எதற்குமே தன்னம்பிக்கை தான் மல்லி
கையின் அடிப்படை மூலதனம். நம்மையும்
நமது பாரிய அர்ப்பணிப்பு, உழைப்பையும் சரி
வரப் புரிந்து கொண்டவர் அநேகர் உள்ளனர்.

அன்னாரது ஆக்கமும் ஊக்கமுமே
நமது தனி ஓர்மத்தின் அத்திவாரமாகும்.

- ஆசிரியர்

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டுள்ள நூல்கள்

1. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் : டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு (இரண்டாம் பதிப்பு)	250/=
2. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் : சாந்தன்	140/=
3. கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான் : சிரித்திரன் சுந்தர்	175/=
4. மண்ணின் மலர்கள் (13 யாழ் - பல்கலைக்கழக மாணவ - மாணவியரது சிறுகதைகள்)	110/=
5. கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் (கட்டுரை) : ரமீஸ் அப்துல்லாஹ்	100/=
6. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் : டொமினிக் ஜீவா (பிரயாணக் கட்டுரை)	110/=
7. முனியப்பதாசன் கதைகள் (சிறுகதை) : முனியப்பதாசன்	150/=
8. ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல் : டொமினிக் ஜீவா	135/=
9. இப்படியும் ஒருவன் (சிறுகதை) : மா. பாலசிங்கம்	150/=
10. அட்டைப் படங்கள்	175/=
11. சேலை (சிறுகதை) : முல்லைபுரான்	150/=
12. மல்லிகை சிறுகதைகள் : செங்கை ஆழியான் (முதலாம் தொகுதி)	275/=
13. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் (இரண்டாம் தொகுதி) : செங்கை ஆழியான்	350/=
14. நிலக்கிளி (நாவல்) : பாலமனோகரன்	140/=
15. அநுபவ முத்திரைகள் : டொமினிக் ஜீவா	180/=
16. நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள்	150/=
17. டொமினிக் ஜீவா கருத்துக் கோவை (கட்டுரை)	80/=
18. பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும் (கட்டுரை)	100/=
19. முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள் : டொமினிக் ஜீவா	120/=
20. தரை மீன்கள் (சிறுகதை) : ச. முருகானந்தன்	150/=
21. கூடல்லாத நத்தைகளும் ஓடல்லாத ஆமைகளும் (சிறுகதைகள்) : செங்கை ஆழியான்	175/=
22. நாம் பயணித்த புகைவண்டி (சிறுகதை) : ப.ஆப்தின்	150/=
23. அப்புறமென்ன (கவிதை) : குறிஞ்சி இளந்தென்றல்	120/=
24. அப்பா (வரலாற்று நூல்) : தில்லை நடராஜா	120/=
25. ஒரு டாக்டரின் டயரியில் இருந்து... : டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தன்	140/=
26. சிங்களச் சிறுகதைகள் - 25 : தொகுத்தவர் செங்கை ஆழியான்	150/=
27. டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள் - 50 இரண்டாம் பதிப்பு	350/=
28. Undrawn Portrait for Unwritten Poetry - டொமினிக் ஜீவா சுயவரலாறு (ஆங்கிலம்)	200/=
29. தலைப் பூக்கள் (மல்லிகைத் தலையங்கள்)	120/=
30. அக்சத்தாளின் ஊடாக ஓர் அநுபவப் பயணம்	200/=
31. மல்லிகை ஜீவா மனப் பதிவுகள் - திக்குவல்லை கமால்	150/=
32. மல்லிகை முகங்கள் : டொமினிக் ஜீவா	150/=
33. பத்ரே பிரசுத்திய - சிங்களச் சிறுகதைகள் - டொமினிக் ஜீவா	120/=
34. எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி : தொகுத்தவர் - டொமினிக் ஜீவா	90/=
35. நினைவின் அலைகள் : எஸ். வீ. தம்பையா	60/=
36. முன் முகங்கள் (53 மல்லிகை அட்டைப்படக் குறிப்புகள்)	200/=

மனப் பூர்ப்புடன் பாராட்டுக்கின்றோம்!

● நல்லி குப்புசாமி

நாமறிந்த வரைக்கும் இது ஓர் ஆரோக்கியமான அணுகுமுறை.

தமிழகத்தில் எமக்குத் தெரிந்த வரையில் பல்வகைப்பட்ட கொடை வள்ளல்கள் இருந்திருக்கின்றனர். ஆலயங்களுக்கு, அன்னதானங்களுக்கு, அனாதை இல்லங்களுக்கு, அரசியல்கட்சிகளுக்கு, கல்வி பொதுநிறுவனங்களுக்குப் பல்வேறு வகைப்பட்ட இன்னும் பொதுக் காரியங்களுக்கென வள்ளல்கள் வாரி வாரி இறைத்துள்ளனர். கொடை கொடுத்துள்ளனர்.

ஆனால், தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், கலைஞர்களின் புதிய வெளியீடுகளுக்கும், குறிப்பாகப் புதிதாக வெளிவரும் சிற்றேடுகளுக்கு மனமுவந்து கடைசிப் பக்க விளம்பரத்தை மாதா மாதம் தொடர்ந்து நல்கி வந்தவர் நல்லி குப்புசாமி செட்டி அவர்கள்.

எந்தப் புதிய தரமான இலக்கியச் சிற்றேடு வெளிவந்தாலும், நல்லி செட்டியாரின் விளம்பரம் பளிர்வென அதன் கடைசிப் பக்கத்தில் காட்சி தரும்.

ஜெயகாந்தன் உட்படத் தரமான படைப்பாளிகள் பலருக்குப் பக்கத்துணையாக இன்றுவரை நின்று உதவி வருபவர் செட்டியார் அவர்கள்.

சகோதர எழுத்தாளர்களினது, முன் முயற்சியாளரினது சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை வாடிப்போக விடாமல் நீருற்றி வளர்க்கும் நல்லி குப்புசாமி அவர்களை நமது எழுத்தாளர்கள் சார்பாகப் பாராட்டி மகிழ்கின்றோம்.

ஜீவசாயக் கிராமம் தந்த ஜீவீகு படைப்பாளி

- தீக்குவல்லை கமால்

காலையில் கண்விழிக்கும் போதே, அவனது அப்பா ராகமெடுத்துப் பாடும் ஸெலலிஷினி காவியப் பாடல்கள் அவன் காதுகளை நிறைக்கும். அதன் விளக்கம் கூட அவனுக்குக் கிடும். அவனது தாய் கூடப் போதனை நிறைந்த கதைகளைச் சொல்வாள். அவ்வப்போது அவனைப் பராமரித்த பாட்டி கூட, நூற்றுக் கணக்கான கதைகளைத் தெரிந்து வைத்திருந்தாள். அந்நாட்களில் அவனது காலிலே புண் ஏற்பட்டால் மருந்து கட்டி முடியும் வரை கதை சொல்ல வேண்டுமென அடம் பிடித்தான், அந்தச் சிறுவன். அவன் வேறு யாருமல்ல தெனகம் சிரிவர்தன தான்.

இவர் 1945 ல் மாத்தறை மாவட்டத்தில் பிறந்தார். அது ஒரு பின் தங்கிய விவசாயக் கிராமம். அவரது தகப்பனும் ஒரு விவசாயியே. செளந்தர்யம் மிக்க அந்தக் கிராமத்தின் வயல் வெளியருகே வீடு அமைந்திருந்தது.

ஆரம்பக் கல்வியை உள்ளூர்ப் பாடசாலையிலேயே கற்றார். இருந்தும் இரண்டு மைல் நடந்தே செல்ல வேண்டும். வயலை, மலையைக், காடுகளைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டும். இடையில் பழங்கள் பறித்துச் சாப்பிட்டே வயிறு நிறைந்து விடும். ஏழாம் தரம்வரை கற்ற, அப்பாடசாலை வாசகசாலையில் சுமார் நூறு புத்தகங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் பிரபல எழுத்தாளர்களான பியதாஸ் சிரிசேன, டப். ஏ. சில்வா, மார்டிஸ் விக்ரமசிங்ஹ, குமாரதுங்க முனிதாஸ் போன்றோரின் புத்தகங்களும் காணப்பட்டன. இவற்றை வாசித்ததன் விளைவாக மிக இளம் வயதிலேயே எழுத ஆரம்பித்துவிட்டார். அதன் வாசகர்கள் அவனது அம்மாவும் அப்பாவும் மாத்திரமே.

1964 முதல் இருபத்திமூன்று ஆண்டுகள் பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் பல பாடசாலைகளிலும் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். ஆசிரிய வாழ்க்கையின்

ஆரம்பக் கட்டத்தில் எழுத்தாளர் பியசேன கஹதகமவை சந்தித்தார். அவர் மூலமாக இன்னொரு பிரபல எழுத்தாளரும் அதிபருமான ஏ. எஸ். ஜி. புஞ்சிவேவாவை சந்தித்தார். அதுவே தெனகம் சிரிவர்தனவின் இலக்கிய வாழ்வின் திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

இவரது ஒவ்வொரு எழுத்தையும் புஞ்சிவேவா கூர்மையாக விமர்சித்தார். உலக இலக்கியங்களை அறி முகப்படுத்தினார். சீன, ரஷ்ய இலக்கியங்களை படிக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தினார். தனது கிராம மக்களதும், தொழில் வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் மக்களதும் யதார்த்தமான பிரச்சினைகளை சிந்திக்கத் தொடங்கினார். தாம் எழுதும் ஒவ்வொரு வரியும் சீன, ரஷ்ய இலக்கியங்களைப் போல் மக்களோடு நெருங்கியதாகவும் அவர்களது வாழ்வை உயர்த்துவதாகவும் அமைய வேண்டுமென்று உணர்ந்தார்.

தெனகமவின் முதலாவது புத்தகம் 1976 இல் 'எனது வழக்கைக் கேளுங்கள்' வெளி வந்தது. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், இளைஞர் நாவல், சிறுவர் இலக்கியம், சரிதம், பௌத்த இலக்கியமென்று நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்கள் வெளியிட்டுள்ளார். திவாயின, விதுஸர, சிலுமின முதலிய பத்திரிகைகளில் கடமையாற்றியுள்ளார்.

லேக் ஹவுஸில் கடமையாற்றிய போது பாலம் (பாலம்) என்ற பகுதியை ஆரம்பித்து தமிழ் எழுத்தாளர்களையும், அவர்களது ஆக்கங்களையும் வாராவாரம் அறிமுகப்படுத்தினார். சமாதான இலக்கியப் போட்டிகளைத் தமிழிலும் நடாத்திப் பரிசளித்ததோடு, வெற்றிப் படைப்புக்களை நூலருவாக்கி வெளியிட்டார்.

இவரது ஆக்கங்கள் பலதடவை இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, கொடகே பரிசு, உள்ளிட்ட பல்வேறு பரிசுகளை வென்றுள்ளன.

இவரது நண்பர்கள் (மிதுரோ) என்ற இளைஞர் நாவல் யுத்தச் சூழலால் கிழக்கிலிருந்து இடம் பெயர்ந்த சிங்கள அகதிகளைப் பதிவு செய்துள்ளது. இதற்கு சர்வதேச இலக்கிய விருது வழங்கப்பட்டது. எம். எச். எம். சம்ஸ் இதனை தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். ஆங்கிலத்திலும் வந்துள்ளது. அதைத் தொடர்ந்து, பல இளைஞர் நாவல்களை எழுதினார். சிங்கள இலக்கியத்தில் தனித்துறையாக வளர்ந்துள்ள இளைஞர் நாவல் துறையில் தெனகம் மிகவும் முன்னணியில் நிற்கிறார்.

விவசாய கிராமத்து வாழ்க்கைப் பின்னணியும் தொழில் ரீதியாக பல்வேறு கிராமங்களில் பெற்ற அனுபவமும் இலக்கிய எழுத்து, வாசிப்பு வாக்க

ரீதியாகப் பிரிந்து நிற்கும் சமூக அமைப்பையும், அதற்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் அரசியலையும் எதிர்த்துச் செயற்படும் வலிமையைக் கொடுத்தது. எஸ். ஏ. விக்கிரமசிங்ஹுவின் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தெற்கில் வேர் பாய்ச்சியிருந்த காலப்பகுதி அது. அதில் இணைந்து இடதுசாரியாக இயங்க ஆரம்பித்தார். கூடவே தொழிற் சங்க நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டார்.

1980 இல் நடைபெற்ற பொது வேலை நிறுத்தத்தில் அவர் பங்கு பற்றினார். அதில் பங்கு பற்றியவர்கள் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டமை யாவரும் அறிந்ததே. தென்கமவும் வேலை இழந்தார். வேலை இழந்தவர்கள் வாழ்வதற்காகக் கூலி வேலையேனும் செய்வதற்காக வீதிக்கிறங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். இருபதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் சர்க்கொலை செய்து கொண்டார்கள்.

தென்கமவும் அவரது மனைவியும் சேர்ந்து சந்தைகளுக்குச் சென்று தேங்காய், அரிசி விற்க ஆரம்பித்தனர். இப்படியாகக் காலம் ஓடியது.

சமூகப் பொறுப்போடு மாணவர் நலனை முன் வைத்து கடமையாற்றிய தென்கமவை அவரது மாணவர்கள் கைவிட்டு விடவில்லை. 'எங்களுடைய ஸேர் கஷ்டப்படக் கூடாது!' என்று

அவர்கள் எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்தனர்.

இந்த நினைவுகளை வாழவைப்பதற்காக அவர் பின்நாளில் அதனைக் 'குருதட்சணை' என்ற இளைஞர் நாவலாக எழுதினார். விவசாயக் கிராமியப் பின்னணியில் மிகவும் யதார்த்தமாக இந்நாவலை அவர் படைத்துள்ளார். அதற்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்ததோடு, மூன்று பதிப்புக்களையும் கண்டுள்ளது.

அந்நாவல் அண்மையில் தமிழில் வெளிவந்துள்ளது. இருபது வருடத்திற்கு மேலாக எமட்கிடையிலான தொடர்பும், இலக்கியப் பார்வையிலுள்ள ஒருமைப்பாடும் காரணமாக அதனை நான் மொழியாக்கம் செய்துள்ளேன்.

மூன்று குழந்தைகளின் தந்தையான தென்கம சிரிவர்தன தற்போது மஹரகமை பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

எழுதிக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளரான தென்கமவிடமிருந்து இன்னும் நிறையப் படைப்புக்களை இலக்கிய உலகம் பெற்றுக் கொள்ளுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

பிரதீதக் கதவுகள் எனக்காகமேலும்
ஏன் சாத்தப்படன?

பிரதீத வீணைகள் நான் தொடடபோது மேலும்
ஏன் கற்பிழந்தன?

தூரத்தி ஓளிப்பொருட்கள் பெரிதாகி
யாருக்கும் புலப்படாமல் என்
கண்களுக்கு மேலும்
ஏன் தென்படன?

ஓளிப்பொருட்கள் பெரிதாகி
வழித்தடங்கள் தெரியும்தோது- என்னைத்
தேடினாலும் கிடைக்கமேடேன்

சொல்ல வேண்டிய
நன்றிகளை, வாழ்த்துகளை
வானத்திக்குச் சொல்லுங்கள்.

வரிகளைத் தப்பிதல் செய்யு
உருமாற்றி ஒப்பிக்கும் உங்கள்
பிழைக்காகவிவன்றே
மேலு பொடியுமேலும் மன்னீது.

வினாயாது கீழ்வு
வை. சாரங்கன்

மேலுக்களை ஓரங்கமேலு
மேலுயில் நனைந்தி மனிதர்களாகுங்கள்.

எனக்கான கதவுகளை
நானாகத் திறந்தி கொள்ளுமுன்னே,
நானாகத் திறந்தி கொள்ளுமுன்னே.....!

பேனாவால் பேசுகிறேன்- 15

- ஸ்ரீயாழ்வு பஞ்சீன்

கட்டாரில் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர்களின், அந்நாட்டு மக்களின் கலை, கலாசாரம் பொழுது போக்குகள் பற்றிய எனதான அவதானக் குறிப்புகளை ஏலவே, நான் பேசியிருக்கின்றேன். இருந்தும், விடுபட்டுப் போன சில விடயங்களை நம் நாட்டில் நடைபெற்ற ஒரு தாங்கொண்ணா துயரம் எனக்கு இரை மீட்ட வைத்து விட்டது.

கட்டாரிகளின் ஆரம்பகால தொழிலான மீன் பிடித்தல், முத்துக் குளித்தல் என்பன இன்றைய காலகட்டத்தில் பொழுது போக்கு அம்சமாக மாறிப் போயிருக்கின்றது. பெரும்பாலும் அனேகமான அரசியர்கள் இன்றும் மீன் பிடித்தலை ஒரு அலாதியான பொழுது போக்கு அம்சமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அது மட்டுமன்றி, வெளிநாட்டுக்காரர்கள் அதிலும், ஆசிய நாட்டுக்காரர்களை வேலைக்கு வைத்து மீன்பிடித் தொழிலை பிரதான தொழிலாகக் கொண்டவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். நவீன விசைப்படைகுகள் மூலம் கடலில் வெகு தூரம் வரைக்கும் சென்று நுட்பமான முறையில் மீன் பிடிப்பதில் இந்திய, பங்களாதேஷ் மீன் பிடிக்காரர்களுக்குத் தனியான இடமுண்டு.

தவிரவும், ஐரோப்பியர்கள் தமது ஓய்வு நேரப் பொழுது போக்காக பின்னேரப் பொழுதுகளில், சில நேரங்களில் காலைப் பொழுதுகளிலும் மீன் பிடிப்பதுண்டு. சில பிரதேசங்களில் சூழல் பாதுகாப்பைக் கருத்தில் கொண்டு, மீன் பிடித்தல் தடை செய்யப்பட்டிருந்தாலும், பரவலாக கட்டாரின் எல்லா கடல் முனைகளிலும் மீன் பிடித்தலை அவதானிக்க முடியும். அவ்வப்போது நானும் சில நண்பர்களும் மீன் வாங்குவதற்குக் கடற்கரைக்குச் செல்வது வழக்கம். ஏன்னென்றால், கடற்கரையில் தான் மலிவாகவும், சிலவேளைகளில் இலவசமாகவும் மீன்கள் கிடைக்கும். அதை விடவும், தாய்மையான நல்ல மீன்களை துடிக்கத் துடிக்கப் பெற்றுக் கொள்ளவும் முடியும். இப்படி மீன்கள் வாங்கச் செல்லும் போது, ஆங்காங்கே தூண்டில் போட்டு மீன் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்களை பல தடவைகள் அவதானித்துள்ளேன். இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் நாங்களும் மீன் பிடிக்க வர வேண்டும் என்று திட்டம் போடுவோம். மறுநாளோ, அல்லது அடுத்த விடுமுறை நாளுக்கோ மீன் பிடிக்கப் போவதற்கு ஆயத்தமாகுவோம். ஆனால், குறிப்பிட்ட நாளில் வேறு ஏதாவது வேலை வந்து எங்கள் திட்டத்தைத் தள்ளிப் போட வைத்து விடும். நான் கட்டாரில் இருந்த சுமார் இரண்டு வருட காலம் பல தடவைகள் இவ்வாறான திட்டங்கள் போட்டிருக்கின்றேன். ஆனால், ஒரு நாள் கூட, அதை நிறைவேற்றும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்கவேயில்லை என்பதுதான் உண்மை.

ஊரில் இருக்கும் பொழுது, அவ்வப் போது பெரும்பாலும் ஞாயிறு தினங்களில் எமது ஊர்க் குளத்திற்கு நானும் சில நண்பர்களும் மீன் பிடிக்கச் செல்வது வழக்கம். அதில் முக்கியமானவர்களில் ஒருவர் எமது விஞ்ஞான ஆசிரியர் அஸ்ரப் சேர்.

அஸ்ரப் சேர் பற்றிக் கட்டாயம் நான் சொல்லியாக வேண்டும். அவரது ஆளுமைகள், திறமைகள், முற்போக்குச் சிந்தனைகள் என்று பல்வேறு பட்ட தனது வினைத் திறன்களின் மூலம் எமது ஊருக்காகக் கடுமையாக உழைத்தவர். நான் எட்டாம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு வாட்ட சாட்டமான இளைஞனாக எமது கிராமத்திற்கு ஆசிரியராக முதலாவது நியமனம் பெற்று வந்தவர். அவர் ஒரு ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியராக இருந்த போதும், அவர் கற்பித்தது விஞ்ஞானப் பாடமாகும். அதற்கான காரணம் அதுவரைக்கும் விஞ்ஞானப் பாடத்தைக் கற்பிக்கக் கூடிய ஒருவர் எமது கிராமத்தில் இல்லாமையும் அஸ்ரப் சேர் அவர்கள் உயர் தரத்தில் விஞ்ஞானப் பிரிவில் கற்றவர் என்பதாலும், விஞ்ஞானப் பாடத்தைக் கற்பிப்பதில் அவருக்கிருந்த திறமையும் அவரை ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியராக எம்முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது.

விஞ்ஞானப் பாடப் புத்தகத்தைப் புதிதாகப் பெற்று வெறும் படங்களை மட்டுமே புரட்டிப் பார்த்து விட்டு, மீண்டும் புதிதாகவே திருப்பிக் கொடுக்கும் வழமையான நிலை யிலிருந்து எமது பாடசாலை மாற்றம் பெற ஆரம்பித்தது. ஆம், அஸ்ரப் சேரின் வருகை எமது நாச்சியாழ்வு மண்ணில் விஞ்ஞானத்தை விதைத்தது. கல்வியியலின் புதிய

கோணத்தைத் தரிசிக்க வைத்தது. வானத்தையும், நிலவையும், நட்சத்திரங்களையும், அறிவியல் கோணத்தோடு அவதானிக்க முடிந்தது. கோள்கள் பற்றிய அறிவைத் தந்தது. அணுக்கள் பற்றியும், மூலங்கள் பற்றியும் அறிய வைத்தது. ஆம், எமது கிராமத்தில் விஞ்ஞான விளக்கு ஏற்றப்பட்டு விட்டது. அதற்கு அடிக்கோளாக, ஆணி வேராக அஸ்ரப் சேர் இருந்தது ஊறிந்த உண்மையாகும்.

அஸ்ரப் சேருடன் எனதான உறவு மிக நெருக்கமானதாகும். மாணவ- ஆசிரிய உறவுகளையும் தாண்டி நண்பனாக ஒரு உறவினராக என்னோடான ஒரு அந்நியோன்ய உறவு அவருக்கிருந்தது. நான் உயர்தரப் பரீட்சை எழுதியவுடன் சில காலம், சுமார் இரண்டு வருடகாலம் எனது பாடசாலையில் சாதாரண தர மாணவர்களுக்குக் கணிதப் பாடம் கற்பித்துக் கொடுத்தேன். அந்தக் கால எல்லையில் அஸ்ரப் சேரும் நானும் மிகவும் நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

இரவு பகலாக மாணவர்களைப் பற்றிய சிந்தனையோட்டத்துடன் செயற்பட்ட அஸ்ரப் சேர், மாலை நேர வகுப்புக்கள், மேலதிக வகுப்புக்கள் என்று தனது முழு நேரத்தையும் மாணவர்களுக்காகவே ஒதுக்கியவர். இதன் காரணமாக தனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் சிறிதும் முன்னேற்றத்தையும் அவர் காணவில்லை. மாணவர்களுடன் அன்பாகப் பழகுவதில், அவர்களை அரவணைத்துச் செல்லுவதில் என்பவற்றின் மூலம் அவர்களுடனான ஒரு வலுவான அந்நியோன்யமான உறவை அஸ்ரப் சேர் ஏற்படுத்தியிருந்தார். இதனால், எனக்கு மட்டுமல்ல,

பொதுவாக எல்லா மாணவர்களுக்கும் அஸ்ரப் சேரைப் பிடிக்கும். மற்றப் பாடங்களை வெறுக்கின்ற மாணவர்கள் அஸ்ரப் சேரின் கணிவான அணுகுமுறையினால் விஞ்ஞானப் பாடத்தையும், அஸ்ரப் சேரையும் நேசித்தார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் ஒட்டு மொத்த மாணவ சமூகத்தினாலும் நேசிக்கப் பட்ட ஒரேயொரு ஆசிரியர் அஸ்ரப் சேர் தான். அவ்வப்போது, தனது வலுவான ஆலோசனைகள் மூலம் மாணவர்களை வழி நடத்தும் அவரது பாணியே தனிதான். இதனால், அநேகமான மாணவர்கள் அஸ்ரப் சேரின் விசிறியாகத்தான் இருந்தார்கள்.

நான் நாச்சியாதீவு முஸ்லிம் மஹாவித்தியாலயத்தில் (தொண்டர்) கணித ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய போது, நானும் அஸ்ரப் சேரும் எமது குளத்திற்கு மீன் பிடிக்கச் செல்வது வழக்கம். அஸ்ரப் சேருடன் மீன் பிடிக்கச் செல்வது என்பது எனக்கு விருப்பமான பொழுது போக்காகும். அஸ்ரப் சேர் தூண்டில் கட்டுவது தொடக்கம், மீன்க்கும் புழுக்களை இரையாக வெட்டுவது வரையில் அஸ்ரப் சேரே செய்து வைப்பார். காலையிலே நாம் குளத்திற்குச் சென்று விடுவோம். தூண்டில் புழுக்களை இலாகமாகக் கொடுவ வேண்டும். இல்லை யென்றால், தூண்டில் முள்ளுக் கையைக் கிழித்து விடும். அதைவிடவும், புழுக்கள் நெழிந்து கொண்டிருப்பதனால் அதை தூண்டில் கொளுவதும் சிரமமான விடயமாகும். ஆனால், அஸ்ரப் சேர் இவற்றை இலகுவில் செய்து விடுவது. மட்டுமல்ல, அவரது தூண்டில் மீன் இலகுவில் மாட்டி விடும். ஆனால், நான் எத்துணை முயற்சி

செய்தாலும் எனது தூண்டில் மீன்கள் சிக்குவதே இல்லை. மிக நீண்ட பிரயச் சித்தத்திற்குப் பின்னர், சில மீன்கள் பிடிபடும். அதற்குள் அஸ்ரப் சேர் நிறைய மீன்கள் பிடித்து விடுவார்.

நாங்கள் பெரும்பாலும் எமது குளக்கட்டில் இருக்கும் அந்தப் பெரிய புளியமரத்தின் கீழ்த்தான் அமர்ந்து மீன் பிடிப்பது. வழக்கம். ஏனென்றால் நாங்கள் கொண்டு செல்லும் நொறுக்குத்தனிகளைப் பாதுகாப்பாக வைக்கவும். லாவகமாக அமர்ந்து கொண்டு மீன் பிடிக்கவும், புளியமரத்தின் கீழாகக் கட்டப் பட்டிருக்கும் அந்தப் படிக்கட்டுகள் எமக்கு உதவியாக இருந்தன. மட்டுமன்றி எதிர் பாராத விதமாக மழை பெய்தாலும், குடை போல விரிந்து அடர்த்தியாகப் படர்ந்திருக்கும் அந்தப் புளியமரத்தின் கிளைகளைத் தாண்டி மழைத்துளிகள் அறிதாகவே விழும். எனவே, வெயிலிலும் மழையிலும் இருந்து பாதுகாப்புப் பெறவும் அந்த மரம் உதவியது. பொதுவாக ரெட்டைப் புளியமரம் என்றுதான் அதனை ஊரவர்கள் அழைப்பார்கள். அதில் வைரவன் எனும் பேய் ஒன்று வாழ்வதாயும், வெள்ளாமை அழுவடை காலங்களில் இரவில் பொலிகளை உறிஞ்சிக் குடிப்பதாயும் இரவு நேரங்களில் சலங்கை ஒலியெழுப்பிய வண்ணம் குளக்கட்டிலும், ஊருக்குள்ளும் உலவி வருவதாயும் முன்னர் எங்களுர் முதியவர்கள் கதையளந்திருக்கின்றார்கள். எனவே, அவ்வப்போது புளியமரத்தின் கீழ் நாங்கள் அமர்ந்திருக்கும் போது, இந்த ஞாபகம் வரும். இருந்தும் சிறிவயதில் இருந்த பயம் இப்போது இருக்காது. அந்தக் கால மக்களின் பிழையான அந்த நம்பிக்கை மீது பரிதாபம் தான் ஏற்படும். இந்தப் பழமையான கதைகளை

யெல்லாம் நானும் அஸ்ரப் சேரும் சுவாரஷ்யமாய் பேசிச் சிரிப்பதுண்டு.

கட்டாரிலிருந்து நான் ஊருக்கு வந்தவுடன் பரபரப்பாகிப் போனேன். மிக நெருக்கமான பல நண்பர்களைக் கண்டு கதைக்கு மளவுக்கு எனக்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும், அஸ்ரப் சேரைக் கண்டு கதைத்து, எமது கடந்த கால நினைவுகளை இரை மீட்டிக் கொண்டோம்.

பின்னர், அவ்வப்போது நான் பாடசாலையில் வைத்தும், அவரது வீட்டில் சந்திக்கின்ற நேரங்களிலும் குளத்திற்கு மீன் பிடிக்கச் செல்வது பற்றிக் கதைத்துள்ளேன். இருந்தும், அதற்குச் சாத்தியமான ஒரு நாள் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதற்கிடையில் தலைநகரில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் எனக்கு வேலையும் கிடைத்து விட்டது. அத்தோடு நான் சில Courseகள் செய்வதற்குக் கொழும்பில் பதிவு செய்திருந்தேன். கொழும்பின் பரபரப்பான வாழ்க்கை சுழியில் அகப்பட்டு மூழ்கி எழுகின்ற நேரங்களில் நாடகம் வெகு வேகமாகக் கரைந்து போய் விட்டன.

இந்தப் பரபரப்பான குழுவில் இருந்து விடுபட்டு கொஞ்சம் ஓய்வாகப் பொழுதைக் கழிக்கத் தொடர்ச்சியான சில நாட்கள் விடுமுறை வந்தது. அன்று வெள்ளிக் கிழமை. தொடர்ந்து வரும் சனி, ஞாயிறு, திங்கள் என்று பெரும் விடுமுறை. எனவே, இந்த விடுமுறையில் அஸ்ரப் சேருடன் குளத்துக்குச் சென்று மீன் பிடிக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துக் கொண்டேன்.

நேரம் சரியாகக் காலை 8 : 28 am வெள்ளவத்தை ரயில்வே ஸ்டேஷனில் என் நண்பர்களான பாணகமுவு- அஸ்பாக், புத்தளம்- சுபாஸ்தீன் ஆகியோர்களுடன் வேலைக்குச் செல்வதற்கு 8 : 31 am ரயிலுக்காக காத்திருக்கின்றோம். திடீரென எனது செல்போன் ஒலிக்கிறது. வாப்பாதான் கதைக்கின்றார், 'ஹலோ!.....' வாப்பா சொன்ன செய்தி என்னைத் தூக்கி வாரிப் போட்டது! என்னையறியாமலே எனது நா (இன்னாலில்லாஹி வஇன்னா இலைஹி ராஜிஹன்) 'நாங்கள் அல்லாஹ்வுக்கே சொந்தமானவர்கள் அவனிடத்திலேயே மீளுவோம்' என்ற திருவசனத்தை ஓதிக் கொண்டது. ஆம் அஸ்ரப் சேர் மவுத்தாகி விட்டார்.

என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஒரு வேளை இது கனவோ? என்று என் மனம் சொல்லிற்று. தொடர்ந்தும், நண்பர்கள் உறவினர்கள் என்று தகவல்கள் வந்து கொண்டே இருந்தது. எல்லாம் அந்தத் துயரம் சுமந்து வந்த சோகச் செய்திதான். பெரும் இரைச்சலுடன் கடல் அலைகள் கரைகளில் மோதி ஓய்வுக்கு வந்தன. அதோ! நாம் காத்திருந்த ரயிலும் கூவிக் கொண்டே வந்து தரிப்பட்டத்தில் ஓய்கிறது. என் மனசு முழுக்க ஒரே சமை. ஒரு நடைப் பிணமாய் என் கால்கள் ரயில் பெட்டியினுள் நுழைகின்றன. வரண்டு போன என் கண்களில் அழுவதற்குக் கண்ணீர் இருக்கவில்லை. வாழ்க்கை பற்றிய எதிர்பார்ப்புகளை மென்று விழுங்கிக் கொண்டே என் மனசு மவுனமாய் அழுது ஓய்வுக்கு வந்தது.

(இன்னும் பேசுவேன்)

விடு

- திக்குவள்ளை கமாஷ்

கூலி வீட்டில் குடியிருக்கத் தொடங்கி இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. அவ்வளவு வசதியென்று சொல்லமுடியாது. சிறியசாலை, படுக்கையறை, சமையலறையென்று மூன்று பேர் கொண்ட குடும்பத்தின் அவசியத் தேவைகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு வாழமுடியும்.

'கொஞ்சம் நாளக்கித்தானே' என்றுதான் அங்கு வந்தார்கள். ஆறு மாதத்துக்குள் புதிய வீட்டுக்குப் போகலாமென்ற குதூகலம் வேறு. எதிர்பார்ப்புக் கைகூடாமல் போய் விட்டது. இன்னும் புது வீட்டு வேலைகள் பூர்த்தியாகவில்லை. அது அப்படியிருக்க.....

"வார மாஸ்தேலிந்து இன்னம் ஐநூறு ரூவ கூட்டித் தரோணும்."

வீட்டுரிமையாளர் வந்து சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார். சொல்லி இரண்டு வாரம் கழிந்து விட்டது. மாத வாடகையைக் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். அல்லது புது இடம் பார்க்க வேண்டும். இரண்டுமே கஷ்டமான காரியம் தான்.

"அந்த மனிசன் மறுபேணம் வந்து கொரோட முந்தி ஒரு முடிவச் செல்லுங்கொ"

"எல்லாம் அல்லா லேசாக்குவான்." என்று சொல்லிவிட்டு அஸ்மிதீன் மெல்ல நழுவி விடுவான்.

அவனுடைய சம்பளத்தில்தான் எல்லாம் ஆக வேண்டியிருந்தது. வேறெந்த வருமதியும் கிடையாது. வயிற்று நெருப்பைத் தூசிப்பதே இயலாத காரியமாகி விடும் நிலை.

பல்வேறு திணைக்களங்களில் இருபது வருடங்களாகக் கடமையாற்றி, இப்பொழுது பிரதேச செயலகத்தில் கிளாஸ்- ரூ முகாமைத்துவ உதவியாளராகக் கடமையாற்றுகிறான்.

அஸ்மிதீன் அரசாங்க உத்தியோகத்தார் என்பதை விட, சொந்த வீடுள்ளவர் என்பது திருமண சந்தையில் நேர்புள்ளியாய் அமைந்தது.

"ஊட்ட ஒட்ச்சிட்டு இவடத்தில் ரெண்டு தட்டு ஊடு கடடோணுமெண்டு மச்சன் செல்லிய." அவனது ஒரே தங்கை நஸ்லினா ஒருநாள் சொன்னபோது, உண்மையிலேயே அவர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷமாக இருந்தது. மாணிக்க வியாபாரியான மச்சானுக்கு ஏதோ 'வாசி' கிட்டியிருக்க வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டனர்.

"எவ்வளவு நல்லமன். ரெண்டு தட்டல்ல, எத்தனை தட்டும் இவடத்தில் அடிக்கேலும்." அவன் பூரித்துப் போய்ச் சொன்னான்.

மல்லைக் ஜூன் 2008 ஜி 12

வாப்பாவின் மௌத்துக்குப் பின்பும், அந்த வீட்டின் இருபகுதிகளில் அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். இரண்டே பிள்ளைகளான அவர்களின் ஒற்றுமை தொடர வேண்டுமென்பதே உம்மா- வாப்பாவின் இறுதி ஆசையாகவும் அமைந்தது.

"அதுக்குப் பிளான்கீறி பாஸாக்கோணுமேன், நானா."

"ஓ!..... ஓ! இந்தக் காலத்தில சட்டம் மிச்சம் எனக்குத் தெரீந்தானே?"

"இல்ல ஊடு ரெண்டு பேரட பேருக்குமேன் ஈக்கிய. ஏன்ட பேருக்கு மாத்திக் கொண்டாத்தானே, லேசி. ஒரு அவசரத்துக்கு கடனெடுக்கியென்டாலும் தனி ஒப்பின கேக்கியேன்."

"ஓ..... இனி வாப்பீக்கிய காலத்தில் அப்படித்தானே எழுதிக்கி....." என்று ஏதோ சொல்ல முடியாமல் தடுமாறினார்.

"பனிய ஒன்டும் ஓசக்க ஒன்டொ ரெண்டு கடடி, ஓசக்கத்தட்ட. ஒங்களுக்குத் தாரெண்டு தான் மச்சன் செல்லிய."

"மெய்யா.....?" இப்பொழுது அவனது சிக்கல் தீர்ந்தது. 'அல்ஹம்துலில்லா!' என்று மெய் மறந்து போனான்.

நவீன வசதிகளோடு மேல்தட்டு வீட்டில் வாழ்வது போன்ற சந்தோஷக் கனவுகளை அடிக்கடி காணத் தொடங்கினார்.

திறந்த மனத்தோடு தங்கைக்குத் தனது பங்கை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டார். அவசரப் பட்டு முன்பின் யோசிக்காமல் எழுதிக் கொடுத்தது பற்றி நெருங்கிய உறவினர்களே சுட்டிக்காட்டிய போதெல்லாம், அவன் சிரித்துச் சாமாளித்தானே தவிர, எந்த வித

வித்தியாசமான உணர்வோ சந்தேகமோ அவனுக்கு ஏற்படவில்லை.

"எதுக்கும் ஒழுங்கான மொறக்கி பேசிக் கோங்கொ" மனைவி கரீமா முன்யோசனையோடு சொன்னாள்.

"நல்ல நோக்கத்தோட கேக்கச் செல்ல நாங்க அனம்மனம் பேசலுமா? பொறத்தீ மனிசரல்லேன்."

"மேல்தட்ட கெட்டித் தரச்செல்ல மறு பேணம் ஒங்கட பேருக்கு எழுத்தித் தார தானே....."

"இதுதான் செல்லிய. ஒங்களுக்கு ஒரு கத்தமாலும் வெளங்கியல்ல, சும்ம தாரல்ல எழுதித்தான் தார."

பழைய வீட்டை இடித்துப் புதுவீடு கட்டும் படலம் ஆரம்பித்து, வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

அவனும் தன்னாலியன்ற வாயுதவி, கையுதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

"பனியத்தட்டு வேலய முடிச்சக் கொண்டா எனக்கு வந்து நிண்டு கொண்டு ஓசக்கத் தட்டு வேலய அவசரமாச் செய்யேலுமன். மச்சன் எவத்தியன் செல்லிய?"

"ஓ..... அநியாயமா ஊட்டுக்கூலி குடுக்கத் தேவிலல். சீக்கிரமா ரெண்டு காம்பரா கெட்டிக் கொண்டு வாங்கொ."

"நல்ல யோசினதான்."

அப்படியும் இப்படியுமாக ஒருவருடமாகி விட்டது. குடியும் புகுந்துவிட்டார்கள். இனியென்ன மேல்தட்டு வேலையை ஆரம்பிப்பதுதானே?

மல்லைக் ஜூன் 2008 ஜி 13

"மதினியாங்க ஓசக்கே தட்டு வேலய எப்பேக்காம் தொடங்கிய?" இருந்துவிட்டு கரீமா இப்படிக்கேட்டதத் தவறுவதில்லை.

"குடிபுந்து வந்தத்துக்குப் பனியதட்டில் இன்னம் வேலக்கி. ரெண்டு காம்பரா குசுனிக்கெல்லாம் கப்ளர் பண்ணோணும் ஸீலின் அடிச்சில்ல. வயரின் வேலேம் முடிச்சில்ல. அவங்களுட்டு வேல முடியாம எங்கடத்தச் செய்தா?"

"மெய்தான்..... எங்கடேன் சாமான் சட்டியெல்லாம் அங்கலேம் இங்கலேம்..... மாஸம் மாஸம் கூலி குடுக்கோணும். கொஞ்சம் அவசரப்படுத்தினால் நல்ல மேன்."

"நானும் அவளுக்கீட்டச் சென்னதான்."

"தங்கச்சிக்கிட்டச் செல்லிச் சரிவாரல்ல. ஒங்கட மச்சனோட செல்லுங்கொ. எங்கட வேலக்கி நாங்க தானே அவசரப்படுத்தோணும்."

அஸ்மிதீன் தலையாட்டிக் கொள்வதில் ஒன்றும் குறைச்சலில்லை. காலையில் வேலைக்குப் போனால், வந்து சேரும் போது மூர்பியாகிவிடும். மற்ற நேரமெல்லாம் பள்ளிவாசலோடு கழிந்து விடும். தங்கச்சி வீட்டுப்பக்கம் போனாலும், மச்சானைக் காண்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியம். அவர் வியாபாரம் தொழிலென்று காரில் ஓடிக்கொண்டிருப்பார்.

அன்றும் அப்படித்தான் மச்சானைக் காணவில்லை. ஆனால், ஒருபக்கமாக அடுக்கியுள்ள கபுக் கற்களையும் இன்னொரு பக்கமாகக் குவிக்கப்பட்டிருந்த

மணலையும் கண்டபோது, அவனுக்குச் சொல்லமுடியாத சந்தோஷம்.

"சிமெந்திக்கு ஓடர் பண்ணீக்கி நானா. இங்க ஒரு வெடத்திலேம் சீமெந்தில்ல. இருவது இருவத்தஞ்சி பேக் வாங்கி வேலில்லயெண்டு அவரு கொழம்புக்கே ஓடர் கொடுத்தீக்கி. ஒரேயடியா வாங்கிக் கொண்டா லேசேன் நானா. வேல தொடங்கினா வெச்சி வெச்சீக்காம முடிக்கோணுமெண்டேன். மச்சன் செல்லிய....."

"மெய்தான் அந்த மனிசன் எங்கட குடும்பத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது பெரிய பாக்கியம். அவருக்கு இன்ன மின்னம் கெடச்சிப் போகோணும்."

"ஒங்கட தங்கச்சி குடிபுந்து ஆறுமாஸ தக்கீம் மிச்சமாகீட்டேன்." கரீமா ஆரம்பித்தாள்.

"ம்....." அதற்கு மேல் அவருக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை.

கொஞ்ச நேரம் குர்ஆன் ஓதிவிட்டு, சாய்கதிரையில் அமர்ந்திருந்தார், அஸ்மிதீன். இடையில் ஒரு வியாழக்கிழமை போயா லீவு கிடைத்திருந்ததால் மனசுக்குச் சற்றே நிம்மதி.

கபஹு தொழுதுவிட்டு, அப்படியே தங்கச்சி வீட்டுப் பக்கமாகப் போய் கோப்பி குடித்துவிட்டு, மச்சான் கொழம்புக்குப் போய் விட்டார் என்ற செய்தியோடு வந்தவர் தான்.

"ஊட்டு வேலை எப்படியன்?" இடையில் வரும் போது கண்ட சின்னச் சாச்சா

இப்படிக்கேட்டபோதும் அவருக்குச் சொல்ல ஒரு பதிலும் இருக்கவில்லை.

"எனத்தியன் மூள பொகுத்துக்கெறங்கியா? ஒங்கட தங்கச்சிக்கி நீங்க குடுக்கிய எடுக்கியத்தப் பத்தி எனக்கு வேலில்ல. படிச்சீந்தும் புத்தி கெட்ட வேலயென் செஞ்சிக் கொண்ட.....? எனக்கிதியளப் பார்த்துக் கொண்டிக்கேல மகன்."

முழுக்குடும்பத்துக்கும் மூத்த மனிதனான சின்னச்சாச்சா கோபத்தோடு சொல்லிவிட்டு, திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்து கொண்டிருந்தார். அன்று அவரிடம் ஒரு யோசனையும் கேட்காமல், தங்கை மீதுள்ள பாசத்தால் செய்தது எவ்வளவு பிழையான வேலையென்று அஸ்மிதீனுக்கு இப்போது தான் புரிகிறது.

"அன்ன நேத்து ராவும் ஊட்டுக்கார மனிசன் வந்திட்டுப் போற....."

"ஆ..... எனத்தியன் சென்ன?"

"ஐநூறுருவ கூட்டித் தரட்டாம். இல்லாட்டி வேறெடம் பார்த்துக் கொளட்டாம்."

அவளது தலை கிறுகிறுக்க ஆரம்பித்தது. நாளாந்த வாழ்க்கைச் செலவு உயர்ந்து செல்வது ஒருபக்கம். அதற்குள் மேல்திக வீட்டுக் கூலியுமா?

தங்கையின் முகம் பார்த்து ஒருநாள் கூட அவர் கோபப்பட்டப் பேசியது கிடையாது. தங்கையை சந்தோஷமாக வாழ வைப்பதே அவளது ஒரே தேவையாக இருந்தது. அதனால்தான் உள்ளூரில் நல்ல விஷயங்கள் எத்தனையோ வந்த போதும், அவளது விருப்பத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்து வெளியூர்க்காரருக்குச் செய்து வைத்தான்.

தங்கைக்காக, தனக்குப் பிறந்த பிள்ளையையும், தன்னை நம்பி வந்தவளையும் நடுத்தெருவில் விட முடியுமா? என்பதுதான் அஸ்மிதீனுக்குள்ளே இப்போதைய பிரச்சினை.

"ஊடு கெட்டித்தாரா? இல்லயா? ரெண்டாலொன்டச் செல்லு"

இந்தக் கேள்வினை இதற்கு மேல் கேளாதிருக்க முடியாத நிலையில் அவன் கதிரையிலிருந்து எழுந்தான்.

சின்னச்சாச்சா தலையிட வேண்டிய அளவுக்குப் பிரச்சினை முற்றியிருந்தது.

"கெட்டித் தாரரெண்டது மெய்தான். எனக்கிட்ட இப்ப வசதில்ல. ஒங்களுக்கு அவசரமெண்டாக் கெட்டிக்கோங்கொ." மச்சான்காரன் இப்படிச் சொல்லிக் கை விரித்து விட்டான்.

"சரி ஊட்டுப் பங்கட சல்லிய தாங்கொ. நான் கெட்டியன்." அவன் இப்படித் திருப்பிக் கேட்டான்.

வாக்குவாதம் தொடர்ந்தது.

இனி எதுவுமே நடக்கப் போவதில்லை என்பது மாத்திரம் ஊரறிந்த உண்மையாகி விட்டது. இருந்த நட்பும் இல்லாமல் போகும் எல்லைக்கு வந்துவிட்டது.

சின்னச் சாச்சா சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் இருபக்கத்தாருக்கும் எடுத்துச்

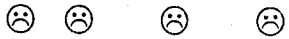
சொன்னார். அவருடைய பேச்சைக் கூடக் காது கொடுக்காத அளவுக்கு மச்சான்காரன் நடந்து கொண்டான். அவனது 'போக்கு' என்னவென்பது எல்லோருக்குமே புரிந்து விட்டது.

ஒருநாள் நஸ்லினா ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டு வந்து விழுந்தாள்.

"யாவாரத்த நம்பித்தான் அவரு ஊடு கட்டத் தொடங்கின. ஊட்டுக் கடனே இன்னம் குடுத்து முடியல்ல. அவரட கள்ளுப் பார்ஸல தாரோ களவெடுத்தீக்கி. வெச்ச கணக்கு நடட்டதில அவரீக்கிய. அவரு சென்னா செஞ்சி தராமீக்கியல்ல நானா. கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோங்கொ."

"சும்ம நாடகமாடாமப் போமே! நீ கேட டொடன ஒருத்தருக்கும் செல்லமா எழுதித் தந்த. ம்..... ரெண்டுபேரும் சேந்து அவன ஏமாத்திப் போட்ட." சின்னச் சாச்சா கத்தினார்.

அஸ்மிதீன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கும் ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளை. அதன் எதிர்காலம் தான் அவன் மனதில் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

மச்சான்காரன் வீட்டை விற்றுவிட்டுக் கொடும்புக்குப் போகப் போகிறார் என்ற செய்தி அவன் காதில் பல வழிகளிலும் வந்து விழுந்தது.

"யா அல்ல! இத நீயே பாத்துக்கோ." என்று அவன் பொறுப்புச் சாற்றி விட்டான்.

அஸ்மிதீனுக்குப் பேரிழப்பு. அதற்கு மேலும் பேசப் போனால் தங்கையின் வாழ்வு. இது விடயமாக இனி எதுவும் பேசுவதில்லையென்று உறுதி புண்டு கொண்டான்.

"கஷ்டத்துக்கு ஊட்ட விக்கப் போறெண்டு செல்லிய. ஊடு கெட்டினதே விக்கத்தான். கலியாணம் பேசச் செல்லே கொழும்பில் ஊடு கேட்ட. இப்ப எப்பிடிச் சரி சாதிச்சிக் கொண்ட. எப்படி கேம்?"

சின்னச் சாச்சா சொன்னால் இனிச் சொன்னதுதான்.

அஸ்மிதீனின் கூலி வீட்டின் முன்னே கை மராக்டரொன்று வந்து நின்றது. கணவனும் மனைவியுமாக அதிலே வீட்டுச் சாமான்களை ஏற்றிய வண்ணமிருந்தனர்.

"நாலஞ்சி பைணம் இழுக்குவாகும்." கரீமா சொன்னாள்.

"ஓ!....ஓ....!" என்றவாறு அவன் நெற்றி வியர்வையை வழித்துக் கொண்டான்.

இருபத்தொரு வருடமாக அரச ஊழியம் செய்யும் அவனுக்கு, குறைந்த வாடகையி லான குவாட்டேஸ் ஒன்று கிடைத்தி ருந்தது.

உயிர் நேசம்

- சூனந்தி

மஞ்சுவோடு பலகாலமாக, மிகவும் உறவு நெருக்கத்துடன் மனம் திறந்து பேசிப் பழகியிருப்பது போல், அன்று அவள் சிறிதும் எதிர்பாராத விதமாகப் தொலைபேசியில் தனபாலன் சரளமாகக் குரலை உயர்த்திப் பேசுவதைக் கேட்டவாறே, அவள் ஒன்றும் பேசத் தோன்றாமல் வாய் அடைத்துப் போய், மௌனமாக நின்றிருந்தாள். அவர் முகம் கூட அவளுக்குச் சரியாக ஞாபகமில்லை. நெருங்கிய உறவாக இருந்தாலும், அவள் மீது உண்டான புரிந்துணர்வற்ற பேதமைப் போக்கினால், அவர் மட்டுமல்ல, அவளின் கணவன் சார்பான எல்லா உறவுமே இருள் கவிந்து மூடிப்போன நிழலின் சுவடுகள் தான்.

இதில் புரையோடிப் போயிருக்கிற உச்சகட்டத் துயரமான காலப் பதிவுகளில் நசிந்து உருக்குலைந்து வேர் கழன்று போகாமல், அவள் தனக்கேயுரித்தான உயிரின் சத்தியமே பெரியதென நம்பி உறவின் கறைகளில் சிக்கிப் பங்கமுற்றுப் போகாத சாகாவரம் பெற்ற சாந்தி யோகமே பெரிதென நம்பி, அன்புவழி ஒன்றே வாழ்வெனக் கருதுகிற ஓர் ஆதர்ஸம்.

அவளுக்கு முன்னால், அன்பின் சுவடு வற்றிப் போன, இருளுடுருவி மறைக்கிற, வெகு தொலைவில் மங்கலடித்து வெறிச் சோடிக்கிடக்கிற அவரும், அவன் போன்ற மனிதர்களும் நினைவில் எழாத நிலையிலேயே அவர் தன்னை இனங்காட்டிப் பேச முயன்றது, அவளுக்குப் பெரும் வியப்பாக இருந்தது. அவள் சட்டென அவரை நினைவு கூர முயன்று, முடியாமல் போகவே, திரும்பக் கேட்டாள்.

"ஆர் தனபாலன்? எனக்குத் தெரியேலையே? ஆரென்று சொல்லுங்கோ?"

"என்ன இப்படிக் கேட்கிறியன்? உங்கடை அவருக்கு நான் மச்சான். பாமாவைத் தெரியாதே? அவளின்ரை புருஷன் தான் நான்!"

"ஓ...! இப்ப தெரியுது! என்ன விஷயம்? சொல்லுங்கோ?"

"உங்களுக்குத் தாங்ஸ், சொல்லுறன்."

"எதுக்கு.....?"

“எல்லாம் இதுகளோடு பொறுமை யாக வாழ்ந்திருக்கிறியளே. எப்படி முடிஞ் சுது உங்களாலை?”

அவன் குரல் சூடேறித் தன்னை மறந்த ஆவேசத்தோடு, நிலை தடுமாறி, மனம் குழம்பிப் பேசுவதை, இடையில் குறுக்கீடற்ற மௌனத்துடன் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான், அவன். அவர் ஏன் இதையெல்லாம் சொல்ல வருகிறார் என்று புரியாமல், அவளுள் யோசனை தெறித்தது. எனினும், அதைப் பற்றி எதுவும் கேட்க விரும்பாமல் அவள் மௌனமாக இருப்பது கண்டு, அவர் மனம் கொதித்துப் போனார்.

“என்ன? ஒன்றும் கதைக்கிறியளில்லை. எனக்கு என்ன நடந்ததென்று கேட்க மாட்டியளே?”

“நான் வம்பிலை மாட்டிக் கொள்ளுற தில்லை.....”

“இது வம்பு வழக்கென்று ஏன் நினைக்கிறியள்? இது எங்கடை குடும்பச் சண்டை பற்றிய வழக்கு. நீங்களும் இந்தக் குடும்பத்திலே ஓராள் மட்டுமல்ல..... இவையளோடு வாழ்ந்தும் இருக்கிறியள்..... எப்படி முடிஞ்சுது? சீ! என்ன மனுஷர் என்று நான் கிடந்து துடிக்கிறன். கொழும்புக்கு வந்தும், என்றை மச்சானோடு பெரிய ரகனையாய்ப் போச்சு. எங்களை இருக்க விடாமல் துரத்திவிட்டான். இப்ப தனி வீட்டிலை நாங்கள் இருக்கிறம். இதுகளோடு பொறுமை காத்து இருந்ததுக்காக உங்களுக்குத் தாங்ஸ்!”

அவர் கூறுவது போல், அவள் அவர்களுடன் சுமார் ஒன்றரை வருடங்களுக்கு மேலாகப் பொறுமை காத்து வாழ்ந்து முடித்தது ஒரு சாதனைதான். அவளைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல், அவள் மீது அன்பற்ற ஒரு கடும் போக்கில், அவளை ஒரு குற்றவாளியாகவே கருதிச் செய்யாத குற்றங்களுக்காக, அவளைத் தண்டித்து, மனம் வருந்தி அழுவைத்தது மட்டுமல்ல, கருவறுத்துக்கொன்று போட்ட, இந்த விதி எழுதிய பாவக்கறை ஒரு பொய்யல்ல. இப்படிப் பொய்யின் கறை பூசிக் கொண்டு, அவளுள் செல்லரித்துப் புரையோடிப் போயிருக்கிற, தன் திருமண உறவின் நிமித்தம், அவள் தீக்குளித்து எழுந்த துயரங்களை, எவரிடமுமே, வெளிப்படையாக அவள் மனம் திறந்து பேசியதில்லை.

இன்று அப்படிப் பேச நேர்ந்த கட்டத்திலும், அவள் இயல்பான அன்பு கருதி, அவர் முன் எதுவுமே பேசவராமல் நீண்ட நேரமாக மௌனமாகவே இருந்தான். அவள் வெளிப்படையாக வாய் திறந்து தனது வாழ்க்கை பற்றிய கசப்பான உண்மைகளை அவரிடம் கூறத் தொடங்கினால், அவர் தூக்கியிருக்கிற போர்க் கொடிக்கு மேலும் உரமூட்டுவதாய் அமைந்து விடுமே? அப்படியாகுமானால், அவள் அன்புக்கு என்ன பொருள்? பகையைவிட, அன்பே சிறந்ததென்று நினைக்கையில் அவளுக்கு எதுவுமே பேசவரவில்லை. அவள் மனம் திறந்து அவரிடம் எல்லா உண்மைகளையும் மறைக்காமல் கூறிவிட்டால், நிச்சயம் பாமாவ

க்கே இது பெரும் பிரச்சினையாகப் போகும். அவர்கள் வீட்டில் மேலும் ஒரு பிரளயமே வெடிக்கும்.

இப்படிப் பகை வளர்த்துச் சண்டைத் தீ மூட்டுவதை மஞ்சு என்றைக்குமே விரும்பியதில்லை. அப்பாவால், அவர் போதனைகளால் அவள் வளர்க்கப்பட்ட விதம் அப்படி, அது அவளுடைய அன்பையே முதன்மைப்படுத்தி வாழும், வாழ்க்கை நெறிகளின் உன்னதமான உயிர் வழிபாடு. இந்நிலையில், முன்பு பாமா செய்த காரியங்களுக்காகப் பழி வாங்கி, வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்கிற கெட்ட சுபாவம் இப்போது கூட, அவளிடம் வரவில்லை.

அதற்குப் பதிலாக, உயிர்நேசம் ஒன்றே குறியாகப் பாமாவைக் காப்பாற்றி வாழ வைக்கவே, விருப்பம் கொண்டு, அவரை ஆறுதல்படுத்த எண்ணி, உருக்கமாக அவள் கூறினாள்.

“வாழ்க்கையில் இப்படி எவ்வளவோ விடயங்கள் நடக்கும். இருக்கிறது கொஞ்ச நாளைக்குத் தான். வீணாகச் சண்டை போட்டு, என்ன ஆகப் போகுது? விடுங்கோ! எல்லாத்தையும் மறந்திட்டு வாழப் பாப்பம்.”

அவருக்கு அவளின் அந்தத் தர்ம போதனை பெரும் எரிச்சலையே அளித்தது. மேலும் கோபம் வளரத் தடுமாற்றமாக அவர் கூறினார்.

“என்ன விடுறதே? நல்லகதை சொல்லுறியள். உங்களுக்கு இது சரியாய்ப் படலாம். இவன்களை இப்படியே விட்டால், என்ன நடக்கும் தெரியுமே?”

“என்ன நடக்கப் போகுது? பகைப் புதைகுழிக்குள், எல்லோருமே விழுந்து சாக வேண்டியது தான்.”

“அதுக்கென்ன? அதுக்காக அநியாயத்தைத் தட்டிக் கேட்காமல் விட்டிட முடியுமே.....? சொல்லுங்கோ?”

“இதைப் பற்றி நாங்கள் ஏன் கவலைப்பட வேணும்? கடவுள் இருக்கிறாரே. பார்த்துக் கொள்வார்.”

அவருக்கு அதுபிடிக்காமல், போனையே ஆவேசமாக வைக்கிற சப்தம் எதிர் முனையிலிருந்து பெரும் சப்தத்துடன் கேட்டது. சண்டைக்கே வரிந்து கட்டிக் கொண்டு நிற்கிற இவர் போன்றவர்களிடம், மனதை வசப்படுத்தச் சொல்லப்படுகிற உயிர்வேதம் எடுபடாது என்பதை, அவள் மிகவும் மனவருத்தத்தோடு நினைவு கூர்ந்தாள். புதிதுணர்வு அற்ற புத்திக் கோளாறே, இதற்கெல்லாம் காரணமாக இருக்கும் போது, அறிவுபூர்வமாக எகைச் சொன்னாலும், காதில் ஏறாதென்று நினைக்கும் போது, அவளுக்குப் பெரிய மனவருத்தமாக இருந்தது.

அவர் அவளோடு போனில் பேசியது, மேல் போக்காக நன்றி கூறமட்டுமல்ல,

அதற்கப்பால், அவளின் வாயைக் கிளறித் தான் கலகம் மூட்டிச் சண்டை போட, இரேதேமியே அவர் ஆடிய இந்நாடகமும், பேசிய வார்த்தைகளும், தோல்வியிலேயே முடிந்து போயின.

அவர் போல் சகதி குளித்துச் சேறு பூசிக் கொள்ள வராமல், கரை ஒதுங்கிப் போன அவளின் ஒளிமயமான தனிமை உலகம் அவருக்கும் பிடிபடாமல் கண்களில் ஒட்ட மறுத்தது. அது வேறாகக் கறையற்ற அன்பு வழியிலேயே, இருப்புக் கொண்டிருப்பதை அவரால் எப்படித் தான் அறிந்து கொள்ள முடியும்? அதை விட, வாய் வேதமாக அவள் கூறிவிட்ட அன்புப் போதனை அவருக்குப் பெரும் மன எரிச்சலையே அளித்தது.

அவர் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது போல், அவளும் அவர் வழியில் சகதி குளித்துச் சேறு பூசிக் கொள்ள நேர்ந்திருந்தால், மூண்டு இன்னும் கலாசாலை விட்டு எரியப் போகிற கலகத் தீக்குள் விழுந்து முழுவதும் எரிந்து போகப் போவது போல மட்டுந்தான். அவள் அப்படி எரிந்து போகக் கூடாதென்று கருதியே, மஞ்ச வின் இந்த அதி உச்சக்கட்ட அன்பு வழிபாடு, ஒரு குறையுமில்லாமல், நல்ல படி நிறைவேறிவிட்ட நிலையில், இதை அறிய நேர்ந்தால் பாமாவின் மனம் மஞ்ச பக்கம் திரும்புமா? என்று புரியாமல் அவள் இருட்டில் உறங்காமல் விழித்துக் கிடந்தாள். நாளை உதயம் வெளிக்குமா என்று தெரியவில்லை.

பாமா இன்னும் திரை விலகாது, இருட்டிலேயே அடைபட்டுக் கிடப்பதாக அவளுக்கு எண்ணத் தோன்றியது. கூடி இருந்த போது, அப்படித்தான் நடந்து கொண்டாள். அவளைப் பொறுத்தவரை, மஞ்சவின் கறையற்ற அன்பும், நன்னடைத்தைகளும், கரித்தீட்டுகள் தான். எப்போதுமே மஞ்ச, வேண்டாத விருந்தாளி தான்.

இன்று மட்டும், மஞ்ச தன்னைப் பகை கொண்டு தாக்காமல், அன்பு வழியில் தன்னைக் காப்பாற்றி வாழ வைத்ததை, எண்ணி அவள் மனம் திருந்தி, மஞ்சவை அவள் வழியில் புரிந்து கொள்ளப் போகிறாளா, என்ன?

அது ஒருபோதும் நடக்காதென்றே. மஞ்சவுக்குப்பட்டது. தன் வாழ்வில் நேர்ந்த துன்பகரமான பாவக் கணக்கு முடியும் வரை, பாமாவும் அவள் சார்ந்த மனிதர்களும் இப்படித்தான் இருக்க முடியுமென்று, அவள் மிகவும் கவலையோடு நினைவு கூர்ந்தாள்.

அவர்களோடு வாழ்ந்த பாவ வாழ்க்கைக்குப் பரிகாரமாகத் தீக்குளித்துக் குளித்தே, அன்பின் உயிர்ச்சுவடு, வற்றிப் போகாத உள்ளார்ந்த பெருமைகளோடு தான் புடம் பெற்று வாழுவே இந்தப் பாவக்கணக்கும், அதன் மனிதர்களும் என்ற எண்ணமே அவளுக்கு ஆறுதலை அளித்தது.

வருகின்ற ஜூன் 27- 2008

நாடகத்தான் எவ்வளவு வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன!

ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது!

ஜூன் 27 அன்று உங்களுக்கு ஒரு வயது அதிகரிக்கின்றது. மொத்தமாகச் சொல்லப் போனால் 82- வயதாகின்றது.

நாவூறு பட்டுவிடக் கூடாது,

உங்களை உங்களது அந்த வெண்மையான வேட்டி- சட்டையுடன் மிக எளிமையான தோற்றத்தில் பார்க்கும் பொழுது, உண்மையைச் சொல்லப் போனால் முதுவயசுக்காரர் என என்னால் என்றுமே ஒப்புக் கொள்ள முடிவதில்லை.

உங்களது அந்த மிடுக்கு எனக்குப் பிடிக்கும். நிமிர்ந்த நடையை நான் நேசிக்கின்றேன். இந்த முதிய வயதிலும், மேடைகளில் நீங்கள் பேசும் போது, சிங்கம் கர்ஜிப்பதைப் போல, தலையைச் சிலுப்பிக் கொண்டு, வார்த்தைகளை அதன் அர்த்தத்துக்கேற்ற முறையில் உச்சரிக்கும் பாங்கிருக்கின்றதே, அது உங்களுக்கென்று அமைந்த தனிக் கொடைகளில் ஒன்று.

சமீபத்தில் கம்பன் கழகக் கடைசி விழாவன்று உங்களது சிம்ம கர்ஜனையைக் காலாவேளையில் ராமகிருஷ்ண சின்ன மண்டபத்தில் செவியுற்றேன்.

சத்தியமாகச் சொல்லுகின்றேன், உங்களது அந்த உரையைக் கேட்டுச் சிலிர்த்துப் போனேன்.

பின்னர் தொகுப்புரையாற்றிய தமிழகப்

பேச்சாளர் சகி சிவம் அவர்களும் தனது பின்னூரையில், உங்களது பேச்சைத் தொட்டுக் காட்டிச் சிலாகித்துப் பேசினது, எனது நெஞ்சை என்னமோ செய்தது.

இத்தனைக்கும் மிக எளிமையாக இருக்கின்றீர்கள். பந்தாவோ, பகட்டோ இன்றிப் பழகுகின்றீர்கள். நண்பர்களை ஆழமாக நேசிக்கின்றீர்கள்.

நானும் ஒரு யாழ்ப்பாணத்தான் என்கின்ற முறையில் மெய்யாகவே உங்களைப் பற்றி நினைத்து நினைத்து மெய்சிலிர்க்கின்றேன்.

உங்களது மேடைப் பேச்சைப் பல தடவைகள் பல இடங்களில் நேரில் கேட்டிருக்கின்றேன்.

அது முன்னைய காலம். நீங்களும் இளமையாக இருந்த காலகட்டம். ஆனால். இன்றைய உங்களது முதிர்ச்சியும், குரல் வளமும் சிந்தனைத் தெளிவும் வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும் வேளை அந்த வார்த்தைகளுக்கே உயிருட்டும் தன்மையும் மேடைப் பேச்சையே ஒரு உயிர்ப்புள்ள கலையாக ஆக்கிவிட்டீர்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

எழுத்தாளனாகவும், தலைசிறந்த பேச்சாளனாகவும் மிளிர்வது ஒரு வரப் பிரசாதமாகும்.

பிறந்த நாளன்று நானும் எனது நண்பர்களும் உங்களை நேரில் வந்து சந்திக்க ஆவல் கொண்டுள்ளோம்.

நாற்றாண்டு காலம் வாழ்க!

வெள்ளவத்தை. கே. சத்தியசீலன்.

சிங்ள மூலம்: லீல் குணசெகர

தமிழாக்கம்: எஸ். ஏ. லீ. எம். கராமத்.

நான் இந்தளவு நற்கருமங்கள் செய்ய விரும்புவதற்குக் காரணம் எனது அம்மம்மா தான் என்றாலும், எனக்குச் சீலவதி என்ற பெயர் வைத்தது என்னவோ, எனது அம்மா தான். (சீலவதி என்றால் புண்ணியவதி.)

அம்மம்மா அதிர்ஷ்டசாலி. அவள் தொண்ணூறு வயது வரை வாழ்ந்தாள். ஆனால், அம்மாவோ எனது இளம் பராயத்திலேயே இறந்து போனாள். அதன் பின்னர், அப்பாவிடமிருந்து என்னைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்ட அம்மம்மா, என்னை வளர்த்து ஆளாக்கினார். அம்மம்மாவிடம் என்னை ஒப்படைத்த அப்பா, அதன் பின்னர், செனவிரத்தன பாஸின் வீட்டிலேயே தங்கி விட்டார். பாஸின் வீட்டாரை நன்கு கவனித்து வந்த அவர், எனக்கோ அம்மம்மாவுக்கோ செய்தது ஒன்றில்லை. அவர் எங்களை முற்று முழுதாக கைகழுவி விட்டார்.

அரசாங்கம் அம்மம்மாவிற்குப் பிச்சைச் சம்பளமாக (புண்ணிய சம்பளமாக) மாதாந்தம் பத்து ரூபாய் வழங்கி வந்தது. எனக்கும் அம்மம்மாவிற்கும் வாழ்க்கைச் செலவுக்கிருந்த ஒரே வருமானம் அது தான். நாங்கள் ஒரு சிறு ஒலைக் குடிசையில் வசித்து வந்தோம். ஒரு மாரிகாலத்தில் அம்மம்மா கட்டும் காய்ச்சலுக்கு ஆளானாள். அவளை அருகிலுள்ள அரசாங்க மருத்துவமனையில் சேர்த்து வைத்தியம் செய்தோம். அம்மம்மாவின் துணைக்கு நானும் மருத்துவமனையில் தங்க நேரிட்டது. அம்மம்மாவுக்குக் கருணையுடன் மருத்துவம் செய்த மருத்துவர், அம்மம்மா மருத்துவமனையிலிருந்து குணமாகி வெளியேறும் தினத்தில், எங்கள் இருவரையும் தனது பங்காளவிற்கு அழைத்தார். பகலுணவு தந்து உபசரித்தார். அம்மம்மாவிற்கோ மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. தனது வாழ்வில் ஒரு நாளும் இவ்வளவு அறுசுவையுடன் கூடிய உணவை உண்டிராத அம்மம்மா, மிகுந்த நன்றியுணர்வுடன் மருத்துவரை கை கூப்பி வணங்கி "ஐயா நீங்கள் முக்தி பேறு அடைய வேண்டும். வாழ்நாளில் என்றும் உண்டறியாத அறுசுவை உணவை இன்று எமக்களித்தீர்கள்." என்று நாத்தமுதமுக்க உணர்ச்சி பூர்வமாகக் கூறினார்.

அன்று நாம் சுவைத்த உணவு மிகவும் ருசியானவை. நெய்ச்சோறு, கோழியிறைச்சி, மீன், மரக்கறி, தயிரும் பாணியும், அன்னாசி, சொக்கலேற்று என்று பற்பல உணவு வகைகள்.....

எனக்கு அந்த நாள் நன்றாக ஞாபகத்திலுள்ளது. வைத்தியர் துரை பணமும் கொடுத்து அம்மம்மாவை அவரது ஊருக்கே அழைத்துச் சென்று விட்டு விட்டு வந்தார். ஆனால்,

என்னையோ தனது வீட்டிலேயே நிற்பாட்டிக் கொண்டார்.

அம்மம்மா என்னை பிரியும் போது, எனக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது.

"பிள்ளை நீ இங்கேயே டொக்டர் துரையோடு தங்கு. அவர்கள் உன்னை நன்கு கவனித்துக் கொள்வார்கள். முடியுமான நேரங்களிலே நான் உன்னை வந்து பார்ப்பேன்."

அம்மம்மா தனது காசுப் பையிலிருந்து ஐந்து சதமொன்றை எடுத்து எனது கையில் தந்து தலையை முத்தமிட்டார். "ஐயோ உன்ர அம்மா இருந்தால் இப்படி நடக்குமா? உனது தகப்பனுக்கு உன்னைப் பற்றிய அக்கறை சிறிதும் இல்லையே." என்று ஆதங்கத்துடன் கூறிய பின்னர், துரையையும் துரைசானியையும் கும்பிட்டு விடை பெற்றாள். நான் விக்கி விக்கி அழுதபடி நின்றேன்.

அதன் பிறகு, துரைசானி அம்மா எனது கையைப் பிடித்துத் தர தர என்று இழுத்துச் சென்றாள். "நிறுத்து உன் அழுகையை..... அந்தத் துணியை எடுத்து மேசை கதிரை களைத் துடை....." என்று உரத்துச் சத்தமிட்டார். சுவரில் நாய்க்கு அடிக்கப் பயன்படுத்தும் பிரம்பொன்று இருந்தது. அதனைக் கண்டவுடன் எனக்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. அன்றிலிருந்து வேலை ஒரே வேலை. ஒய்வு ஒழிவில்லாத வேலை.

இப்படியே நெடுநாட்களாகி விட்டன. அம்மம்மா ஊரில் இல்லையென்று யாரோ டொக்டரிடம் கூறினார்களாம். பல வழிகளிலும் சிந்தித்துப் பார்த்த நான், கடைசியில் ஒரு நாள் டொக்டரிடமே கேட்டு விட்டேன். "பயப்படாமல் இரு. என்றாவது ஒரு நாள் அவள் வருவாள்." என்று எனக்குத் தைரியமுட்டினார்.

பகல் வேளைகளில் வீட்டு வேலைகளில் கழிந்து விடும். இரவு வேளைகளைக் கழிப்பது தான் கஷ்டம். அம்மம்மாவின் ஞாபகம் வந்து துன்புறுத்தும். சீலவதி (புண்ணியவதி) என்பது எனது பெயராகையால் இரவு தூங்கும் போது, கடவுளை நினைத்துக் கொண்டு பஞ்ச சீலத்தை (பன்சிலை) எடுத்துக் கொண்டு தான் தூங்க வேண்டும் என அம்மம்மா என்னைப் பழக்கியிருந்தார்.

துரைசானி அம்மாவிற்குக் குழந்தை பிறந்தது. எனது வேலைகளும் அதிகமாயின. குழந்தையை எல்லோரும் நேசித்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விளையாட்டுப் பொருட்கள் பிள்ளைக்குக் கிடைக்கும். அவை அழகானவை. பூனை, கிளி, நாய், குரங்கு, கார், புகை வண்டி, சதகரம், பொம்மைகள் என்று பற்பல அழகிய வண்ணங்களில் கிடைக்கும்.

சின்ன ஐயா அழகானவர். வெள்ளை வெளேரென்ற நிறம். முகம் நிலா போன்று பிரகாசமாகவிருக்கும். மிகவும் செல்லமானவர். என்னோடு மிகவும் பாசமாக நடந்து கொள்வார். நானும் அவரை மிகவும் நேசித்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு புதுப் புது மழலைப் பேச்சுக்கள். மாட்டுக்கு 'மா' என்பார். நாய்க்கு 'பவ்வா', பொம்மைக்கு 'ம்மை', கீழே வைப்பதற்கு 'மேவை', எனக்கு 'லூதி' என்பார்.

துரைசானி அம்மாவிற்கு சீலவதி என்ற பெயர் பிடிக்கவில்லை. ஆகவே, எனக்கு 'லூசி' என்று பெயர் வைத்தார்.

ஐயா என்னுடன் நன்றாகவே பழகுவார். துரைசானியோ என்னுடனும், நாயுடனும் கடுகடுப்பாகவே நடந்து கொள்வார். ஆனால்

லும், நாயை சீத்தா என்று பாசத்துடன் அழைப்பார்.

சின்னத்துரை கேட்பதை உடனேயே கொடுத்து விட வேண்டும். இல்லாவிட்டால், எனக்குத் தான் ஏச்சு விடும். பால் கரைக்கத் தாமதமானாலும் என்னைத் தான் கோபித்துக் கொள்வார்கள். சின்னத்துரையின் உடைகளை நான் தான் கழுவுவேன். அவற்றை அழுத்தி மடித்து வைப்பதும் நான் தான். அவரைத் தூங்க வைப்பதும் நான் தான். அவர் அதிகம் விரும்புவதும் என்னைத்தான். நான் தூக்கி வைத்திருக்கும் போது, எனது கைகளிலிருந்து அவரை யாராலும் எளிதில் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. இரவில் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தாலும், “லூதி மேலை” என அழுவார். அதாவது ‘லூசி என்னை நிலத்தில் வை’ என்பது.

சின்னத்துரையின் தொடர்புக்கு அருகில் நிலத்தில் தான், நான் தூங்குவேன். துரைசானி என்னை எவ்வளவு திட்டினாலும், சின்னத்துரை மீதுள்ள பாசத்தால் நான் அவற்றைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. ஒருநாள் சின்னத்துரையை நுளம்பு கடித்து விட்டது. சின்னத்துரையை நான் கவனமாகப் பார்ப்பதில்லை என்று துரைசானி என்னைத் திட்டி அடித்தார். அதைக் கண்ட நாயும் நன்கு பயந்து விட்டது. எனக்கு அடி விழுவதைப் பார்த்த சின்னத்துரை அழத் துவங்கி விட்டார்.

யாராவது சின்னத்துரையிடம் “நீங்கள் யாரை அதிகம் விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்டால் அவர் எடுத்த எடுப்பில் “லூதி லூதி” என்பார். என்னைக் காட்டுவார். இதனைக் கேட்டவுடன் துரைசானிக்குக் கடுங்கோபம் வரும்.

“இது என்ன ஞாயம் மகன்? அம்மாவை அப்பாவை ஏன் விரும்புவதில்லை.” என்று அவரை உறுக்குவார்.

இன்னும் ஓரிரண்டு வருடங்களில் சின்னத்துரை பாடசாலைக்குப் போவார். பெரிய வளாக வளர்ந்ததும், அழகிய ஒரு இளைஞனாவார். அவர் நன்கு கல்வி கற்று ஒரு மருத்துவராக வருவார். அவரை ஒரு அழகிய அன்பான துரைசானி மணம் முடிப்பார்.

இப்போது எனக்கு வயது 13 ஆகிறது.

எனது எதிர்காலம் என்னாகுமோ? என்ற பயம் எனக்குள்ளது. அம்மம்மா செத்துப் போயிருக்க வேண்டும். அது தான் என்னை அவர் பார்க்க வரவில்லை. எப்படியானாலும், அவர் சொர்க்கம் செல்ல வேண்டும். மிகவும் கருணையுள்ளம் கொண்ட வராகையால் அவர் தெய்வலோகத்துக்கே சென்றிருப்பார் என நம்புகிறேன்.

அது வெசாக் காலம். தோரணங்களைப் பார்க்கவும், கோயிலுக்குப் போகவும் எனச் சின்னத்துரையை அழைத்துச் சென்றார்கள். அவருடன் செல்ல எனக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அழகிய தோரணங்கள், விளக்கு அலங்காரங்கள், வெசாக் ஒளி விளக்குகள் போன்றவற்றைக் காணும் போது, அவற்றைத் தனக்கும் காட்டுமாறு சின்னத்துரை கேட்டார்.

துரையும், துரைசானியும் காரின் முன் சீற்றில் இருந்தார்கள். நான் சின்னத் துரையுடன் பின் சீற்றில் இருந்தேன். வெசாக் தோரணங்களைக் காணும் போது மகிழ்ச்சியுடன் மழலை மொழி பேசி குதூகலிப்பார்.

மறுநாளும், துரையும், துரைசானியும், சின்னத்துரையும் காரில் கோயிலுக்குப் போனார்கள். என்னையும் கூட்டிச் செல்லுமாறு சின்னத்துரை அடம்பிடித்தார்.

“லூசி தேவையில்லை. மகனும் நானும் அப்பாவும் போனால் போதும்!” துரைசானி கூறினார்.

“அப்ப நானும் வீட்டில் இருக்கிறேன்.” என சின்னத்துரை அடம் பிடித்தார்.

“மகன் வராவிட்டால் மகனுடன் சாது கோபித்துக் கொள்வாரே” எனத் துரை கூறினார்.

“லூதி நான் கோயிலுக்குப் போகிறேன். உங்களுக்குக் கோபமில்லையே.” சின்னத்துரை அன்பாகக் கேட்டார்.

“இல்லை இல்லை நீங்கள் போங்கள் சின்னத்துரை.”

“அப்ப லூதியையும் கூட்டிப் போவேமோ?”

“இல்லை மகன், லூதிக்கு வீட்டு வேலை இருக்கிறது.”

அன்று சின்னத்துரை நான் இல்லாது தனியாக வெளியே சென்றார். எனக்கு அது பெரும் சங்கடமாக இருந்தது. வீட்டில் தனியாக இருப்பது கஷ்டமாக இருந்தது.

“லூசி விருப்பமென்றால் இந்த றேடியோவில் தர்ம உபதேசம் ஒலிபரப்பாகும் கேட்டுக் கொள். சிலசமயம் நாங்கள் திரும்பி வர தாமதமாகலாம்.” துரை கூறினார்.

வீட்டு வேலைகளை முடித்த பின்னர், சமயற்கார அம்மாவுடன் சேர்ந்து றேடியோவைத் திருப்பினோம்.

“இந்தப் புண்ணியவான்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். பகவான் புத்தரின் போதனைப் படி, இப்பிறவியில் நாம் செய்யும் பாவ புண்ணியத்திற்கேற்பவே மறுபிறவி கிடைக்கின்றது. இங்கு உபதேசம் செய்யும் நான் முற்பிறவியில் வேறொரு நாட்டில் பிறந்திரு

க்கக் கூடும். இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் புண்ணியவான்களான நீங்கள் மறுபிறவியில் தெய்வலோகத்தில் பிறக்கவும் கூடும். கருமத்தின் படியே யாவும் நடைபெறுகின்றன. நாம் பாவ காரியங்களில் ஈடுபட்டால் நரகத்தில் தான் சென்று பிறப்போம். எமது குணநலன்களுக்கேற்பவே யாவும் நடைபெறுகின்றன. எமது மனம் கருணையினாலும், அன்பாலும் நிரம்பியிருக்குமாயின் பாவத்திற்கு இடமிருக்காது. நாம் மனிதருக்கு மாத்திரமல்ல, ஏனைய சீவராசிகளுக்கும் அன்பையும், கருணையையும் காட்ட வேண்டும்.

சில சமயங்களில் எம்முடன் அன்பாக நடந்து கொண்டு இறந்து போனவர்கள், மீண்டும் எம்முடன் பிறந்து வாழ்வார்கள். சில மிருகங்கள் தமது எசமானாருடன் அன்பாகவிருப்பது இதனால்தான். அன்பு ஒருபக்க அன்பாக இருப்பது போதாது. அது இருபக்க அன்பாகவிருக்க வேண்டும். நாம் மற்றொருவர் மீது அன்பு காட்டும் போது, அவரும் நம்மீது அன்பு காட்டுவார்.”

எனக்கு உடனே அம்மம்மா ஞாபகத்திற்கு வந்தார். அம்மம்மா என்மீது எவ்வளவு அன்பு காட்டினார்! நானும் அவர் மீது அதேயளவு அன்பு காட்டினேன். என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்தது. “ஐயோ அம்மம்மா!” என்று வாய் கதறியது.

“அதோ காஃரீ வந்து விட்டது.” சமயற்கார அம்மா கூறினார். காரிலிருந்து அவசரமாக இறங்கிய சின்னத்துரை என்னை நோக்கி ஓடி வருகின்றார்.

“லூதி லூதி நான் உனக்குச் சாதுவின் மேசையிலிருந்து புகட்டி கொண்டு வந்திருக்கிறேன், பார். இது சாது கொடுத்த சொக்க

லேற்று. இது லாதிக்கு வாணவெடி. அம்மா வாங்கித் தந்தா."

"ஐயோ இந்தப் பிள்ளையைப் பாருங்க ளேன். சாதுவின் மேசையிலிருந்து கொண்டு வந்த பூவையும், சாது கொடுத்த சொக்க லேற்றையும் கொண்டு வந்து அவவுக்குத் தானே கொடுக்கின்றான். வாணவெடியும் அவவுக்குத்தான். பாருங்க ளேன் அவ வோடு எவ்வளவு பாசம் என்று."

துரைசாஸி துரையிடம் கூறுகின்றார்.

"சின்னத்துரை வாங்கோ உடை மாற்று வோம்." உடை மாற்றும் போது தலையிலும் முகத்திலும் முத்தங்களைச் சொரிகின்

றேன். எனக்குச் சின்னத்துரை மீது அள வில்லாப் பாசம் பொங்குகிறது.

"ஏன் லாதி அழுகிறீங்க? அம்மா அடித் தாவா?"

"இல்லை என்ற தங்கம்..... இல்லை."

"அழாதீங்க லாதி நாளைக்கு நான் இன்னும் பூக்கள் கொண்டு வருகிறேன்."

அன்றிரவு தூக்கத்தில் சின்னத்துரை "அம்மா கூடாது. லாதிக்கு அடிக்கிறா" என்கிறார்.

"ஐயோ இவர் சின்னத்துரை எங்கட அம்மம்மாவுடைய மறுபிறவியா.....?"

"லாதி லாதி மேவை....."

பள்ளிப் புலமை

கொழும்பு அல்- ஹிதாயாவில் மொழித் தினம்

— ஸூல்ஃபிகா

கூல்வி அமைச்சின் சுற்று நிருபத்திற்கமைய, நவோதய வாரத்தின் மொழித்தினம் கடந்த 2008. 05. 07 ல் கொழும்பு அல்ஹிதாயா மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபர் எம். எம். எம். ரிழ்வான் தலைமையில் பிரதான மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. திக்குவெல்லை கமால் அறிமுகவுரை நிகழ்த்தினார்.

'தொலைக்காட்சி' தொடர்பான விவாதத்தை ஆசிரியை எஸ். நந்தினி நெறிப்படுத்தினார். இஸட். ஏ. பாயிஸா, எம். ஜே. எம். இர்பான், எம். ஆர். எப். அஸ்னா, எச். எம். இஜிலான், ஏ. எஸ். எம். ஷிபான், ஏ. எஸ். எம். இம்ரான் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

'உல்லாசப் பயணிகளின் வருகை' தொடர்பான சிங்கள மொழியிலான விவாதத்தை ஆசிரியர் என். எம். ரிஸ்வி நெறிப்படுத்தினார். இதில் ஆர். ஜே. ஐ. பாஹிமா, எப். எம். எம். அஸ்மின், எம். என். எப். ஸாரா, எம். ஐ. எப். இஸ்ரியா, பீ. எம். ஸமான், எம். என். எம். இர்ஷாத் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

மொழித் தினத்தை முன்னிட்டு திறந்த கவிதைப் போட்டியொன்று நடைபெற்றது. தெரிவு செய்யப்பட்ட கவிதைகள் மேடையில் வாசிக்கப்பட்டன.

விழாவின் பிரதம அதிதி மேமன்கலி மாதிரிக் கவிதையொன்றை வாசித்துக் காட்டிய பின், உரையாற்றுகையில் "இப்படியான வாய்ப்புக்கள் மூலம் புதிய புலமைகளை இனம் கண்டு கொள்ள முடியும். இங்கு அரங்கேற்றப்பட்ட கவிதைகள் மூலம் மாணவர்கள் புதிதாக ஏதோவொன்றைச் சொல்ல முயல்வதை காண்கிறோம். கவிதை படிப்பவர்கள் கவிதையைப் பற்றியும் படிக்க வேண்டும். இதற்காக நிறைய வாசிக்க வேண்டும். ஒரு காலத்தில் கவிதை- செய்யுள் என்றால் அதுதான் மாணவர்களுக்கு மிகவும் கசப்பான விடயம். இன்று அந்த நிலை இல்லை. புதுக்கவிதையின் வரவு கட்டுப்பாடுகளைத் தகர்த்து, எல்லோருக்கும் நெருங்கி வர வசதி செய்து கொடுத்துள்ளது. அதனால் இப்படியான மாணவர்களும் தைரியமாகக் கவிதை எழுத முன் வந்துள்ளனர்." என்று குறிப்பிட்டார்.

எம். ஜே. எம். இர்பான், ஏ. எஸ். எம். ஷிபான், இஸட். ஏ. எப். பியாஸா ஆகியோர் முறையே கவிதைப் போட்டியில் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் இடங்களைப் பெற்றனர். கே. ஸாஜித் அலி, எம். எம். ரிஸான், என். எம். பஸ்னா, எம்.எம். எப். ஃபுத்தா ஆகியோர் கவிதை முன் வைப்புக்காகச் சான்றிதழ் பெற்றனர்.

முகம்மது இஜிலான் நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து வழங்கினார்.

குறிப்பு: பள்ளிக் கூடங்களில் நடைபெறும் இவ்வாறான கலை- இலக்கிய நிகழ்வுகளைச் சுருக்கமாக எழுதியனுப்பினால் 'பள்ளிப்புலமை' பகுதியில் இடம்பெறச் செய்வோம்.

- ஆசிரியர்

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தா
சுவாமிநாதர் வந்த ஐந்தாம் வேண்டுகோள்.
மல்லிகைப் பூர் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.
தனிப் பிரதி தலைவாங்குமார் ரூபா 40/-க்கு முத்திரைகள் அனுப்பப் வற்றுக் கொள்ளவும்

ஆண்டுச் சந்தா 450/-
தனிப்பிரதி 30/-
ஆண்டு மலர் 200/-

(மலருக்கான தபாற் செலவு 65/- ரூபா)

வங்கித் தொடர்புகளுக்கு:
Dominic Jeeva 5305014, - Hatton national Bank
Sea Street, Colombo - 11.

43- வது ஆண்டு மலர் தரமான தயாரிப்பு, விரும்பியோர் தொடர்பு கொள்ளவும்.
காசோலை அனுப்புவவர்கள் **Dominic Jeeva** எனக் குறிப்பிடவும்.
காக்கட்டளை அனுப்புவவர்கள் **Dominic Jeeva, Kotahena, P.O.** எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :
201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13.
தொலைபேசி : 2320721

பச்சை விளக்கு

அழுத்து ராவல் புவாறு 8
1950-1960

— செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

அகலமான உலகம்
சுருங்கி விட்டாலும்
ஆழமான அந்த இருள்
இன்னும் விலகவில்லை.
காரணங்கள் ஆயிரம்
உரைத்தாலும்
இன்னும் அந்தக்கதை
முடியவில்லை.

உயிர் பெறும் சிந்தர்தில்
விலகிய அந்தப் புறா
நீண்ட தூரம் பறந்ததனால்
மூண்டதொரு நீயில் சிதறியோன்று
கீரியும் பாம்பும்
சண்டையிட்டால்
அதில் வியப்பில்லை.
கீரியும் கீரியும்
சண்டையிடுவதில்
நியாயமில்லை.
அண்ணனும் தம்பியும்
சண்டையிட்டு நம் வீட்டையே
கொழுத்துவதனால்
யாருக்கு நடடம்?

இயற்கை காட்டும்
ஒளியை காணவில்லையா?
இன்னும் இதில் பயனில்லை.
என்றுணராது சென்றால்
பயணம் முடியுமுன்
பகலும் முடியும்
ஆளில்லாத சேதமொன்றில்
பொழுதும் விடியும்.

கிப்பவும் ஒன்றும்
கெட்டுப்போகவில்லை
அபேதா தெரிகின்றது.
ஒளி விளக்கு உணர்ந்தால்
அது இறைவன் காட்டும்
பச்சை விளக்கு.

கே. மணிவண்ணன்.

1950 - 1960 ஆகிய காலகட்டத்தில் ஈழத்தில் நாவல்கள் என்று கூறும் வகையில்
நாற்பத்தியெட்டுப் படைப்புக்கள் வெளி வந்துள்ளன. பின்வரும் நாவல்கள் அல்லது
தொடர்கதைகள் 1950- 1960 காலகட்டத்தில் வெளிவந்தன.

1. மிஸ் மனோகரி (1950), நவம்
2. நாநா (1951) அ. ந. கந்தசாமி, பிரெஞ்சு மூலம்- எமிலியேஜாலா, சுதந்திரன்: பத்திரிகைத் தொடர்
3. காலேஜ் காதல் (1951) தெல்லியூர் செ. நடராசா, இளைஞன் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம்
4. நாலும் நாற்கயிறும் (1952) கசின், ஈழகேசரித் தொடர்
5. குமாரி ரஞ்சிதம் (1952) கசின், நாலுருப் பெற்றது.
6. ஜானகியின் துணிவு (1952) சிதம்பரநாத பாவலர், கண்டி
7. கண்காணியின் மகள் (1952) டி. எம். பீர்முகமது, கண்டி
8. யார் கொலைக்காரன் (1953) சாமி, பசறை
9. இராசமணியும் சகோதரிகளும் (1953) கசின், ஈழகேசரித் தொடர்
10. ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் (1953) கசின், ஈழகேசரித் தொடர்
11. இவளைப் பார் (1953) எம். ஏ. அப்பாஸ், சுதந்திரன் அச்சகம், கொழும்பு
12. கள்ளத்தோணி (1953) எம். ஏ. அப்பாஸ், நாஷனல் நியூஸ் ஏஜென்சீஸ், கொழும்பு
13. பூஞ்சோலை (1953) க. கணபதிப்பிள்ளை, ஜேம்ஸ் மூலம், தியோடர் சுதாம், கொழும்பு
14. விதியின் கை (1953) உபகூப்தன் (கனக செந்திநாதன்) ஈழகேசரித் தொடர். நாலுரு- 1953. வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு
15. அனிச்சமலரின் காதல் (1953) வே. தில்லைநாதன்
16. வாழ்க்கையின் விநோதங்கள் (1954) க. கணபதிப்பிள்ளை, கொழும்பு
17. வாடாமலர் (1953), சுலோசனா
18. காதல் வலை (1954) கசின், ஈழகேசரித் தொடர்
19. தாரணி (1954) ரஜனி, நாலுரு- 1974. வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு
20. எதிர்பாராத உறவு (1954) இளங்கீரன், நவபாரத் பதிப்பகம், சென்னை
21. ஒன்றரை ரூபா (1954) வி. கந்தப்பு நுணாவில் மேற்கு, சாவகச்சேரி

22. பள்ளிப் படிப்பு (1954) எஸ். ஏ. தேவன், கலாஜோதி வாசிகசாலை, தட்டாத்தெரு, யாழ்ப்பாணம்
23. ஆசை ஏணி (1954) த. சண்முக சுந்தரம்
24. கொழுமொழி (1955) வ. அ. இராசரத்தினம் வடஇலங்கைத் தமிழ் நூற்பதிப்பகம், சுன்னாகம். அச்சேறிய ஆண்டு 1959
25. சொர்க்கம் எங்கே? (1955) இளங்கீரன், தினகரன் பத்திரிகைத் தொடர்
26. மலைக்கன்னி (1955) ரஜனி, நூலுரு-1900 வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு
27. உதயகன்னி (1955) ரஜனி, நூலுரு - 1900 வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு
28. கள்ளத்தோணிக்குத் தீர்ப்பு (1955) எம். பி. எம். முகம்மது காசிம், விடத்தல் தீவு
29. ஏழையின் காதல் (1955) க. நாகப்பு
30. புயல் அடங்குமா? (1956) இளங்கீரன், தினகரன் பத்திரிகைத் தொடர்
31. மனிதர்கள் (1956) இளங்கீரன், தினகரன் பத்திரிகைத் தொடர்
32. கேட்டதும் நடந்ததும் (1956) தேவன்-யாழ்ப்பாணம், நூலுரு- சண்முகநாதன் புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்
33. வெறுப்பானை (1956) பரதன் (கனக செந்தி நாதன்) ஈழகேசரித் தொடர்
34. தென்றலும் புயலும் (1956) இளங்கீரன், நவபாரத் பிரசுராலயம், சென்னை
35. பத்மினி (1956) ரஜனி, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு
36. யாத்திரை (1957) அ. செ. முருகானந்தன்
37. பச்சைக்கிளி (1957) கசின், ஈழகேசரித் தொடர்
38. பிரேமாஞ்சலி (1957) வி. லோகநாதன்
39. நீதியே நீ கேள் (1959) இளங்கீரன், பாரி நிலையம், சென்னை நூலுரு- 1962.
40. கோமதியின் கணவன் (1959) தா. சண்முகவாதன், காந்தி பிறஸ் வீதி, பதுளை

41. உனக்காகக் கண்ணே (1959) சிற்பி சரவணபவன், நூலுரு - 1973. முத்துச் சுடர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்
42. மனப்பாறை (1959) உதயணன்
43. வாழ்வற்ற வாழ்வு (1959) சி. வி. வேலுப் பிள்ளை, பத்திரிகைத் தொடர், கண்டி
44. பார்வதி (1959) சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, கண்டி
45. பகற் கொள்ளை (1960) மாமா (என். எம். ஹனிபா), கல்கின்ன கலாநிலையம், கண்டி
46. சிலந்தி மலைச்சாரலில் (1960) கே. வி. எஸ். வாஸ், கதம்பம் பதிப்பகம், கொழும்பு
47. மண்ணில் விளைந்தவர்கள் (1960) இளங்கீரன், தமிழன் பத்திரிகைத் தொடர்

இந்த 47 நாவல்களில் நாவலுக்குரிய அம்சங்களைக் கொண்டனவாகக் கனக செந்திநாதனின் உபகுப்தன் என்ற புனைப் பெயரில் எழுதிய விதியின் கை, ரஜனி எழுதிய மலைக்கன்னி, வ. அ. இராசரத்தினத்தின் கொழுமொழி, தேவன்-யாழ்ப்பாணம் எழுதிய கேட்டதும் நடந்ததும், இளங்கீரனின் தென்றலும் புயலும், நீதியே நீ கேள், சிற்பியின் உனக்காக கண்ணே, சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் வாழ்வற்ற வாழ்வு ஆகிய நாவல்களை ஆய்வுக்காக எடுத்துக் கொள்ளலாம். மூத்த எழுத்தாளர் கசின் எழுதிய நூலும் நூற்கயிறும், குமாரி ரஞ்சிதம், இராசமணியும் சகோதரிகளும், ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர், காதல் வலை, பச்சைக்கிளி முதலியன குறுநாவல்களின் பண்பினைத் தாங்கியுள்ளன. ஏனையவற்றில் பெரும்பாலானவை குறுநாவல்களாக அல்லது சாதாரணமானவையாக உள்ளன.

விதியின் கை

அன்னபுரணி, பாசம் ஆகிய ஈழகேசரி நாவல்களைத் தொடர்ந்து 1953 இல்

ஈழகேசரியில் விதியின் கை என்ற நாவலை கனக செந்திநாதன் எழுதினார். அவ்வேளை தன் புனைப் பெயரை உபகுப்தன் என வைத்துக் கொண்டார். 1977 மார்ச்சில் வீரகேசரி வெளியீடாக ஐம்பத்தியோராவது பிரசுரமாக வெளிவந்து புதிய தலைமுறைக்கு அறிமுகமாகியது. 1953 இல் வெளிவந்து எழுதப்பட்ட இந்த நாவலைப் புத்தகமாக வெளியிடலாமா, வேண்டாமா? என்று கனக செந்திநாதன் பல தடவை சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கிறார். 'அந்தக்கால கட்டத்தில் இப்படி ஒரு நாவல் எழுதப்பட்டதென்பதைத் தமிழலகம் அறிவது நல்லதென்றார்கள்' என கனகசெந்திநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதன் பின்னரே, விதியின் கை வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளியிடப்பட்டது. அவ்வாறு எடுத்த முடிவு நல்ல செயலால், 1950 களின் நாவல் உலகு பிரவேசிக்கும் போது சூழல் எவ்வாறு அமைந்தது என்பதையும், யாழ்ப்பாணச் சமூகம் எந்நிலையில் இருந்தது என்பதையும், நாவல் மொழி நடை எப்படி அமைந்திருக்கும் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

கனக செந்திநாதனின் விதியின் கை அப்படியொன்றும் அற்புதமான நாவலன்று. ஆனால், இலக்கியவுலகில் இந்தியப் பிற மொழிப் படைப்பாளர்களும் ஆங்கில எழுத்தாளர்களின் மொழி பெயர்ப்புக்களும், துப்பறியும் கதைகளும் ஆக்கிரமித்திருந்த வேளையில், தமிழில் இதுவும் ஈழத்தில் இந்த நாவல் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்ற பெருமை இதற்குண்டு. கனக செந்திநாதன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: 'உருப் படியான தமிழ் நாவல்களாக எனக்குத் தெரிந்தவை கா. சி. வெங்கடரமணியின் முருகன் ஓர் உழவன், தேசபக்தன் கந்தன், கல்கியின் கள்வனின் காதலி போன்றவையே.

ஈழத்தில் ஒரு சிலர் 1955 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே நாவல் எழுதினர். இந்த நிலையில் ஒரு நாவலை, அதுவும் கிராமத்துச் சூழ்நிலையைக் கொண்ட நாவலை எழுத நான் துணிந்தேன். நான் துணிந்தேன் என்றால், அந்தத் துணியை ஓர் அசட்டுத் துணிவு என்று தான் கூற வேண்டும்.'

யாழ்ப்பாண மண் வாசனையை யதார்த்தமாகச் சித்தரிக்கும் நாவலாக விதியின் கை உள்ளது. யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்களில் அருகிவரும் சில முக்கியமான விடயங்களை இளம் சந்ததிக்கும் ஞாபகமுட்ட வேண்டும், கிராமத்தின் உயிர் மூச்சை செயற்கைத் தன்மை படாமல், காட்ட வேண்டும் என்ற அவா கனக செந்திக்கிருந்தது எனத் தெரிகின்றது. இந்த நாவல் எழுதிய தன் நோக்கத்தை ஆசிரியர் வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றார். 'பயனுள்ளவற்றை, கிராமங்களின் உயர்ந்த பண்பாட்டை, சிறந்த கலைகளை, எமக்குச் சொந்தமான பாரம்பரியத்தை, புதிய முறைகளில் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும் என்பது என் எண்ணம். இந்த எண்ணத்தின் விளைவாகவே எனது சிறுகதைகள் கிராமப்புறங்களில் பொதுவாகப் பேணப்படும் அன்னதானமும், புராணப் படிப்பும், கொட்டகைக் கூத்தும், சரமகவியும், மண்ணின் மதிப்பும் எனது கதைகளில் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நாவலிலும் கிராமத்துப் பாடசாலை, கிராமச் சங்கத் தேர்தல், காவடி ஆட்டம் என்பனவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நிலப் பிரபுத்துவமும், யுத்த காலத்தில் உழைத்த புதுப்பணமும், ஏழைகளின் ஏக்கமும் உண்மை நிலையில் வைத்துச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன' என்கிறார்.

விதியின் கை நாவலின் உள்ளடக்கம் மிகத் தெளிவானது. மாசிலாமணி ஓர்

இலட்சிய இளைஞன், ஆசிரியன். அவன் காதலிக்கும் பெண் ஆசிரியை அமிர்தம். இவர்களின் வாழ்வில் குறுக்கிடும் மமதை பிடித்த பொன்னம்பலவாணர், கொளுத்தாடு பிடித்து வைக்கும் நல்லதம்பிக் கிழவர், சண்டியன் பீடி மூர்த்தி, நொண்டிக் கணபதி ஆகியோர் வருகிறார்கள். மாஞ்சேரி என்ற கற்பனைக் கிராமத்தின் பாரம்பரிய பண்ட பாட்டு நிலைமைகள் இவற்றினூடாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. மாசிலாமணி ஒரு முற்போக்காளனாக இருந்தாலும், பழைய நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பிலிருந்து விடுபட முடியாதவனாக இருக்கிறான். இதனை ஆசிரியர் நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார். அதனால், 1977 இல் விதியின் கைக்கு ஓர் உரை எழுதும் போது, 'இந்த நாவலை 1970க்குப் பின் எழுதியிருந்தால், எனது கதாநாயகன் தீவிரமான போக்குள்ளவனாக இருந்திருப்பான், இலவசக் கல்வியினால் ஓரளவு முன்னேற்றம் பெற்ற தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்து வாலிபர்களும் போராட்டங்களில் குதித்திருப்பார்கள். நாவலும் வேறு விதமாகப் போயிருக்கும்' என்கிறார், நூலாசிரியர்கள் செ. கணேசலிங்கன், கே. டானியல் ஆகியோரது நீண்ட பயணம், செவ்வானம், பஞ்சவர்ணம், தண்ணீர் முதலான நாவல்களில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் சமூக அடக்கு முறைக்கெதிரான போராட்டக் குணங் கொண்டனவாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். விதியின் கை நாவலில் இயல்பான கிராமம் கற்பழியாமல் காட்சி தருகின்றது.

கனக செந்திநாதன் தனது நாவலில் அக்காலச் சமூக நிலைமைகளைக் காட்டாது விடவில்லை. கிராமங்களிலிருந்த சாதிய அடக்கு முறைகளின் பேய் வடிவங்களைச் சுட்டாது விடவில்லை.

"நீ அந்த ஈன் சாதிப்பயல் சொன்னதை நம்பி எனக்குத் தர்மோபதேசம் செய்கிறாய்? புய்யன் குலம் குணம் எல்லாம் விசாரித்தானாமே?"

மல்லிகை ஜூன் 2008 32

"மண்ணோடு மண்ணாய் மக்கி மறைந்து போய்விட வேண்டிய சாதி, மரபு, நாட்டான்மை, இவற்றிற்கு என்னால் மறுபடியும் தண்ணீர் ஊற்றித் தளிக்க வைக்க முடியாது."

"பாளையை வெட்டு, பத்துக் குடிகளுக்குத் தீ வை. பயிர் பச்சை செய்யாமல், நிலம் கொடாமல் நிறுத்தி வை. அதுதான் அவர்களை வழிக்குக் கொண்டு வரும்."

"கோழைத்தனம் எது? யாரும் அறியாமல் பாளையை வெட்டுவது வீரமா? குடியிருக்கும் வீட்டுக்குக் கோபிகுதியினால் கொள்ளி வைப்பது வீரத்தின் சிகரமா? படிப்பற்ற மக்களுக்கு அரசாங்கத்திடமிருந்து சலுகை பெற்றுக் கொடுப்பது எப்படி பாவச் செயலாகும்?"

"தேர்தல் தொடங்கி முடிந்த வரை எத்தனை வாழைகள் வெட்டப்பட்டன? எத்தனை பணயின் பாளைகள் சீவப்பட்டன? எத்தனை ஆயிரம் புகையிலைக் கன்றுகள் சிதறடிக்கப்பட்டன? எத்தனை ஏழைகள் கண்ணீர் சிந்தினர்?"

நாவலாக்கத்தின் ஆரம்பத்திலேயே சமூக அடக்கு முறையைக் கனக செந்திநாதன் சித்திரிக்கிறார். சாதிய அடக்கு முறையை, சமூகப் போராட்டமாகப் பின்னால் படைப்பாளிகள் எழுதுவதற்கு ஆரம்பப் படிக்கட்டுகளைக் கனக செந்திநாதன் நாவலில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்.

விதியின் கை என்ற நாவலின் ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் ஒவ்வொரு பொன்வாக்கோடு ஆரம்பமாகின்றது. அந்த முகப்பு வாசகத்துக்குப் பின்னால் அத்தியாயம் விபரிக்கும் விடயத்துக்கும் சில அத்தியாயங்களில் பொருத்தப்பாடு காணப்படவில்லை. ஒவ்வொரு அத்தியாய இறுதியும் அடுத்து

என்ன? என்ற வியப்புடன் தொடர் கதைப் பண்பினைக் கொண்டு நிறைவுறுகின்றது. கதை ஓட்டம், அதற்கான மொழி நடை எளிமையும், இனிமையும் சேர்ந்தனவாக அமையவில்லை. 1950க்கு முற்பட்ட படைப்பாளிகளின் வசன நடையை நினைவுபடுத்துகின்றன. பிற்காலத்தில் கனக செந்திநாதன் தன் சிறுகதைகளில் கையாண்ட இனிமையையும் எளிமையையும் இந்த நாவலின் மொழி நடையில் காணமுடியவில்லை.

இந்த நாவலின் சிறப்பு அதன் மண்வாசனையாகும். ஒரு கிராமத்தின் பண்பாட்டு அம்சங்கள், நடத்தைகள் சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. கிராமத்துப் பாடசாலை, கிராமச் சங்கத் தேர்தல், காவடி ஆட்டம், நிலப்பிரபுத்துவம், சாதியக் கொடுமைகள் என்பன நாவலில் சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. 'நகர்புறத்து எழுத்தாளர் கிராமத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதேயில்லை. அப்படி ஏதாவது சிந்தித்து எழுதினாலும், அவை செயற்கைத்தனம் உடையதாகவே இருக்கின்றன. குரும்பசிட்டி எனும் அசல் கிராமத்திலே பிறந்து வளர்ந்த கனக செந்திநாதனால் தான் கிராமத்தின் வளர்ச்சியை, கிராமத்து மக்களின் உணர்வு ஓட்டங்களை, நிலப்பிரபுத்துவத்தின் எச்ச சொச்சங்களைச் சரியானபடி காட்ட முடியும்' என எழுத்தாளர் இளங்கீரன் குறிப்பிடுவது ஏற்ற கூற்று. பிற்காலத்தில் வெளிவந்த நாவல்களில் பாத்திரங்களின் வார்த்தையாடுதலில் பேச்சு வழக்குகள் சர்வசாதாரணமாக இடம் பிடித்துக் கொண்டன. விதியின் கை நாவலில் மக்களின் பேச்சு வழக்கு இடம் பெறவில்லை. செப்பமான மொழிகையாளப்பட்டுள்ளது.

கனக செந்திநாதனின் நோக்கம் இந்த நாவலில் நிறைவு பெற்றுள்ளது.

(தொடரும்)

HAPPY PHOTO

Excellent
Photographers
Modern Computerized
Photography
For
Wedding Portraits
&
Child Sitzings

Photo Copies of
Identity Cards (NIC),
Passport &
Driving Licences
Within 15 Minutes

300, Modera
Street,
Colombo - 15.
Tel : 2526345

முறைப்பாடு

- வசந்த சிவவர்க்கொட

தமிழல் - இப்பனு அஸமத்

எங்கிருந்தோ வந்த காற்றுக்கு அலரிப் பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாக நிலத்தில் விழுந்தன. சடலத்தின் மீது பூக்களைத் தாவியதைப் போன்றிருந்தது அந்தக் காட்சி. மயானத்தின் ஒரு மூலையில் இரண்டு பூனைகள் சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. நான் இங்கு இருப்பது அந்த பூனைகளுக்கு சங்கடமாக இருக்கக் கூடும். சுதந்திரமாக படுத்துறங்கக் கூடிய ஓர் இடத்தைத் தேடி இன்னும் சற்று நேரத்தில் அவை இங்கிருந்து ஓடிப் போய்விடலாம்.

நீங்கள் அருகில் இல்லை என்பதால் ஒரு நாயைப் போல் என்னைக் கடித்துக் குதறுவதற்காக பாய்ந்து வந்த இருளைக் கண்டு நான் பாய்ந்து விட்டேன். நீங்கள் அருகில் இருக்கும் போது இன்னும் இருட்டாக வில்லையே என ஆதங்கப்படுவேன்... ஆஹா... சவப் பூக்களின் மணமா என்று பாருங்கள்... சிலவேளை இது அலரிப் பூக்களாகவும் இருக்கக் கூடும்... பச்சை ரத்தத்துடன் வெட்டிய பிணத்தின் வாடை உங்களுக்கும் வீசக் கூடும்... நந்தன... உங்களை எழுப்புவதற்கு நான் மிகவும் பயப்படுகிறேன்... நீங்கள் எழுந்து விட்டால்... மீண்டும் உங்களைத் தூங்க வைப்பது கடினம்.

நந்தன... நீங்கள் அன்றாடம் நடந்த சம்பவங்களை எழுதி வைத்துள்ள அந்தக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் என்னைப் பற்றி எதுவுமே எழுதவில்லையே... ஏன்?...

*****

08.12.1988... இன்று எனது பிறந்த நாள் இன்றாவது தாமதிக்காமல் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும்...

08.03.1988... இன்று அழகானப் பெண் ஒருத்தி சப்பாத்து தைத்துக் கொள்வதற்காக வந்தாள். எந்தவிதமான அர்த்தமும் இல்லாமல் நான் அந்த சப்பாத்தில் இருந்து ஒரு சிறு துண்டை வெட்டி எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன்... தூசு படிந்து விடும் என்பதால் அவள் மிகுந்த அச்சத்துடன் ஒரு காலை தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்... கீழே கிடந்த வார் னிஷ் டின் மூடியில், வாகை மரத்திலிருந்து குருவிகள் பறந்து செல்வதை நான் கண்டேன். எனது கைகளாலேயே சப்பாத்தை அவளது காலில் அணிவித்தேன். பத்து ரூபா கேட்டேன். அவள் பத்து ரூபாவை அப்படியே தந்து விட்டுச் சென்றாள்...

*****

நந்தன... நீங்கள் ஒரு படு முட்டாள்தான்... அவ்வாறான பெண்கள் எங்களிடம் வருவது சப்பாத்துகளை தைத்துக் கொள்வதற்காக என்பது உங்களுக்குப் புரியாது... குருவீ

கள் மீது உங்களுக்கு அவ்வளவு பிரியம் இருப்பதாக நீங்கள் ஒரு போதுமே என்னிடம் சொல்லியதில்லையே...

*****

1988.04.10... பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் இரண்டு பேர் சப்பாத்துகளை தைத்துக் கொண்டு பணம் கொடுக்காமலேயே சென்று விட்டனர். பணம் கேட்டிருந்தால்... மறு நாளை என்னை அந்த வாகை மரத்தில் தூக்கித் தொங்க விட்டிருப்பார்கள்... வாகை மரத்தின் கீழே இருக்கவே நான் விரும்புகிறேன்...

*****

1988.08.01... இப்போதெல்லாம் பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தர்களின் சப்பாத்துகள் மிக அதிகமாகவே பிடிந்து விடுகின்றன. கடந்த ஒரு வாரமாகவே பொலிஸ் நிலையத்தில் இருந்தவாறே அவற்றுக்கு அடிகளை போட்டுக் கொடுத்தேன். இப்போதெல்லாம் அவர்கள் சப்பாத்துகளுக்கு பொலிஷ் போடுவதே இல்லை. அந்த வேலையும் எனக்கு அதுவும் நல்லதுதான்...

*****

நீங்கள் பயத்தினால் எழுதா விட்டாலும் என்ன நடந்தது என்பது எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் பகலில் பொலிஸ் நிலையத்திலும், இரவில் காட்டிலுமாக நாட்களைக் கழித்தீர்கள்... என்றாலும் காட்டில் அடர்ந்த மரங்களினுடாக நிலா உதித்து வரும் போது உங்களுக்கு எதுவுமே ஞாபகத்துக்கு வரவில்லையா? என்னைப் பற்றி உங்களது நாட் குறிப்புப் புத்தகத்தில் (ஒன்றல்ல) ஒரு வார்த்தை கூட எழுதாதது ஏன்?...

*****

1988.10.06... இன்று தூக்கக் கலக்கம் அதிகமாக உள்ளது. நேற்று இரவு முழுவதும் குதிரைகளுக்கு குழம்பு அடித்தேன்.

*****

நாட் குறிப்பில் நீங்கள் தேவை இல்லாதவற்றை எல்லாம் எழுதி இருக்கிறீர்கள் நந்தன... என்ன இருந்தாலும் உங்களுக்கு இப்படியான கேலிகள் எல்லாம் பிடிக்கும் தானே! இருந்தாலும் இந்த கேலிகளுக்கு மிகவும் பயங்கரமான அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன நந்தன... நீங்கள் இப்படியான கேலிகளில் ஈடுபட்டிருக்கா விட்டால்... இன்று இப்படி ஒரு நிலை நடந்திருக்காது...

இன்னும் சற்று நேரத்தில் நிலவு உதித்து விடும். நீங்கள் எழுந்து என்னுடன் பேசுவதற்கு வருவீர்கள்... எனக்குள் இருக்கும் பிரச்சினையை இன்று எப்படியாவது தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்... உங்களுடைய அறையில் இருந்த ஒரு தகரப் பெட்டியில் இருந்துதான் இந்த நாட்குறிப்பு ஏடுகள் எனக்குக் கிடைத்தன.

இந்தப் புத்தகங்களில் ஓடித்திலாவது ஏன் நீங்கள் என்னைப் பற்றி எழுதவில்லை?... ஒவ்வொரு நாளும் உங்களை நான் காதலித்தேன்... உங்களுக்கு அது தெரியும்... அது தெரிந்தும் ஏன் நீங்கள் என்னை இப்படி மிகவும் கொடுமையாகப் பலி வாங்கினீர்கள்?...

ஓ... மாய்ந்த இலைகள், சருகுகள் மிதி பறும் ஓசை கேட்கிறது... ஆம்... நீங்கள் வரும் காலடி யோசை... கேட்கிறது... ஆமாம்... நீங்கள் வருகிறீர்கள்... ஆமாம் நீங்கள் இப்போது என்னுட்கில் வந்து விட்டீர்கள்... கல்லறை மீது நின்றவாறே இரு கைகளையும் கட்டிக் கொண்டு நீங்கள் இப்போது என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்... ஆமாம்... நான் பேசும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்...

"நந்தன... இன்று குளிர் அதிகமாக இருக்கிறது"... என நான் சொல்லும் போது நீங்கள் தலையாட்டுகின்றீர்கள்...

"ஆமாம்... நிலத்துக்குக் கீழே இதைவிட குளிர்... மழையினால் உள்ளே நீர்

கசிவதால் இன்று எனக்கு தடிமன் பிடித்து விட்டது”...

நீங்கள் கூறுகிறீர்கள்... நந்தன... நீங்கள் என்னை அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதால் தான் நான் குளிர் என்று சொன்னேன்... உங்களது தடிமன் எனக்குத் தேவையில்லை... உங்களுக்கு இது விளங்கவில்லையா?...

நீங்கள் என்னருகில் வந்து என்னை அணைத்துக் கொள்கிறீர்கள்...

“இன்னமும் நீ... அதே போல் தான் இருக்கிறாய்.” நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள்...

எனது கண்களில் நீர் நிறைந்திருப்பதை நீங்கள் காணவில்லை.

“இன்னமும் நீ எனக்கே”... என்று கூறிய படியே நீங்கள் எனது ஆடைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றுகின்றீர்கள்... என்னால் பெறுவதற்குக் கொள்ள முடியாத போகவே நான் அழுகின்றேன். விம்மி, விம்மி அழுகின்றேன்...

“நந்தன... உங்களுக்கு ஊர். உலகத்தைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாதா?... அந்த அளவுக்கு நீங்கள் ஒரு முட்டாளா?... நீங்கள் இறந்த பின் நான் ஒரு குழந்தையையும் வைத்துக் கொண்டு எப்படி வாழுகின்றேன் என்பது பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாது... இதுபற்றி நீங்கள் ஒரு போதும் என்னிடம் கேட்டதில்லை... இதுவும் ஒரு வகையில் நல்லது தான்... நான் எப்படி வாழுகிறேன் என்பதைப் பற்றி நீங்கள் தெரிந்து கொண்டால் இப்படி என்னை அணைத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டீர்கள்... எனது உடற்குள் இப்படி ஏன் வீங்கித் தொங்குகின்றன என்பது பற்றி நீங்கள் சும்மாவெனும் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லையா?...”

“நந்தன... நீங்கள் இறப்பதற்கு முன்பாக சில நாட்கள் இரவில் வீட்டுக்கு வராமல் இருந்தீர்களே... அது ஏன்?...”

“நான் சப்பாத்து தைக்கப் போனேன்”

“யாருடையது... பொலிஸாருடையது?”

“இல்லை”

“அப்படி என்றால்... யாருடையது?”

“சில நண்பர்களின்”

“எங்கே?”

“காட்டில்”

“அப்படி என்றால் உங்களை பொலிஸார்தான் கொலை செய்திருப்பார்கள்”...

“இல்லை... பொலிஸார் என்னைத் தாக்கினார்கள் தான்... இருந்தாலும் என் மீது அனுதாபம் காட்டினார்கள்”...

“ஆமாம்... எப்படி இருந்தாலும் அவர்கள் அப்படித்தான்... அனுதாபம் காட்டுவதற்கு அவர்கள் அதிகம் விருப்பம் கொண்டவர்கள்”...

“எப்படியோ... என்னை கொலை செய்தவர்கள் யாரென்று எனக்கே தெரியாது... ஏன் தெரியுமா?... நான் இரு தரப்பாரினதும் சப்பாத்துகளை தைத்துக் கொடுத்துள்ளேன்...”

“உங்களுக்கு களைப்பாக இருக்கிறதா?”

“இல்லை எப்படியோ... பொலிஸ் நிலையத்தில் இருந்து என்னை வெளியே விட்டபோது... அன்று மாலையில் நான் வீட்டு அருகில் வந்தேன்... அப்படி வரும் போது தான் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்”...

“இப்போது மரண விசாரணை நடத்திக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை... இப்போது நீங்கள் இறந்து விட்டீர்கள்... அவ்வளவு தான்.

என்றாலும் நான் வாழ வேண்டும்... மம்... நந்தன... எனக்கும் களைப்பாக இருக்கிறது. எழுந்திருங்கள்... நான் போக வேண்டும்...”

உடனே நீங்கள் எழுந்து போகிறீர்கள்... நான் உங்களுையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்... மீண்டும் அந்த காய்ந்த இலைகள். சருகுகள் மிதிபடும் ஓசை கேட்கிறது...

“நந்தன... நான் கேட்க இருந்த கேள்வியை மறந்து விட்டேன்... ஏன் நீங்கள் அந்தப் புத்தகத்தில் என்னைப் பற்றி எழுதவில்லை?...”

நான் உங்களுையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்... இருந்தாலும்... நீங்கள் இப்போது என்னருகில் இல்லை...

நான் எனது ஆடைகளை சரி செய்த வாறே மயானத்தின் ஊடாக வரும் பாதையில் இறங்குகிறேன்... உங்களோடு இருக்கும் போது மட்டும் தான் நான் சந்தோஷமாக இருக்கிறேன்... நீங்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை... ஒவ்வொரு ஞாயிறுக்குக் கிழமைகளிலும் வருகின்ற அந்த ஆளிடமும் இதை நான் முகத்துக்கு முன்பாகவே கூறியுள்ளேன். அவனுடன் படுக்கும் போது கொஞ்சமாவது சந்தோஷம் ஏற்படுகின்ற வகையில் நான் எனது மனதை தயார் படுத்திக் கொள்கின்றேன். அதுவும், என்னுடன் இருப்பது நீங்கள் தான் என்று நினைத்தே அப்படி செய்து கொள்கிறேன். உங்களுடைய பெயரையே உச்சரிக்கிறேன்... என்றாலும் அவனுக்கு இதில் எல்லாம் அக்கறை இல்லை... கடவுளுக்கு நன்றி சொல்ல, அவன் அடுத்த தடவை வரும் வரைக்கும் செலவுக்கென கொஞ்சம் அதிகமாகவும் பணம் தந்து விட்டுப் போவான்... இப்படி இவன் பணம் தருவதால் என்னை இன்னொருவனுக்கு விரும்பும் தேவை எனக்கு ஏற்படுவதில்லை... இதனால் ஊர் மக்கள் இன்னமும் என்னை தாசி எனக் கூறாமல் இருக்கிறார்கள்...

நான் அந்தப் பாதையூடாக நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறேன்... வீட்டிலுள்ளே இன்னும் குப்பி விளக்கின் ஒளி தெரிகிறது... மகன் தூங்குகிறான் போல... நான் கதவைத் திறக்கிறேன். யாரோ மேசை மீது தலையை சாய்த்து தூங்குவது தெரிகிறது...

அவன் தான்... முதலாளி...

“முதலாளி... இன்று எனக்கு இயலாது... என்னுடன் கோபம் கொள்ள வேண்டாம். நான் எனது கணவனைப் பற்றி நினைக்க வேண்டும்... தயவு செய்து போய் விடுங்கள்... நான் இதை விரும்பி செய்ய வில்லை... முதலாளிக்குத் தெரியும்”....

நான் இப்படிச் கூறிக் கொண்டிருக்கிறேன்... நந்தன... இன்று விடியும் வரை நான் உங்களைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்... இந்த வேளையில் இந்தச் சனியன் வந்திருக்கிறான்...

முதலாளி தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான்... என்னால் நம்பவே முடியவில்லை... ஆமாம்... அது முதலாளி இல்லை... நீங்கள்... நீங்கள் தான் நந்தன

“ஆமாம் ஜானகி... ஆச்சரியப்பட வேண்டாம் நான் தான் நந்தன... நான் சாகவில்லை”...

“நந்தன... நீங்கள் இப்படி சொல்லுகிறீர்கள்... ஆனால், என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது”....

நான் அழத் தொடங்குகிறேன்...

“அழ வேண்டாம் ஜானகி... அது தான் உண்மை... ஜானகி... இப்படித்தான் நடந்தது ஜானகி... உண்மை ஜானகி”... நீங்கள் ஏதோதோ கூறிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்.

“என்னால் நம்ப முடியவில்லை... இது கனவல்லவே நந்தன்?”

“இப்போது கலவரங்கள் முடிந்து விட்டன. இப்போதெல்லாம் பொலிஸார் அதி கமாகத் தேடுவதில்லை... மற்றவர்களும் என்னைத் தேடுவதில்லை... நான் இறந்து விட்டதாகவே எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்... ஒரு மனிதன் இறந்து விட்டான் என மற்றவர்கள் நினைக் கத் தொடங்கி விட்டால் மாத்திரமே அந்த மனிதனால் வாழ முடியும்... ஜானகி... இது தான் உலகம்”...

நான் பாய்ந்து வந்து உங்களைக் கட்டிக் கொள்கின்றேன். இருந்தாலும், நான் அசுத்தப்படுத்தப்பட்ட வள் என உணர்ந்து தூர விலகி விடுகின்றேன்...

“இப்போது நான் உங்களுக்கு பொருத்தம் இல்லாதவன் நந்தன்...” பெண் என்ற ரீதியில் நான் எனக்கே பழக்கப்பட்டு போன அழகையை ஆரம்பிக்கின்றேன்.

“இல்லை... நான் அதைப் பற்றி தவறாக நினைக்கவில்லை... உன்னால் நம்ப முடியாத ஒரு விஷயம் இருக்கிறது... அதை நான் உனக்கு சொல்ல வேண்டும்”...

இப்போது நான் உங்களைப் பார்க்கி ன்றேன்.

“நான் கொழும்புக்குப் போய் கஷ்டப் பட்டு சம்பாதித்த பணத்தில் ஒரு சப்பாத்துக் கட்டையை ஆரம்பித்தேன்... ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் உனக்கு பணம் கொண்டு வந்ததும் நான் தான்”...

“இதைப் பற்றி ஏன் நீங்கள் என்னிடம் கூறவில்லை?”

நான் இப்படித் கேட்டதும் நீங்கள் மௌனமாகப் போய் கதிரையில் அமர்ந்து கொள்கிறீர்கள்...

“ஜானகி... செத்துப் போன மனிதர்க ளுக்கு மட்டும் தான் பயமோ... சந்தேகமோ இல்லாமல் இந்த உலகத்தில் வாழ உரிமை இருக்கிறது என்று நான் சொன்னேனே”...

இப்படிச் கூறிவிட்டு நீங்கள் சிரிக்கி ன்றீர்கள்... பிறகு நீங்கள் கொழும்பில் கட டிய சிறிய வீட்டைப் பற்றி கூறுகிறீர்கள்... நாளை காலை அங்கே போக வேண்டும் என்பது பற்றி கூறுகிறீர்கள்... இருந்தாலும் இப்போதாவது எனது கேள்வியைக் கேட்க ஒரு சந்தர்ப்பம் தாருங்கள்...

“உங்களது நாட்குறிப்பேட்டில் என்னைப் பற்றி நீங்கள் எதையுமே எழுதவில்லையே... அது ஏன்?”

பதில் தரும் வரை நான் உங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்... உங்களு க்கு நன்றாக வியர்த்துக் கொட்டுகிறது... உடனே... உடம்பெல்லாம் அமர்ந்துவிடாமல் வகையில் கறுத்து விடுகின்றது...

அதன் பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கரைந்து விடுகிறீர்கள்... ஐஸ் கட்டியைப் போல... மகன் விளையாடுவதற்காக எடுத்த பழைய சப்பாத்து ஒன்று மாத்திரம் கதிரையில் எஞ்சி இருக்கிறது.

நந்தன்... கேள்வி கேட்டதும் இப்படி கரை ந்து போக வேண்டாம்... உயிரோடு இருக் கும் மனிதர்கள் வேண்டுமானால் இப்படி இருக்கலாம்... ஆனால் இறந்த மனிதர்க ளுக்கு இது அவ்வளவு நல்லதல்ல!

நினைவழியா நாட்கள்- 15

சீரமதானம்

- ஸ்ரீ

நெற்றைக் கட்டி முடித்தபோது, களைத்துப் போயிருந்தோம். இன்னமும் வெயில் குறையவில்லை. இப்போது விளையாடினால் தான் முடியும். கொஞ்ச நேரத்தில் ‘வொலிபோல்’ ஜாம்பவான்கள் வந்து விடுவார்கள். எங்களைப் போன்ற கற்றுக்குட்டிகளுக்கு இடம் கிடைக்காது.

“எட்டுப் பேர் இருக்கிறம்..... நாலு, நாலு பேராகக் கன்னை பிரித்து விளையாடலாம்.....” என்றான் சபா.

“சமனாகப் பிரியுங்கோ..... இல்லாட்டில் விளையாட்டு சூடு பிடிக்காது.....” என்று திரு தொடங்கினான்.

“ஒன்றுமே சரிவராது..... அங்கை பாருங்கோ ‘சீரமதானம்’ வருகுது.....”

நாதன் சொல்லத் திரும்பிப் பார்த்தோம். மெயின் ரோட்டில் இருந்து, கோவில் வீதிக்கு வரும் பாதையில் நமசிவாயத்தார் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தார். எங்களுக்குத் திக்கென்றது. நமசிவாயத்தாரிடம் மாட்டுப்பட்டால் அவ்வளவுதான். அன்றைய விளையாட்டு அரோகராதான்!

“என்ன.....எல்லாரும் சும்மா நிக்கிறியள்?..... வாங்கோ என்னோடை..... வேலை கிடக்கு.....” என்றபடி நமசிவாயம் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கினார்.

“இப்பதான் விளையாடத் தொடங்கிறம்.... பிறகு விளையாட ஏலாது.....”

“இந்த வெய்யில்லை என்ன விளையாட்டு? என்னோடை வந்து கொஞ்சம் வேலை செய்யுங்கோ.... வெய்யில் தாழ் விளையாடலாம்.....”

இனிமேல் தப்ப முடியாது என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். நமசிவாயத்தார் பிடித்தால் விடமாட்டார். உள்வீதி, வெளிவீதி என எல்லா மரங்களுக்கும் தண்ணீர் விட்டாக வேண்டும். கோயில் கிணற்றில் இருந்துதான் இறைப்பு. மட்டத்துப் பூமரங்களுக்கும் தண்ணீர் பாய்ச்ச வேண்டும். அதற்குப் பின்னர்தான் விளையாடலாம்.

“கயிறிறையும், வாளியையும் கொண்டு வாங்கோ.....” என்றபடி மண்வெட்டியுடன் முன்னே நடந்தார்.

துலாக் கயிறிறைப் பிடித்தபடி, திரு கேட்டான். “இண்டைக்காவது கொஞ்சம் வெள்ளை விடுங்கோ..... பெரியாக்கள் வந்தால் எங்களை விளையாட்டிலை சேர்க்கினம் இல்லை.....”

நமசிவாயத்தாருக்குப் பாவமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

“மாஸ்ரட்டைச் சொல்லி நான் ஒழுங்கு செய்யிறேன்... உங்ககளையும் சேர்த்து விளையாட வைக்கிறேன்..... அதோடை இண்டைக்கு இறைப்பு முடிய இரண்டு றாத்தல் பேர்ச்சம்பழமும் வாங்கித் தாறன்.....”

நமசிவாயத்தாருக்கு ‘சிரமதானம்’ என்று பெயர் வருவதற்கு பேர்ச்சம்பழமும் ஒரு காரணம். அவர் செய்விக்கும் வேலைகளுக்கு சன்மானம் கிடையாது. பேர்ச்சம்பழம் அல்லது எள்ளுருண்டைதான். அதுவும், கந்தையா அண்ணை கடையில் தான் வாங்கித் தருவார்.

“திருவும், தேவனும் உள்வீதியில் நிகிற மரங்களுக்கு ஊத்துங்கோ.....” என்ற படி, வாளியில் தண்ணீரை நிறைத்தார். வெளிவீதி கடந்து உள்வீதி வரை வாளித் தண்ணீரைத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டும். கஷ்டமான வேலைதான்.

“நீங்கள் உள்வீதியிலை கொண்டு போய் ஊத்துங்கோவன்..... நாங்கள் தண்ணி இறைக்கிறம்.....” திரு இடைமறித்தான்.

“உள்வீதி மரங்களுக்குத் தண்ணி ஊத்தினால், நிறையப் புண்ணியம் கிடைக்கும்... அதுதான் உங்களை அனுப்பறன்...” சொல்லிச் சிரித்தார், நமசிவாயத்தார்.

“அவர் கோயிலுக்கை போறதும் இல்லை..... சாமி கும்பிடுறதும் இல்லை..... உனக்குத் தெரியாதே.....?” நாதன் திருவின் காதில் கிசுகிசுத்தான்.

“சும்மா கதை விடாதே.... அவரும் ஐயரும் நல்ல கூட்டு..... மடத்திலை இருந்து

‘செஸ்’ விளையாடுவினம். ஐயர் குடுக்கிற மோதகம், வடை எல்லாம் தின்னுவார்..... கோயிலிலை மரம் நடட்டுத் தண்ணி ஊத்துறார்..... கோயிலுக்கை மாத்திரம் போக மாட்டார்..... நல்ல பேய்க்கதைதான்.....” என்றான் திரு.

எங்களுக்கும் புதினமாகத்தான் இருந்தது. நமசிவாயத்தாரின் போக்கு அப்படி. ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் தான் ஊருக்கு ‘இருப்புக்கு’ வந்தார். அதுவரையும், கொழும்புச் சீவியம், பெரிய உத்தியோகத்தில் இருந்து இளைப்பாறியவர் என்பதால், ஊரில் நல்ல மரியாதை இருந்தது. ஊர் வேலை எல்லாம் இழுத்துப் போட்டுச் செய்வார். மற்றவர்களையும் விடமாட்டார். வேலை செய்விப்பதிலும் விண்ணன். சம்பளம் கிடையாது. பொது வேலை செய்வதற்கு ஏன் சம்பளம்.....? என்பது அவரது கொள்கை. வேலை முடிய கந்தையா அண்ணை கடைப் பலகாரமும், பிளேன் ரீயும் கிடைக்கும். இதுதான் நமசிவாயம் என்ற அவரது பெயரைச் சிரமதானம் என்ற மாற்றியிருக்க வேண்டும்.

“சபாவையும், நாதனையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கோ..... கெதியா முடிச்சிடலாம்....” என்றார் நமசிவாயம். எண்ணிக்கை கூடியதால் வேலை இலகுவானது.

“இந்த ஆள் கொம்புனிஸ்ராம்.....” என்றான் சபா.

“யார் சொன்னது.....?”

“எங்கடை வீட்டிலை அப்பிடித்தான் கதைக்கினம்.....”

“கொம்புனிஸ்ர எண்டா.....?” நாதன் கேட்டான்.

‘அதுதான்ரா கோயில் இல்லை..... சாமி இல்லை..... என்கிற ஆக்கள்.....’ திரு விளங்கப்படுத்தினான்.

“ஆனால், இந்தாள் கோயில் வீதியிலை தானே மரம் நடட்டு வளர்க்குது.....” திருவின் பதில் சபாவுக்குக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

“அதுதானே..... மடத்திலை நிக்கிற மா, வாழை, கொய்யா எல்லாம் நமசிவாயத்தார் வைச்சதுதானே?” நாதனுக்கும் ஆச்சரியம்.

எங்களுக்கும் தான். வாசிகசாலை யிலும், கோயிலிலும் வளர்ந்து நின்றகின்ற நிழல் மரங்கள், பழமரங்கள் எல்லாமே நமசிவாயத்தார் வைத்ததுதான். நல்ல கன்றுகளாகத் தேடிக் கொண்டு வந்து நடுவார். கூடும் கட்டி வளர்ப்பார். தண்ணீர் எங்கள் ‘உபயம்’. நாங்கள் பார்த்திருக்க அவை மரங்களாக வளர்ந்தன. மடத்திலே புத்துச் சொரிகின்ற மரங்களும் நமசிவாயத்தார் கொண்டு வந்து நடட்டதுதான். ஐயர் கேட்ட பூமரங்கள் எல்லாம் நடட்டார். அதனால்தானோ என்னவோ ஐயருக்கும் அவருக்குமிடையே நல்ல சிநேகிதம் இருந்தது.

“மடத்திலை உள்ள மரங்களுக்கு நான் தண்ணி மாறுறன். நீங்கள் இறைச்சு விடுங்கோ.....” என்றபடி நமசிவாயத்தார் போக, திரு ஆரம்பித்தான்.

“மாவும்..... கொய்யாவும் நல்லாக் காய்ச் சிருக்கு..... அதுதான் அவர் எங்களை மடத்துக்கை விடுறாரில்லை”

இறைப்பு முடிந்து கை கால் கழுவி, கிணற்றுக் கட்டில் உட்கார்ந்த போது, நமசிவாயத்தார் திரும்பி வந்தார். ஒரு கையில் மண்வெட்டியும், மறுகையில் துணிப் பொதியுமாக.....

“கொய்யாக்காய் பிடுங்கி வாறாரடா.....” சபா கிசுகிசுத்தான்.

“அவர் வைச்ச மரத்தானே..... பிடுங்கினால் என்ன.....?”

“ஐயரும் கூட வாறார்..... பூசைக்காய் பிடுங்கியிருப்பார்.....” என்ற திருவின் பதில்தான் சரிபோல எனக்குப் பட்டது.

“பார்த்தியளா.....? காயெல்லாம் நல்ல பெரிசு..... தின்னவேலி பாமிலை இருந்து கொண்டு வந்து வைச்சனான்..... இங்கினையுக்கை இந்த இனம் கிடைக்காது.....” நமசிவாயத்தின் குரலில் பெருமை தொனித்தது.

ஆவலுடன் எட்டிப் பார்த்தோம். சின்னத் தேங்காய் சைசில் கொய்யாக்காய்கள். பெரிய அளவு விலாட்டு மாம்பழங்கள். பார்சு கவே ஆசையாக இருந்தது.

“மறக்காமல் கந்தையா அண்ணை கடையிலை பேர்ச்சம்பழம் வாங்குங்கோ.” என்றபடி நமசிவாயத்தார் சைக்கிளில் ஏறினார்.

“எல்லாப் பழத்தையும் விட்டிட்டுப் போறியள்..... பூசைக்கெண்டு சொல்லி மடப் பள்ளியிலை குடுக்கவோ.....” திரு மெதுவாகக் கேட்டான்.

“ஓமோம் பூசைக்குத்தான்..... எல்லாம் உங்கடை வயிற்றுப் பூசைக்கு..... ஆளாருக்கு எடுத்துத் தின்னுங்கோ.....” என்றபடி சைக்கிளை மிதித்தார், சிரமதானம்.

1980

ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதத்தின் முதற் கிழமையில் ஒருநாள் காலைப் பொழுது, அப்பொழுதுதான் விடிந்திருந்தது. ஆபிரிக்க நாடான ஸாம்பியாவில் அமைந்திருந்த சிறிய அழகிய நகரான கிடவே (Kitwe)யின் மையத்தில் அமைந்திருந்த தனது ஒரு அறை கொண்ட சிறிய வீட்டின் உள்ளே காய்ந்த ரொட்டித்துண்டொன்றை அவசர அவசரமாகப் பிய்த்து வாயினுள் போட்டு மென்றபடி, தன் வேலைக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான் அந்த ஆபிரிக்கன். அவன் பெயர் மான்ஸா (Maansa).

அவனும், அவனது மனைவி டொரத்தியும் தான் பிளவுபட்ட சுவர் கொண்ட அந்தப் பழைய வீட்டில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவன் மனைவி டொரத்தியும், இந்திய குடும்பமொன்றின் வீட்டில் வேலைக்காரியாக பணிபுரிந்து வந்தாள். அவளும் அன்று காலையிலேயே தன் வேலைக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

மான்ஸா வண்ணப்பூச்செல்லாம் கழன்று கொட்டியிருந்த சுவரில் மாட்டியிருந்த, கறை உடைந்திருந்த கண்ணாடியில் தன்முகத்தை ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டான். அவனையும்றியாமல் அவனது கை அவன் வலப்பக்க மரவுஸரின் பாக்கட்டில் கிடந்த உடைந்த சீப்பை எடுத்துக் கொண்டது. அந்தச் சீப்பைக் கொண்டு அவசர அவசரமாகச் சுருண்டு கிடந்த தன் குட்டையான தலைமயிரைச் சீவிக் கொண்டான்.

தடம்

- உஷா ஜவாகர்

(அவுஸ்திரேலியா)

டொரத்தி வேலை செய்யும் முதலாளி அம்மா குடுத்த பழைய பவுடர் டிண்ணைத் திறந்து தன் கையில் சிறிதளவு பவுடரை எடுத்து முகத்தில் பூசிக் கொண்டான். அப்படியே கண்ணாடியில் எட்டிப்பார்த்து விட்டு, 'இப்போதைக்கு இந்த அலங்காரம் போதும்!' என்று நினைத்துக் கொண்டு வீட்டின் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வேலைக்குக் கிளம்பினான்.

அவனுக்கு உள்ளூர் மனவருத்தம். கடவுள் தன்னைக் கறுப்பனாயும், குட்டை மயிருடனும் படைத்து விட்டார் என்று. அவ்வப்போது அந்த வருத்தத்தை தன் நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வான்.

போதாக்குறைக்கு தன் பற்கள் வேறு சற்று முன்னீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன என்கிற கவலையும் அவன் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

மல்லிகை ஜூன் 2008 42

மான்ஸாவை முதல் முதலாக பார்ப்பவர் எவரும், அவனுக்கு 35 வயதென்று சட்டென்று மதிப்பிட்டு விட மாட்டார்கள். மெலிந்த அவனது உடலும், வாடிய தோற்றமும் அவனது வயதை சற்றே கூட்டியே காட்டின. அப்போதுதான் காலை 6.30 மணியாகியிருந்தது. சற்றே இருண்டு கறுத்திருந்த வானம் 'இந்தா மழையைப் பொழியப் போகிறேன்' என்கிற மாதிரி பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

'இப்ப வெளிக்கிட்டு ஒன்றரை மணித்தியாலம் வேகமாக நடக்கத்தான் கிடவே சிட்டி கவுன்ஸிலுக்கு நேரத்திற்குப் போய் சேரமுடியும்,' என்று நினைத்த மான்ஸா வேக, வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். எவ்வளவு தான் வேகமாக அவன் நடக்க முயன்றாலும், அவனது ஒருகால் நீண்டும், ஒருகால் குட்டையாகவும் இருந்ததால், அது அவனது நடையின் வேகத்தை மிகவும் மட்டுப்படுத்தியது.

எப்படியோ எட்டுமணிக்கு சில நிமிடங்கள் பிந்தியே அன்று கவுன்ஸிலை அடைந்த போது, அவனது சூப்பலைஸர் அங்கு இல்வாததால், அவனுக்கு திட்டு ஏதும் விழவில்லை.

கவுன்ஸிலின் வெளிப்பக்க யன்னலை கழுவித் துடைப்பதும், கவுன்ஸில் டாய் லெட்டுக்களைத் துப்பரவாக வைத்திருப்பதும் தான் அவனது தலையாய கடமை. அவன் யன்னல்களை கழுவி விட்டு நிமிர்ந்தால், வெள்ளி டம்ளர் போல் மின்னும். டாய் லெட் நிலத்தை அவன் ஈரத்துணி கொண்டு தேய்த்தால், தரையில் முகம் பார்க்கக் கூடியளவிற்கு அந்தத் தரையெல்லாம் 'பளபள'வென்று மின்னும்.

அவனது வேலையின் திறமையைப் பார்த்த கனகரடனம் என்ற இலங்கைத்

தமிழர் "மான்ஸா நீ பின்னேரம் 5 மணிக்கு வேலை முடிஞ்சு போகேக்கை அப்படியே என்ற வீட்டையும் வந்து கிளின் பண்ணித் தாறியா? நான் உனக்கு அதுக்கு வேறயா சம்பளம் போட்டுத் தாறன்." என்று அழைப்பு விடுத்தார்.

கவுன்ஸிலில் திரு. கனகரடனம் கணக் காளராக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எப்போதுமே வரவை மிஞ்சிய செலவால் அவஸ்தைப்படும் மான்ஸாவும் "அதுக் கென்ன Bonna இண்டைக்குப் பின்னேரத் திலிருந்து நான் உங்களின்ரை வீட்டை வந்து வேலை செய்யிறன்." என்று ஆனந்தத்துடன் பதிலளித்தான். அப்படிச் கூறும் போதே அவன் முகம் சந்தோஷத்தால் பளபளத்தது. கண்களில் நன்றி என்னும் ஒளி மின்னி, மின்னி மறைந்தது.

அன்று அவனக்குச் சந்தோஷமான நாளாகவே கழிந்தது. அவனது சூப்பலை சரும் அவனைக் கூப்பிட்டு "இண்டைக்கு டொய்லெட் நிலம் எல்லாம் வடிவா கிளின் பண்ணியிருக்கிறாய்.... வெரிகுட்!" என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

அன்று அவனுக்கு நேரம் போனதே தெரியவில்லை. மத்தியானம் லஞ்ச் டைம் ஆகிவிட்டது. காலையில் வரும் போது தனது பையினுள் வாங்கி வைத்திருந்த பாணைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான். 'கவுன்ஸில் கான்டனில் கோக் போத்தல் ஒண்டு வாங்குவோமோ' என்று தனக்குள் யோசித்தவன், பிறகு தனது மனதை மாற்றிக் கொண்டான்.

கோக் வாங்குவதென்றால், 30 இங்குவே (ngwe) செலவாகும். அதை அப்படியே சேர்த்து வைத்தால், தன் கட்டிலுக்கடியில் ஒளித்து வைத்திருக்கும் பை நிரம்பி விடும்.

மல்லிகை ஜூன் 2008 43

இப்போது சிலகாலமாகவே அவன் இயன்றளவிற்கு பணத்தை சேமித்து வருகிறான். அன்றைய அவனது மதிய உணவுக்கு தன்னுடைய பாணை தன் நண்பன் டேவிட் மின் கோக்கைத் தொட்டுத் தொட்டு சாப்பிட்டு முடித்து விட்டான்.

பின்நேரம் 5 மணியளவில் கவுன்சில் வேலை முடிந்ததும், கனகரட்ணம் ஐயாவின் வீடு நோக்கி 'விடுவிடு' என்று நடக்கத் தொடங்கினான்.

அரைமணி நேரம் நடந்தபின், கனகரட்ணம் ஐயாவின் வீட்டைச் சென்றடைந்தான். அப்படியே வீட்டின் பின்பக்கதின் வலது மூலையில் அமைந்திருந்த 'சேர்வண்ட டாய்லெட்' மினுள் சென்று தனது ஆபிஸ் ஷர்ட்டைக் கழற்றி விட்டு, வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த பையுள் தன்கையை விட்டு, ஒரு மஞ்சள் நிற ஷர்ட்டை வெளியே எடுத்து அதை ஒருமுறை உதறிவிட்டு அணிந்து கொண்டான்.

அந்த ஷர்ட்டின் பின்பக்க காலரிலும், வலது தோள்பட்டையிலும், முன்பக்கத்திலும் சேர்த்து மொத்தம் மூன்று கிழிசல்கள் ஆங்காங்கே தென்பட்டன. அந்தக் கிழிசல்களைப் பார்த்ததும், 'ஒரு புது ஷர்ட்டை அடுத்த மாதம் வாங்கலாமா?' என ஒரு கணம் யோசித்தான்.

திருமணம் செய்து பத்து வருடங்களாகியும், இன்னமும் குழந்தை இல்லாததால் டொரத்தி ஒரு நல்ல டாக்டரிடம் காட்டி வைத்தியம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மான்ஸா, தான் புதுஷர்ட்டு வாங்க முயன்றால், டொரத்தியின் வைத்தியம் பணத்தட்டுப்பாட்டால் பாதியிலேயே நின்றுவிடக் கூடும் என்று நினைத்து விட்டு, ஷர்ட்டு வாங்கும்

எண்ணத்தை உடனடியாகக் கை விட்டு விட்டான்.

அவனுக்கும் டொரத்திக்கும் தான் குழந்தை என்றால் எவ்வளவு ஆசை! டொரத்தி ஒரு குழந்தையைப் பெற வேண்டும், அதை தன்மடியில் போட்டுக் கொஞ்ச வேண்டும், பாலூட்டிச் சீராட்டி தன் இதயத்து அன்பையெல்லாம் கொட்டி, அதை வளர்க்க வேண்டும் என்பதுதான் மான்ஸாவின் நெடுநாள் ஆசை.

அதற்காகத்தான், ஒரு துணிப்பையில் அவ்வப்போது தான் சேமிக்கும் பணத்தையெல்லாம் போட்டு வைத்து, அவனது கட்டிலின் வலது மூலையின் கீழ் அந்தத் துணிப் பையை ஒளித்து வைத்திருந்தான்.

தப்பித் தவறி தன் வீட்டினுள் திருடன் யாராவது நுழைந்து தன் காசுப் பையைத் திருடிக் கொண்டு போய் விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம் அவனது உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் ஒளிந்திருந்தது. தன் குழந்தை பெறும் ஆசைக்காக, ஷர்ட்டு வாங்கும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விட்டு, மான்ஸா சேர்வண்ட டாய்லெட் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து, கனகரட்ணம் ஐயாவின் குசினிக் கதவைப் பட பட வென்று தட்டினான்.

அவன் குசினிக் கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டு, கனகரட்ணம் ஐயாவின் மனைவி மாலதி வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

மாலதியிடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திய மான்ஸா "மேடம்! நான் என்ன வேலை செய்ய?" என்று தலையைக் குனிந்து கைகள் இரண்டையும் தன் மார்புக்குக் குறுக்காகக் கட்டியபடி, மிகவும் பணிவுடன் கேட்டான். "இப்போதைக்குக் குசினியைக்

கிளின் பண்ணிட்டு, நான் ஊறு வைத்திருக்கும் இந்த இரண்டு முழுக் கோழிகளையும் வெட்டித்தா! மான்ஸா, மிச்ச வேலையைப் பிறகு சொல்றன்." என்றபடி, மாலதி உள்ளே சென்றாள்.

மான்ஸா பரபரப்பாக இயங்கினான். குசினியைச் சுத்தப்படுத்தி விட்டு, இரண்டு முழுக் கோழிகளையும் வெட்டத் தொடங்கினான். மாலதி எறியுமாறு கூறிய கோழித் தோலையும்? கோழியின் கால்களின் பகுதியையும் தனக்கென ஒரு சிறிய பொலித்தீன் பையில் கட்டிக் கொண்டான். இந்தக் கோழித் தோலை வைத்துத் தக்காளி போட்டு ஒரு கறி வைத்துக் கொண்டால், இரவு சீமாவுடன் அந்தக் கறியைத் தொட்டுக் கொண்டு உணவருந்தலாம் என, தனக்குள் திட்டமிட்டுக் கொண்டான்.

ஸாம்பிய மக்களின் பிரதான உணவு சீமா ஆகும். சோளத்தை நன்கு, காய வைத்து இடித்து மாவாக்குவர். அந்த மா 'மில்லி மில்' என்று அழைக்கப்படும். தண்ணீரை நன்கு கொதிக்க வைத்தபின் மில்லி மீலை சுடுநீரில் கொட்டி கிண்டும் போது வரும் களியை 'சீமா' என அழைப்பார்கள். சீமா வை சிறு சிறு உருண்டைகளாகப் பிடித்துக் கறியுடன் உண்பார்கள்.

இடையே மாலதி வந்து "மான்ஸா, உனக்கு கோப்பி போட்டுத் தரவா?" எனக் கேட்டாள். "இல்லை மேடம்! கோப்பி குடித்தால் குழந்தை பிறக்காது என்று நந்தா மேடம் சொன்னவ. ஆனபடியா, எனக்கு கோப்பி வேண்டாம்." என்று மான்ஸா ஆணித்தரமாக மறந்துவிட்டான்.

'ஒரு குழந்தையைப் பெற இவன் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறான் கடவுளே! இவனது

விரும்பப்படி, இவனுக்குக் கெதியில் ஒரு குழந்தை பிறக்கட்டும்.' என்று நினைத்துக் கொண்ட மாலதி, மான்ஸாவுக்கு 2 பிஸ்கட்டுக்களைக் கொடுத்துவிட்டு, தங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்த விருந்தினர்களை உபசரிக்கச் சில பிஸ்கட்டுகளையும் கோப்பியையும் எடுத்துச் சென்றாள்.

அன்று இரவு எட்டு மணிவரை வேலை செய்து விட்டு, வேலை செய்ததற்காக கூலியையும், தனது கோழித் தோலையும் தன் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றான் மான்ஸா.

அன்றிரவு மான்ஸா தன் வீட்டை சென்றடைந்த போது இரவு ஒன்பதரை மணியாகி விட்டது. தன் வேலையை முடித்துவிட்டு வந்து களைத்துப் போய் நிலத்தில் ஒரு போர்வையை போட்டு விட்டு, உறங்கிய டொரத்தியைக் கனிவுடன் பார்த்தான் மான்ஸா.

அவளை மெல்ல தட்டியெழுப்பி "டொரத்தி டொரத்தி எழும்பு! உனக்கு பத்து அல்லது பதினைஞ்சு நிமிடத்தில் சீமாவும் கிண்டி, கனகரட்ணம் ஐயா வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த கோழித் தோலில் கறியும் வைச்சுத் தாறன், சாப்பிவிட்டுப் படு என்ன?" என்று மிகவும் மென்மையான குரலில் கூறினான்.

அவன் அப்படி அவளை எழுப்பும் போதே, அவனது தொண்டை கரகரத்தது. கண்களின் ஓரம் கண்ணீர் வழிந்தது. 'இவன் என்னைக் கலியாணம் கட்டி என்ன சுகத்தைக் கண்டான்? கிழமையில் ஆறுநாட்கள் வேலைக்குப் போனாலும், சரி போகாவிட்டாலும் சரி வீட்டில் வறுமை தான். கஷ்டம் தான். ஒரு பிள்ளை பிறந்தாலாவது, சந்தோஷமாயிருப்பான். இன்னும் அதற்கான நேரம் பிறக்

கேல்லைப் போலும்.' என்று மனம் வருந்தியவன் தன் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

உப்பு டப்பாவைத் திறந்து பார்த்தான். உப்பு டப்பாவில் பெயருக்குக் கூட, ஒரு கரண்டி உப்பு இல்லை.

பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கும் கப்பாஸாவின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டி சிறிது உப்பும், தக்காளி ஒன்றையும் கடனாகப் பெற்றுக் கொண்டான் மான்ஸா.

அவற்றைக் கடனாகப் பெறும் போதே "கப்பாஸா! நாளைக்கே நான் இதெல்லாவற்றையும் கடையில் வாங்கி உன்னிடத்தைத் திருப்பித் தந்து விடுவேன்." என்று கூறி விட்டு, மள மளவென்று சாக்கோல் அடுப்பை மூட்டி சீமாவையும் கிண்டி, கோழித் தோலில் கறியையும் தயார் செய்தான்.

சீமாவும், கோழிக்கறியும் தயாரானதும் டொரத்தியின் கோப்பையில் அந்த உணவைப் பரிமாறிவிட்டு, டொரத்தியை எழுப்பி உணவருந்தச் செய்தான்.

அவள் நித்திரைத் தூக்கத்துடன் பாதி உணவை உண்டு விட்டு, களைப்பு மிகுதியால் படுத்துவிட்டாள். அவளது கோப்பையையும் கழுவி வைத்துவிட்டு, அவள் வசதியாகப் படுத்துறங்க ஒரு பழைய தலையணையை அவள் தலைக்குக் கீழே வைத்துவிட்டு, அவள் தூங்கும் அழகை மெய்மறந்து நின்று பார்த்து ரசித்துவிட்டு, அவள் தூங்கப் போகும் போது, நடுச்சாமம் கழிந்து விட்டிருந்தது.

அடுத்த நாளும் மான்ஸா கவுன்சில் வேலையை முடித்து விட்டு, கனகரட்ணம் ஐயாவின் வீட்டை நோக்கி எட்டி நடை போட்டான். போகும் போது தெருவோரக்

கடை ஒன்றில் ஒரு பையன் விற்றுக் கொண்டிருந்த சிறிய கச்சான் பாக்கெட் அவனது கண்கள் இரண்டையும் வெகுவாகக் கவர்ந்தது. 25 இங்வே கொடுத்து கச்சான் பாக்கட் வாங்கித் தன் பையினுள் வைத்துக் கொண்டான்.

கனகரட்ணம் ஐயாவின் வீட்டில் அன்று பின்னேரம் விருந்தினர்களை அழைத்திருந்தனர் போலும். மாலதி மேடத்தின் உத்தரவுப்படி, அவன் வீட்டுக் கூடம், குளியலறை, குசினி எல்லாவற்றையும் கூட்டி விட்டு, ஈரத்துணி கொண்டு நிலம் முழுவதையும் துடைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தான். அவன் முகத்தில் தெரிந்த களைப்பை உணர்ந்த மாலதி அவனுக்குச் சுடச் சுடத் தேநீரைப் போட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, தன் அறையினுள் சென்று விட்டாள்.

மான்ஸாவும் தான் ஆசையாக வாங்கி வைத்திருந்த சிறிய கச்சான் பாக்கட்டில் மறக்காது பாதியை தன் மனைவி டொரத்திக்கு என வேறாக எடுத்து வைத்துவிட்டு தன் பங்கிலிருந்து 5, 6 கச்சானை வாயிற் போட்டுக் கடித்துச் சுவைத்தான்.

"ஆஹா! என்னே சுவை. இந்தக் கச்சானின் சுவை." அவன் தன்னை மறந்திருந்த வேளையில்.....

"Why did you steal our peanuts?" என்று அவனை யாரோ வெருட்டும் சத்தம் கேட்டு, இவ்வுலகிற்கு வந்தான் மான்ஸா.

அவன் முன்னே தன் கண்கள் இரண்டையும் பெரிதாக்கி அவனை நோக்கி வெறித்துப் பார்த்தபடி, குற்றச்சாட்டை வீசியபடி நின்றிருந்தான். மாலதியின் பத்து வயதே நிரம்பிய அருமைபுத்திரி ரமா.

ரமாவின் குற்றச்சாட்டைக் கேட்டதும் வெட்கம், கோபம், ஆத்திரம், ஆற்றாமை என எல்லா உணர்வுகளும் அவன் உள்ளத்துள் பொங்கி, பொங்கி எழுந்து அடங்கின. கண்களில் இருந்து வடியும் கண்ணீர் துளிகளைத் துடைத்தபடி, "Madam we come here to work only, not to steal from you." என அவனும் சற்றுச் சூடாகவே பதிலளித்தான்.

தங்கள் அறையினுள் இருந்தபடி பின் முற்றத்தில் அரங்கேறிய இந்தக் காட்சியைக் கண்டு பதைத்துப் போன மாலதி உடனேயே ஓடி வந்து "Mansa please forgive her" என்று கூறிவிட்டு, தன்மகளிடம் "இனிமேல் இப்படியெல்லாம் மற்றவர் மனம் வருந்தப் பேசக்கூடாது. அப்படிப் பேசினாய் என்றால் நடப்பதைப் பாரு." என்று கூறி, ரமாவின் தலையில் இரண்டு குட்டிக் குட்டி விட்டு, ரமாவை அப்பால் இழுத்துச் சென்றாள்.

அன்றைய பின்னேரப் பொழுதை மிகவும் கவலையுடன் கழித்த மான்ஸா, இரவு ஒன்பதரை போல தன் வீட்டிற்கு சென்று அன்று சாப்பிடாமலேயே படுத்துவிட்டான். அடுத்தநாள் காலை மான்ஸா வேலைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

துயில் எழுந்த டொரத்திக்கு தலைசுற்று வது போலிருந்தது, போதாக்குறைக்கு 'உவ்வே உவ்வே' என்ற சத்தத்துடன் வந்தியும் எடுத்துவிட்டாள். அவளுக்கு ஏதோ புரிவது போலிருந்தது. புரியாதது போலவும் இருந்தது. இரண்டும் கெட்டான் நிலை.

'பத்துவருடங்களாகக் கண்திறக்காத கடவுள் இப்போது கண்ணைத் திறந்து விட்டாரா? என்ன! தாய்மை என்னும் மகத்தான பேற்றை எல்லோரும் அடைவது

போல் இறுதியாக நானும் அடைந்து விட்டோமா என்ன?'

அவளது அழகுவதனமெல்லாம் ஆனந்தக் களிப்பால் பூரித்தது. சந்தோஷ ரேகைகள் அவள் முகமெங்கும் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் படர்ந்து ஓடின. கண்கள் இரண்டும் மகிழ்ச்சி என்னும் ஒளி கொண்டு வைரம் போல் மின்னி, மின்னி ஒளிர்ந்தன.

மிக உயர்ந்த மலையொன்றின் உச்சியில் ஏறி நின்று 'நான் அம்மாவாகி விட்டேன். நான் அம்மாவாகி விட்டேன்.' என்று ஒங்கிக் குரல் எழுப்ப வேண்டும் போலிருந்தது. 'நீ அம்மாவாகிவிட்டாய். நீ அம்மாவாகி விட்டாய்!' என ஏழு கடல்களும் மிக மிக இனிமையாக இராகமிசைத்தபடி பாடுவது போலவும், அந்த மதுரக்கதத்தை எட்டாத வானம் இரசிப்பது போலவும் பிரமை உண்டாயிற்று.

ஆனந்தத்தின் உச்சம் தந்த களிப்போடு, அன்றே டாக்டரிடம் சென்று தான் தாய்மை அடைந்திருந்ததை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டாள் டொரத்தி.

தான் தாய்மடைந்த சேதியை எல்லை யில்லா எதிர்பார்ப்புடனும், பூரிப்புடனும் தன் கணவனிடம் சொல்லி அவனை மட்டில்லா ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்துவதற்காக, வாசற்கதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் டொரத்தி.

வழக்கம் போல் அதிகாலையிலேயே சிட்டி கவுன்ஸிலுக்கு வேலைக்குப் புறப்பட மான்ஸா, பணப் பற்றாக்குறையால் அன்று மதியம் சாப்பிடவில்லை. அவன் நண்பன் தந்த கரைத்துண்டுப் பாணால் அவனது அகோரப் பசியைத் தணிக்க முடியவில்லை.

மான்ஸாவினது சூப்பவைசர் மான்ஸாவை அழைத்து "மான்ஸா 3வது மாடியில் உள்ள வெளிப்புற யன்னல்கள் துப்பரவாகத் துடைத்துவிடு. சரியான ஊத்தை யாக இருக்கு. இண்டைக்குப் பின்னேரம் 4 மணியளவில் லூசாக்சாவிவிருந்து மந்திரி ஒருவர் கவுன்சில் மீட்டிங் ஒன்றிற்கு வருகிறார். எல்லா யன்னல்களும் பள பளவென்று மின்ன வேண்டும். எடவட்டையும் துணைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போ, என்ன?" என்றார்.

"ஓம் சேர்" என்று பவ்வியமாகத் தலையைக் குனிந்து இருகைகளையும் கட்டியபடி, பதில் கூறினான் மான்ஸா.

மான்ஸாவும், எடவட்டும் கவுன்சில் ஏணிப்பக் கொண்டு வந்து கவுன்சில் சுவ

ரில் சாய்த்து வைத்தனர். மான்ஸா பசிமயக்கத்துடன் தள்ளாடித் தள்ளாடி ஏணிப்படிகளில் ஏறினான். கோரவிதியும் தன் அகோரப் பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு ஏளனச் சிரிப்புடன் அவன் பின்னே ஏறியது.

மூன்றாவது மாடியில் அமைந்துள்ள நாலே நாலு யன்னல்களைத் தான் மான்ஸா துடைத்திருப்பான். பசி மயக்கத்தால் தலை கிறு கிறுவெனச் சுற்றியது. அவன் கண்கள் தன்பாட்டிலேயே மூடிக் கொண்டன, கால்கள் தடுமாறின.

அவ்வளவு தான் - இத்தனை நாள் காத்திருந்த தவத்தின் பயனை அனுபவிக்கும் பாக்கியம் இல்லாத மான்ஸாவின் கைப்பிடி அந்த ஏணியை விட்டு மெல்ல, மெல்ல நழுவத் தொடங்கியது.

ஒரு விமரிசனப் பாரிவை

மல்லிகை 43வது ஆண்டு மலரும், பிடி உந்த நாட்கு இதழ்களும்

—தெகிறாவ ஸஹாரீரீ

மல்லிகை 43வது ஆண்டுமலரைத் தாமதமாகவே படிக்கக் கையிலெடுத்தேன். முன்பக்கம் திறந்தவுடனேயே 'மனுக்குலச் சாதனைகளில் இதுவுமொன்று' எனும் தலைப்பில் முத்தையா முரளிதரன் தனது சொந்த ஊரில் விளையாடி, சாதனை ஏற்படுத்தியதைப் பாராட்டியிருந்தீர்கள். வித்தியாசமான தலையங்கம் எனினும், உண்மை. ஒருவன் தனது சொந்த மண்ணில், சொந்த இடத்தில், சொந்த ஊரில் சாதனை செய்து முழு உலகத்தையும் ஏற்க வைத்ததும், சொந்த மனிதர்களால் வாயாரப் பாராட்டப்படுவதும் ஒரு மனிதனுக்குக் கிடைக்கின்ற மிகப்பெரும் பேறாகும். அந்த வெற்றி வீரன் முரளியை நாமும் வாழ்த்துவோம்.

மேலும் 'காலச்சுவடு' பதிப்பகத்திற்கு நீங்கள் கொடுத்திருக்கின்ற எச்சரிக்கையும் காலத்தால் அழியாதது. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும், அல்லது நம்மிடம் இருக்கின்ற வளங்களைப் பரவலாக்குவதன் மூலம் அவர்களைப் பின்தள்ள வேண்டும்.

மற்றொரு முக்கியமான அம்சம்தான் மலரில், செங்கை ஆழியான் அவர்கள் எழுதியுள்ள 'ஈழநாடு' இதழ்பற்றிய கட்டுரையாகும். இக்கட்டுரையை எனது மாணவர்களுக்கு வாசிக்கக் கொடுத்தேன். அதில் இடம்பெற்றுள்ள புகைபடங்களும் கட்டுரையைப் போலவே முக்கியமானவை.

அடுத்து, அந்தனிஜீவா அவர்களது பெண்ணியம் பற்றிய கட்டுரை சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. பெண்ணியம் மனித நேயத்திற்கு புதிய பொலிவும், அர்த்தமும், ஆழமும் பாய்ச்சுதல் வேண்டும் என்ற அவரது கருத்து இன்றைய சூழ்நிலையில் சிந்திக்கத்தக்க பல விடயங்களை உள்ளடக்கியது.

மற்றும், பேராசிரியர் சிவசேகரம் அவர்களது காத்திரமான கவிதைகள் பற்றி கலாநிதி செ. யோகராசா அவர்கள் எழுதியுள்ள கட்டுரையும், பேராசிரியர் அவர்களது கவிதைகள் பற்றிய புதிய அநுபவத்தை ஏற்படுத்திற்று. பல்வேறு முறைகளினாலும், சிவசேகரம் அவர்கள் சொல்ல நினைப்பது ஒரே விடயமே என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

மார்க்சியம் பற்றிய ந. இரவீந்திரன் அவர்களது கட்டுரையும், நாம் அறியாத பல புதிய தகவல்களைத் தந்தது. அத்துடன் ஆசிரியர் ஜீவா அவர்கள் 'லங்காதீப்' பத்திரிகைக்கு

மல்லிகை ஜூன் 2008 49

A.R.R. HAIR DRESSERS

89, Church Road,
Mattakuliya,
Colombo - 15.
Tel: 0602133791

முற்றிலும் குளிர்ந்தப் பெற்ற சலூன்

வழங்கிய காரசாரமான கட்டுரையையும், அதற்கு குணசேன விதான அவர்களால் வழங்கப் பட்ட மறுப்பும் ரசமாக இருந்தன. அம்மறுப்பை வெளியிட்டதன் மூலம், மல்லிகை ஆசிரியர் தனது பாரபட்ச மற்ற பார்வையை நிலைநிறுத்தியுள்ளார். எனினும், அம்மறுப்பு வெறும் சப்பைக்கட்டை அன்றி வேறல்ல.

திக்குவல்லை கமால் அவர்களது கட்டுரையும் சிக்கலான ஒரு கேள்வியை முன்னிறுத்திற்று. பலகாலமாகக் கேட்கப்படும் கேள்வி தான். ஆனால், விடை கிடைக்கும்போது அது நடுநிலையாக வருவதில்லையே. ஒருபுறம் சாய்ந்தல்லவா வருகின்றது. பார்ப்போம் புத்தகக் கண்காட்சியும், எழுத்தாளர் பரிசும், பொதுநலத் திட்டங்களும் இனிவரும் காலங்களில் செயல்படுகின்றதா என்று.

பெண்மொழி பற்றி சந்திரகாந்தா அவர்களது கட்டுரையும் சிந்திக்கற்பாலது. எமது பெண்கள் இக்கருத்துக்களை முன்னெடுத்துச் சென்றால், தனித்துவமானதொரு பெண்ணியச் சூழலை இலக்கியங்களில் கொண்டு வரலாம். திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் அவர்களது கட்டுரை, அக்கால பெண்ணிய வாதிகளின் முன்னோடி அவர் என்பதைப் பறைசாற்றிற்று.

பொதுவாக மலரில் வெளிவந்திருந்த கட்டுரைகள் கனதியானவை. இவற்றுக்கு முத்தாய்ப்பு வைப்பது போல, அமைந்திருந்தது, லூயிஸ் பிரெய்லி அவர்கள் பற்றிய கட்டுரையும், பெயல் பற்றிய மேமன்கவி அவர்களது கட்டுரையும். லூயிஸ் பிரெய்லியின் சரிதம் நம் ஒவ்வொருவரும், நமது ஒவ்வொரு இளந் தலைமுறையும் படிக்க வேண்டியது. அக்கட்டுரையைப் படிக்குந் தோறும் குருடர்களின் வெளிச்சமாய் வந்த

லூயிஸ் பிரெய்லி அவர்களது வாழ்வும், பணியும் பற்றிய பிரமிப்பு என் கண்களைப் பனிக்கச் செய்கின்றது. அவ்வாறே, பெயல் மணக்கும் பொழுது பற்றி அறிமுகம் வழங்கிய மேமன்கவி அவர்கள், எடுத்துக் காட்டுகளாக எடுத்தாண்டிருந்த பெண்கவிஞர்களின் கவிதைகளும்; ஹனீனா புஹார் கவிதை ஒருவிதம் என்றால், மல்லிகாவின் கவிதை என்னை வாய்விட்டு அழுவே செய்துவிட்டது.

சிறுகதைகளில் எனக்குப் போதிய திருப்தி ஏற்படவில்லை. எனினும், இறுதியாக- இறுதிப் பக்கங்களில் இடம் பெற்றிருந்த தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களது சிறுகதை ஏலவே இருந்த அதிருப்தியை நீக்கிவிட்டது. 90களில் இலங்கையை உலுக்கிய ரீட்டாஜோன்ஸ் விவகாரம் பற்றி மு. பஷீர் அவர்கள் எழுதியிருக்கும் கதை (?) சரியில்லை. அவர் ஏலவே, இது குறித்து ஒரு கவிதை எழுதியிருந்ததாகவும் ஞாபகம்.

மார்ச் மல்லிகையில் டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தன் அவர்களது மணிவிழா பற்றிய செய்தியைப் புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் அவர்கள் தந்திருக்கிறார். செய்தியோடு நின்றுவிடாமல், அவரைப் பாராட்டி விழா எடுக்க வேண்டியது நம் அனைவரதும் கடமையாகும். அடுத்த முக்கிய அம்சம், முருகபூபதி அவர்களது கட்டுரை. நாம் அதிகம் அறியாத கியூபா பற்றிய தகவல்களை அவர் தந்திருந்தார். அதைவிட, எனது கவனத்தை ஈர்த்தது ஜெயகாந்தன் அவர்களது சுகயீனம் பற்றிய தகவலே. எதிர்பாராத இந்தத் தகவலால் என்னைச் சிலமணி நேரங்கள் அதிர்ச்சியிலும் சோகத்திலும் ஆழ்த்தி விட்டது.

பெப்ரவரி மல்லிகையில் பரனின் 'எலி வால்' சிந்திக்கவும், சிரிக்கவும் வைத்தது. இப்படித்தான் ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் ஏமாற்றப்படுகிறார்களா? என்னையே கேட்டுக் கொண்டேன். மேலும், டொமினிக் ஜீவா அவர்களது பிரபலம் கூட..... கட்டுரையைப் படித்தபோது, அவரது நியாயமான ஆதங்கத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இலக்கியவாதி என்றால், தகுந்த மரியாதை தருகின்ற பண்பு இன்னும் நம்மிடையே ஏற்படாதது கவலைக்குரியது.

ஓவியர் ஆதிமூலம் அவர்களைப் பற்றிய தகவல்களை நல்ல படியாகத் தொகுத்துத் தந்த மேமன்கவி அவர்களுக்கு நன்றிகள். அக்கட்டுரையில், ஓவியம் பற்றி ஆதிமூலம் அவர்கள் கூறியுள்ள விடயங்கள் பயனுடையவை. தூண்டில் பகுதியில் லா. சா. ரா பற்றிய கேள்விக்கு வழங்கப்பட்ட பதில் நறுக்குத் தெறித்தாற் போலிருந்தது.

ஏப்ரல் மல்லிகை அட்டைப்படம் யாரென்று துலங்கவில்லை. உள்ளே பிரித்துப் பார்த்தால்..... ஓ! பா. செயப்பிரகாசம்-எனது மதிப்பிற்குரிய எழுத்தாளர்- அல்லவா? உண்மையில் ஏனோ, அவரது தோற்றம் அவரது எழுத்துக்குப் பொருந்தவில்லை எனுமாப் போன்று ஒரு உணர்வு எனக்கு. அவரது காடு தந்த அதிர்ச்சி என்னை எத்தனை நாட்கள் நிறுத்தி வைத்திருந்தது..... ஆனால் அவரோ ஏதும் தெரியாத அப்பாவி போலிருக்கிறாரே!

மேலும் இமூவு ஆள்- கனகராஜன் கவிதை அருமை. கவிதை பற்றிய விளக்கமே தேவையில்லாத அளவுக்கு விசாலமான ஒரு கருத்தை மனதில் பதிய வைத்தது. மின்வெளிதனில் சினிமா விமர்சனம்- ஓர் ஆய்வு, அதற்கான எதிர்வினை இரண் டுமே சுவாரஸ்யமானவை. இவ்விதமுக்குச்

சிறப்புச் சேர்த்தது புனைக்கன் கள் சிறுகதையே. உண்மையைச் சொல்லப் போனால், மே இதழ் வரைக்குமே சிறுகதை பற்றிய எனது ஏக்கத்தை இந்த மொழி மாற்றக் கதையே தீர்த்து வைத்தது. அவ்வாறே மே இதழில் ஸ்ரீபிரசாந்தன் கவிதையைப் படிக்குவம் என்ற, குறித்த நான்கு இதழ்களிலும் நல்ல கவிதைகள் இடம் பெறவில்லை என்ற, அங்கலாய்ப்பும் நிலைத்திருந்தது.

மே இதழில் இன்னொரு விசேட அம்சம் நந்தி, எம். கே. முருகானந்தன் ஆகியோரது விழாக்கள் நல்லபடியாக யாழ். மண்ணில் நடந்தேறியமை குறித்து, கார்த்திக் வழங்கிய குறிப்பாகும். மனநிறைவு ஏற்பட்டது. நீதிராஜா மண்டபம், கவிஞர் முருகையன் சந்திப்பு, எழுத்தாளர் சந்திப்பு ஆகிய விடயங்களை முன் வைத்த, டொமினிக் ஜீவா அவர்களது கருத்துக் குறித்து நாம் அனைவரும் சிந்தித்தாக வேண்டிய காலம் இது. நோர்வே போன்ற நாடுகளில் எல்லாம், எழுத்தாளன் ஒருவன் குடும்பத்தோடு சென்று, தங்கியிருந்து இலக்கியம் படைப்பதற்கான வசதிகளையும், மண்டபங்களையும், ரம்மியமான சூழலையும் அரசாங்கம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறதாம். நாமோ இன்னும் புத்தக வெளியீட்டு விழாவுக்கான மண்டபம் ஒன்றைக் கூடப் பெற முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். இந்த யுத்தச் சூழல் நீங்குமா? எமது ஆசைகள் நிறைவேறுமா? ஏக்கம் தொடர்கிறது.

மேலும் பாரதி வாழ்க்கையில்..... எனும் கட்டுரையும், கவிதை எழுதுவதற்கு லைசென்ஸ் என்ற அ. முத்துலிங்கம் அவர்களது கட்டுரையும் வித்தியாசமானவை. முன்னையது சிந்தனையைத் தூண்டியது; பின்னையது சுய பச்சாதாபத்தை ஏற்படுத்தியது. மொத்தத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு இதழ்களில் மே இதழே கனதியானது என்பேன்.

தமிழ்ச்சங்கத் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மூன்று

கவிதை நூல்கள் அறிமுக விழா

- திபீனா ஆய்மோ

இலங்கைத் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்கத்தின் வெளியீடுகளான மூன்று கவிதை நூல்கள் அறிமுக விழா, அண்மையில் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம் தலைமையில் வெகு விமர்சியாக இடம் பெற்றது.

இந்நிகழ்வில் தமிழ்சங்க வெளியீடுகளான துறையூரான் அஸாருதீனின் 'பதக்கடச் சாக்கு', எல். வஸீம் அக்ரமின் 'மண்ணில் துழாவும் மனது', நிந்தவூர் ஷிப்லியின் 'நிழல் தேடும் கால்கள்' ஆகிய மூன்று கவிதை நூல்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டன.

ஈழத்து இலக்கிய பண்புபலத்தில் பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் மூன்று வெளியீடுகள் முதன்முறையாக அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்ட நிகழ்வு இதுவாகத்தான் இருக்கமுடியும். தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்கம் 2008 ம் ஆண்டு பருவகாலத்தை, வெளியீட்டு பருவகாலம்- 2008 என்று பிரகடனத்துடன் பல்வேறு நூல்களையும் சஞ்சிகளையும் வெளியிட்டு, இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்து வருகிறது. மேற்படி, வெளியீட்டுப் பிரகடனத்தின் ஊடாக மூன்று நூல்களை முதலில் வெளியிட்டு, அதன் அறிமுக விழாவைக் கொழும்பு நகரில் மிக மிக விமர்சியாக ஒப்பேற்றிச் சாதனை புரிந்திருக்கிறது என்றே கூறவேண்டும்.

இந்நிகழ்வில் பிரதம அதிதியாகக் கலாகீர்த்தி பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன் அவர்கள் கலந்து சிறப்பித்தார்கள். அத்துடன் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகப் பேரவை உறுப்பினர் சட்டதரணி என். எம். சஹீட், எம். ஆர். எம். ஜின்னாஹ், கவிஞர் ஏ. இக்பால், மாமுன் றகீம், றசீத், எம். இம்தியாஸ் (LLB), பேராசிரியர் கலாநிதி றஸூல் மன்சூர் ஆகியோர் சிறப்பித்திகளாகக் கலந்து சிறப்பித்தனர். அத்துடன், விஷேட அதிதிகளாக டொமினிக் ஜீவா, தனபாலசிங்கம், தி. ஞானசேகரன், திருமதி. பாயிஷா

கையஸ் போன்றோர் விழாவை மெரு கூட்டினர். விழா நிகழ்வுகளைத் தென் றல் வானொலி அறிவிப்பாளர் எம். சி. ரஸ் மின் கவித்துமாகத் தொகுத்தளித்தார்.

மூன்று நூல்களினதும் அறிமுக விழாவில், இறையனுஷ்டானத்துடன் நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகின. தமிழ் வாழ்த் தைச் சோக்கல்லோ சண்முகம் பாடி நிகழ்வை அலங்கரித்தார். வரவேற்புரையினை நிகழ்த்திய நிந்தவூர் ஷிப்லி, நிகழ்வுகளைச் சிறப்பிக்க வருகை தந்த அதிதிகளையும், பேச்சாளர்களையும், இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் வரவேற்றார்.

தலைமை உரை நிகழ்த்திய கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்விப்பீடப் பீடாதிபதி பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம் அவர்கள் தனது தலைமை உரையில், இலக்கிய உலகில் இது ஒரு புதுமையான நிகழ்வாக அமைகிறது. அத்துடன், தமிழர்கள் தமிழருக்குத் தொண்டாற்றுவது என்பது வேறு, தமிழ் அல்லாத பிற மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றுவது வேறு. இந்த அடிப்படையில் இன்று முஸ்லிம்கள் பிற மதத் தவர்களாக இருந்து தமிழுக்குச் சேவை புரிந்து, கனம் பண்ணி வருகின்றனர். இதனைப் புதிய தலைமுறையினர் நிறுவும் முகமாக இந்நிகழ்வு அமைகிறது எனக் குறிப்பிட்டு, நூலாசிரியர்களை வாழ்த்திச் சென்றார்.

துறையூரான் அஸாருதீனின் 'பதக்கடச் சாக்கு' நூலுக்கான விமர்சன உரையைத் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகச்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் க. இரகுபரன் நிகழ்த்தினார். தனது விமர்சன உரையில், 'கடந்த 2006 ம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய விருது பெற்ற நூலாக இந்நூல் காணப்படுகிறது. கிழக்கிலங்கையில் முஸ்லிம்கள் அதிகமாகப் பேசும் கிளை மொழியின் அப்பட்டமான புனைவாக இக்கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. கிழக்கு மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வாழ்வின் கூறுகளை யதார்த்த நிலைகளுடன் இக்கவிதை நூல் குறிப்பிடுகிறது' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நிந்தவூர் ஷிப்லியின் 'நிழல் தேடும் கால்கள்' நூலுக்கான விமர்சன உரையை மேமன்கவி நிகழ்த்தினார். மேமன்கவி தனது விமர்சன உரையை நவீன கவிதைகளின் பேசுபொருளுடன் 'நிழல் தேடும் கால்கள்' கவிதை நூல் கொண்டுள்ள தன்மைகளின் ஏற்றத் தாழ்வுகளை விமர்சன ரீதியில் அணுகினார்.

எல். வஸீம் அக்ரமின் 'மண்ணில் துழாவும் மனது' நூலுக்கான விமர்சன உரைபைக் கலாநிதி. வ. மகேஸ்வரன் (பேராதெனிய பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்) நிகழ்த்தினார். 'மகேஸ்வரன் அவர்களின் விமர்சன உரையில், வஸீம் அக்ரம் சிங்களப் பிரதேசத்தில் இருந்து கொண்டு, தமிழ் இலக்கியம் படைத்து வருபவர். அவரது படைப்புகள் மனித அவலங்களைப் பேசுகின்றன. போர், அகதி வாழ்வு, வறுமை எனக் கூறாகப் பேசுகிறது. வஸீம் அக்ரமின் கவிதைகளில் உள்ள உடைவுகளை

யும், கவிதை வழவழங்களையும் கவனிக்க வேண்டும் எனக்குறிப்பிட்டார்.

விமர்சன உரைகளைத் தொடர்ந்து, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக தமிழ் துறைத் தலைவர் றமீஸ் அப்துல்லாஹ் அவர்களின் சிறப்புரை இடம் பெற்றது. சிறப்புரையில், றமீஸ் அப்துல்லாஹ் அவர்கள் 'ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தில் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் பங்கு' என்ற தலைப்பில், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக வெளியீடுகளான அதிர்வு, தூதர், நிஷ்டை போன்ற தொகுப்புகளையும்- தமிழ்ச்சங்க வெளியீடுகளான பள்ளி காரியப்பரின் ஆத்மாவின் அலைகள் முதல் அண்மைய வெளியீடுகள் என்பனவற்றினைக் குறிப்பிட்டதுடன், அவற்றின் உள்ளடக்கம், அதன் ஆழமான தன்மைகள், பேசுபொருள், வீச்சு என்பன பல்வேறு விடயங்களுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தார்.

பிரதம அதிதியாகக் கலந்து கொண்ட பேராசிரிய பல்கலைக்கழக தகைசார் ஓய்வு நிலைப் பேராசிரியர் கலாகீர்த்தி எஸ். தில்லைநாதன் அவர்களின் உரையில், பல்வேறு சுவாரஸ்யமான தரவுகளைக் குறிப்பிட்டுத் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பருவகால வெளியீடுகள் வெற்றியளிக்க வாழ்த்தியதுடன், நிகழ்வில் அறிமுகமான மூன்று நூல்களின் வெவ்வேறு துறையான தனிக் கூறுகளைக் குறிப்பிட்டு, நூலாசிரியர்களுக்கு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தார்.

இந்நிகழ்வில் ஒரு சிறப்பு விடயமாக, நூலாசிரியர்களின் பெற்றோர் மூவருக்கும், மூன்று நூலாசிரியர்கள் தமது அன்புப் பிரதிகளைக் கையளித்தனர். நூலாசிரியர்கள் மூவரும் புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளாக இருப்பதனால், அன்புப் பிரதிகள் வழங்கும் நிகழ்வு வித்தியாசமாக இருந்தது.

இறுதியாகத் தமிழ்சங்கத் தலைவர் துறையூரான் அஸாருத்னின் ஏற்புரை நிகழ்ந்தது. ஏற்புரையில், விழாவை ஒழுங்கமைத்துச் சீர்மையுடன் ஒப்பேற்றும் வரையான ஒவ்வொரு கட்ட அநுபவங்களையும் குறிப்பிட்டார். தவிரவும், நூல்கள் பற்றிய விமர்சன உரையினை மனங் கொள்வதாகவும் கூறினார்.

நிகழ்வுகள் வளம் அக்ரமின் நன்றியுரையுடன் முடிவு பெற்றது.

ஈழத்து இலக்கியத்தில் மூன்று நூல்களின் அறிமுக விழாக்கள் மிக அரிதாக நிகழும் சூழலிலும், கொழும்புத் தலைநகரப் பரபரப்புகளுக்கும், இன வேறுபாடுகள் முற்றிக் குண்டுக் கலாசாரம் பரவிய சூழலுக்கும் மத்தியில், திருப்தி கொள்ளும் விதமாக நிகழ்வுகள் அமைந்தன.

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் வெற்றியளிக்க வாழ்த்துக்கள்.

எமே செசேர் (Aime Cesaire)

எழுதியவர்: நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா

Thursday> 20 April 2006

எமே செசேர் 1913ம் ஆண்டு பிரான்சுநாட்டின் ஆட்சிக்குட்பட்ட கடற்பகுதி பிரதேசமான மர்த்தினிக்கைச் சேர்ந்த, கவிஞர், நாடக ஆசிரியர், அரசியல்வாதி, அதாவது மக்களுக்கு உண்மையாய் உழைக்கிற அரசியல்வாதி. பாஸ் புவாந்த் (Basse Pointe) என்கிற பேரூரில் பெரிய குடும்பமொன்றில் பிறந்தவர். அட்லாண்டிக் கடலில் அமைந்துள்ள மர்த்தினிக் பிரதேசம் கறுப்பரின மக்களைக் பெருவாரியாகக் கொண்ட எழில் கொஞ்சும் கடற்கரை பிரதேசம். இவரது தந்தையார் ஓர் அரசு ஊழியர். தாயாரொரு தையற்கலைஞர்.

உள்ளூரில் ஆரம்பக் கல்வியில் மிகச் சிறந்த மாணவனாகப் தேர்ச்சிபெற்ற செசேர், அரசின் உதவிபெற்று பாரீஸ் மாநகரத்தில் லூயி லெ கிரான் (Louis le Grand) உயர்நிலைப் பள்ளியில் தனது படிப்பைத் தொடர்ந்தார். அங்கே இவரினும் பார்க்க வயதில் முத்தவரும், எதிர்கால இலக்கிய கூட்டாளியான செனெகல் நாட்டைச் சேர்ந்த Leopold Sedar Senghor என்கிற நண்பரைச் சந்திக்க இருவருக்குமிடையில் நீண்டகால நட்பிற்கு வித்திடப்படுகிறது. இப்பள்ளியில் பிரெஞ்சு கயானா பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவரும், எமே செசேரின் ஆரம்பப் பள்ளி நண்பருமான லெயோன் கோந்த்ராண் தமாஸ் (Leon Gontran Damas) என்பவருடன்

ஏற்பட்ட நட்பும், பாரீஸில் இதர ஆப்ரிக்க நாட்டு மாணவர்களோடு ஏற்பட்ட தொடர்பும், இவரையும் இதர நண்பர் களையும் மர்த்தினிக் பிரதேச அடையாளத்தின்பால் ஓர் ஈர்ப்பினை ஏற்படுத்துகிறது. பொதுவாக பிரெஞ்சு காலணி ஆதிக்கத்தின் விளைவுகள், அதன் பாதிப்புகள் குறித்த சிந்தனைகள் என பிரிவான தளத்தில் தங்கள் கலக்க குரலைப் பதிவு செய்ய விரும்பினர். 1934ம் ண்டு செப்டம்பர் மாதம் சேசேர் இதர ஆப்ரிக்க, மற்றும் பிரெஞ்சு காலணி நண்பர்களின் துணையோடு (லெயோன் கோந்த்ரான், லெயோபோல்ட் சேதார் செங்கோர், பிராண்டி டியோ...) - 'கறுப்பு மாணவர் (Etudiant Noir)' என்கிற இதழைத் தொடங்குகிறார். இவ்விதழின் பக்கங்களில்தான் முதன்முறையாக பிரெஞ்சு இலக்கிய வரலாற்றில் தனித்துவம் பெற்ற 'நீக்ரோத்தனம்' (நேபசவரனம்) என்ற சொல் பிரெஞ்சு காலணி அரசாங்கத்தின் கலாச்சார ஆதிக்கத்தின் எதிர்ப்புக் குரலாக பிரசுரிக்கப்படுகிறது. 'கறுப்பன்' எனவொருவன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டு, பெருமையாய் வாழ் உரத்து முழங்கியது. ஆப்ரிக்க மக்களின் பண்பாடு மற்றும் விழுமியங்களைக் குறைத்துமதிப்பிடு செய்வதும் தமது பண்பாட்டினைத் தனிப்பதுமான பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தின் கலாச்சார ஆதிக்க முயற்சியினை முற்றாக நிராகரிக்க இவ்விதக்கம் துணிந்தது. இவ் அமைப்பின் கீழ் இளம் ஆப்ரிக்க படைப்பாளிகளும், சேசேர் நண்பர்களும் கைகோர்த்தனர். பிரெஞ்சு காலணி

ஆதிக்கத்தின் எதிர்ப்புப் பொருமலில் பிறந்த 'நீக்ரோத்தனம்' அரசியல் எதிர்ப்புகுரல் அல்ல. பிரெஞ்சு பண்பாட்டு ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான குரல் -இளம், நாடென்கிற வெளிகடந்து. பண்பாட்டுச் சுவடை படைப்புலகில் தேடவிழைந்த குரல்- சொந்தமண்ணில் நிழல் தேடும் மனிதர்களின் நிஜத்தைச் சுட்டும் குரல். 'நான் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் இனத்தைச் சார்ந்தவன்' எனச் சேசேர் ஒரு முறை கூறி இருக்கிறார்.

1935ம் ண்டு மேற்படிப்புக்காக 'எக்கோல் நொர்மால் சுப்பேரியர்'(Ecole Normale Supérieure)ற் சேர்ந்த சேசேர். 1936ம் ஆண்டிலிருந்து சுமார் மூன்று ஆண்டுகள் தொடர்ந்து அவருக்குப் புகழ்தேடித்தந்த 'சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்புவது குறித்தான கையேடு ('Le cahier du Retour au pays Natal)' என்கிற தலைப்பில் தமது உணர்வுகளை கவிதைகளாகவும் கட்டுரைகளாகவும் எழுதினார்.

'எனது 'நீக்ரோத்தனம்' ஒரு பாறையோ அல்லது பகற்பொழுதின் கூக்குரலைக் காதில்வாங்காவொரு ஐடமோ அல்ல.

எனது நீக்ரோத்தனம் குருட்டு பூமியில் விழுக்கிற அமிலமழையுமல்ல

எனது நீக்ரோத்தனம் உயர்ந்த கோபுரமுமல்ல, பெரிய தேவாலயமும் அல்ல. அது பூமியின் செங்குருதியிற் தோயும்

அது வானின் கஞ்சாப்புகையில் முழுகும் பொறுமையினாலுற்ற பொல்லாங்குகளை இனங்கண்டிடும்....' என முழங்கியது.

இப்படைப்பு இன்றளவும் ஆப்ரிக்க நாடுகளிலும், பிரெஞ்சு மொழிபேசும் கரீபியன் பிரதேசங்களிலும் கொண்டாடப்படுகிறது. இவரொரு கறுப்பர் என்கிற காரணத்தினாலேயே, பிரெஞ்சு இலக்கியவாதிகளால் சரியாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லையோ என்கிற ஐயம் எழுவதும் உண்மை. 1937ம் ஆண்டு தமது பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சுசான் ரூஸ்ஸி(Susanne Roussi)என்கிற பெண்ணை மணந்து கொண்ட பின்னர் 1939ம் ண்டில் முனைவர் பட்டத்துடன் சொந்த ஊரில் பணிபாற்றுவதற்காகச் சென்றார்.

மர்த்தினிக் பிரதேசத்தின் சொந்தப் பண்பாட்டு தளத்தினை கவீகரிக்க வேண்டி ரெனே மேனில், அரிஸ்திட் மொனே (Rene Menil> Arstide Maugee) நண்பர்களின் துணையுடன் சேசேர் தம்பதிகள் 1941ம் ஆண்டு 'த்ரோப்பிக்' (Tropiques -வெப்பமண்டலம்) என்கிற அமைப்பினை உருவாக்குகிறார்கள். மர்த்தினிக் மக்களின் பண்பாட்டினை புனரமைப்பது அதன் நோக்கம். இரண்டாம் உலகப்போரின் போது மர்த்தினிக் பிரதேசத்திற்கு வேண்டிய அத்தியாவசியப் பொருட்களை, பிரெஞ்சு நிருவாகம் அனுப்பாமல் நிறுத்திவைக்கிறது. தவிர பிரான்சிலும் பொருளாதாரச் சீர்குலைவு, இந்த நிலையில் பிரான்சிலிருந்த விஷி

அரசு, அட்மிரல் ரொபெர் (Robert) என்பவரைத் தீவின் நிர்வாகத்தை ஏற்கச் செய்து, அடக்குமுறையை கட்டவிழ்க்கிறது. மர்த்தினிக் கில் அமைந்த ஜிப்பூசிய அரசாங்கம் 'த்ரோப்பிக்' இதழை தடை செய்கிறது. எனினும் பல்வேறு சிரமங்களுக்கிடையில் 1943ம் ஆண்டுவரை இவ்விதழ் தொடர்ந்து வெளிவந்தது.

இரண்டாம் உலகப்போர், மிகையதார்த்தவாதத்தில் (Surrealism) நாட்டாமை கண்ட பிரெஞ்சு இலக்கியவாதியான ஆந்த்ரே ப்ரெத்தோன் (Andre Breton) எமே சேசேர் சந்திப்பிற்கு (1941ம் ஆண்டு) வாய்ப்பு அளிக்கிறது. சேசேரின் கவிதைகளை வாசித்து மனம் நெகிழ்ந்து 'அதிசய ஆயுதங்கள்' என்கிற சேசேரின் கவிதைத் தொகுப்பொன்றிற்கு ப்ரெத்தோன் முன்னுரை எழுத(1944), அன்று முதல் சேசேரும் தம்மை மிகையதார்த்தவாதத்திற்குள் ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

ஹைத்திநாட்டு பிரெஞ்சு தூதரகத்தில் பணியாற்றிய, கலை பண்பாட்டுத் துறை செயலர் தொக்தர் மபில்(Mabille) அழைப்பின் பேரில், அங்கு சென்று சுமார் ஆறுமாதங்கள் அறிவு ஜீவிகள் மத்தியில் சிறப்பான தொகு தொடர் சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார். அந்நாட்டில் தங்கிய நாட்கள் அவரது படைப்பில் மிகப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. குறிப்பாக ஹைத்தி நாட்டின் சுதந்திரத்திற்கு

உழைத்தவர்கள் பற்றிய வரலாற்று கட்டுரைகள் எமே செசேரின் உழைப்பில் வெளிவந்து புகழ்பெற்றன.

இலக் கியத் தின் பால் ஆர்வங்கொண்டிருந்தாலும், கம்யூனிஸ்டு கட்சியில் இணைந்து மர்த்தினிக் பிரதேசத்தின் தலைநகரான 'போர்-தெ-பிரான்சு(Fort-de-France)' நகரத்தின் மேயராக 1945ம் ண்டு தமது 32வது வயதில் தேந்தெடுக்கப்பட்டார். அதற்கு அடுத்த ஆண்டு பாராளுமன்ற தேர்தலில் நின்று வெற்றிபெற்றார். இவரது உழைப்பின் காரணமாக பிரெஞ்சு அரசாங்கம் தனது காலணி பிரதேசங்களுக்கென பிரத்தியேக சட்டத்தினை இயற்றி பிரான்சு நாட்டின் இதரப்பிரதேசங்களுக்கு இணையான உரிமைகளை வழங்கியது. தன் வாழ்க்கையைப் மர்த்தினிக் பிரதேசத்தின் தலைநகரான 'போர்-தெ-பிரான்சு'(Fort-de-France)க்கும் பாரீசுக்குமாக கழித்த செசேர் பிரான்சின் தலை நகரில் சில நண்பர்களுடன் இணைந்து 'ஆப்ரிக்க இருப்பு' என்கிற இதழைத் தொடங்கினார். 'காலப்போக்கில், இப்பெயர் பதிப்பகமாக உருவெடுத்தது. 'ஆப்ரிக்க இருப்பு' இதழில் வெளிவந்த 'காலணி திக்கத்திற்கெதிரான அறைகூவல்' ஐரோப்பியர்களின் காலணி ஆதிக்கக்கொள்கைகளை கடுமையான விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்கியது. ஐரோப்பியர்களின் காலணி ஆதிக்கக் கொள்கைகள் அவர்கள் அனுபவித்திருந்த 'நாஸிசத்தின்' கொடுமைகளோடு ஒப்பிடப்பட்டது. பிரெஞ்சு சிந்தனையாளர்களும், அரசியல்

வாதிகளும் ஐரோப்பிய காலணி திக்கத்திற்கும் இனவாதத் திற்கும் காரணமெனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. 1956ம் ஆண்டு ஹங்கேரி நாட்டின் மீதான சோவியத் யூனியனின் ஆக்ரமிப்பை விமர்சித்தவர், தாம் அங்கம் வகித்த கம்யூனிஸ்டு கட்சியிலிருந்து வெளியேறினார். அதனைத் தொடர்ந்து, 1958ம் ண்டு தமது பிரதேசத்துக்கென ஓர் அரசியல் இயக்கத்தை உருவாக்கினார். 'மர்த்தினிக் மக்களின் அபிலாசை'களை பூர்த்திசெய்யும் நோக்கத்துடனும், சிந்தனைக்கும், செயலுக்கும் உண்மையாக நடக்கவேண்டிய அவசியத்துடனும் அவ்வியக்கம் தொடங்கப்பட்டதாகத் தெரிவித்தார். ஒருபக்கம் அரசியல் ரீதியாக தம் மக்களின் வாழ்வியல் நெருக்கடிகளுக்குத் தீர்வுகாண முயற்சித்தவர், மற்றொரு புறம் இலக்கியத்திலும் குறிப்பாக 'மிகையதார்த்தவாதத்தினை அடையாள படுத்தும் கவிதைத் தொகுப்புகள் ஊடாக (சிரச்சேதம் செய்யப்பட்ட சூரியன் (1948)- தொலைத்த உடல் (1950...)) காலணி ஆதிக்கத்தின் அவலங்களுக்கு உரத்து குரல்கொடுத்தார். 1956ம் ண்டிலிருந்து இவரது கவனம் நாடகத்தின்பாற்றிலும்பியது. 'பிறகு நாய்கள் அமைதியாயின - (Et les chiens se taisaient)' என்கிற நாடகம் காலணியாதிக்கத்திற்கு எதிரானக் கலக்ககுரல். 'ரெபெல் (Rebelle)' என்கிற அடிமையொருவன் தமது எஜமானைக் கொன்று, இறுதியில் மற்றொருவனின் நம்பிக்கைத் துரோகத்திற்கு பலியாகும் கதை. காலணி ஆதிக்கத்திலிருந்த மீண்டுவருகிற நாடுகள், தங்கள் மண்ணின் மைந்தர்களினாற் சுரண்டப் படும்

அபத்தத்தைப் பேசும் 'கிறிஸ்தோ'ப் அரசனுக்கு நேர்ந்த கதி -Tragedie du Roi Christophe(1963) என்ற நாடகத்திற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிடையே மிகுந்த வரவேற்பு. பெல்ஜிய காலணியான காங்கோ நாட்டின் சுதந்திரத்திற்குப் பாடுபட்ட வரும், 'காங்கோவின் தந்தை' என அந்நாட்டு மக்களால் பிரியமுடன் அழைக்கப்பட்ட 'பத்ரிஸ் லுமும்பா'வின் சோக வரலாற்றின் அடிப்படையில் 'காங்கோவிலொரு பருவ காலம் - (Une saison au Congo), பின்னர் பிரெஞ்சு காலணி மக்களின் வேதனைகளைச் சொல்ல வேடிக்கையாக ரின் நாடகமான 'புயல்' பெயரில் -'Une tempeste'- ஆகியவை முக்கியமானவை. இவ்வரை வெளிவந்துள்ள கவிதைகள், நாடகங்கள், கட்டுரைகளின் எண்ணிக்கை பதினான்கு. இவரது படைப்புகள் ஆழ்ந்த விவாதத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டனோடு, உலகெங்கும் முக்கிய மொழிகளில் வாசிப்புக்குக் கிடைக்கின்றன.

பொலாந்ரு போனவனின் அறிவிப்பு

பெருமியவர்: -சார் அல்காசிம்

Sunday> 27 August 2006

என் கண்களில் கடரும் மெழுகுவர்த்திகளை

நீ ஊதி அணைக்கலாம்

எனது உதடுகளில் ஜீவிக் கும் முத்தங்களை

உறைந்து போகச் செய்யலாம்

என் சொந்த பூமியின் காற்றை

சாபங்களால் நிறைக்கலாம்

தீனக்குரலை மடியச் செய்யலாம்

எனது நாணயங்களை

செல்லாததாக்கலாம்

என் குழந்தைகளின் முகங்களில்

புன்னகையை வேரோடு பிடுங்கி

எறியலாம்

ஆயிரம் சுவர்களை எழுப்பலாம்

கண்களில் ஊசி இறக்கி

வேதனையில் துடிக்க வைக்கலாம்

மனித எதிரியே

சமாதானம் இல்லை ஒரு போதும்

இறுதிவரை நான் போராடுவேன்.

எம் கோட்டைகளில் கொடி உயர்ந்து விட்டது

காற்றில் சமிக்ஞைகள் அசைகின்றன

எங்கெங்கும் காண்கிறேன்

அறைகூவியபடி

போராடியபடி

அடிவானத்தில் பாய்மரங்கள் விரிவதை

யூலிஸின் கப்பல்கள்

நாடு திரும்புகின்றன

தொலைதூர கடலில்

எழுகதிர் தோன்றுகிறான்

முன்னேறும்

மனிதனின் பொருட்டு

நான் சபதம் செய்கிறேன்.

மனித எதிரியே

சமாதானம் இல்லை ஒரு போதும்

கடைசிவரை போராடுவேன்

நான் பேராடுவேன்.

தமிழில்: சூரியதீபன்

மந்திரம் போல் இரு சொல்

— தெனியன்

ஒம்பட்ட காரியத்தை ஒப்பேற்றி வைக்கும்வரை எனக்கு நித்திரை வராது. படுக்கையில் கிடந்து புரளுகிறேன். நேரம் சரியாகத் தெரியவில்லை. நேரத்துக்கு முந்திப் போய் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது. பிந்திப் போனாலும் பிழை. கரைச்சலாக முடிஞ்சு போகும். வெள்ளி பார்த்தால் நேரம் தெரியும். எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்து, ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறேன். மழைமேகம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. பன்னிரண்டு தாண்டி இருக்கும் போலத் தெரியுது. இதுதான் சரியான நேரம். எல்லாரும் நல்ல நித்திரையில் கிடக்கிற நேரம். ஒரு மணிக்கும் மூன்று மணிக்கும் இடையில் நல்ல உறக்கம் வரும். வெளிக்கிட்டுப் போய்ச் சேர நேரம் சரியாக இருக்கும். காரியத்தை முடிச்சுப் போடலாம்.

வீட்டுக்குள் திரும்பி வருகிறேன். கைவிளக்கு மூலையில் எரிந்து கொண்டு கிடக்கிறது. மனிசிக்கும் நித்திரை இல்லைப் போல. ஒரு மாதிரிக் கிடக்கிறாள். கொடியில் கிடக்கும் லங்கோட்டை எடுத்துக் கட்டுகிறேன். கட்டி இருக்கும் சாறத்தை மாற்றி, தடித்த தோல்பட்டியை எடுத்து அரையைச் சுற்றி இறுகப் பூட்டுகிறேன். கிறிஸ்கத்தியை வலது பக்கம் தோல்பட்டிக்கும் சாறத்துக்கும் இடையில் சொருகிக் கொண்டு, ரோச் லயிற்றை இடது பக்க இடுப்பில் சொருகுகிறேன். சேட்டைப் போட்டுக் கொண்டு, தலைமாட்டில் கிடக்கும் பீடிக்கட்டையும், நெருப்புப் பெட்டியையும் எடுத்து சேட்பொக்கற்றுக்குள் வைக்கிறேன். ஒரு புகை அடிக்க வேணும் போல இருக்கு. பீடியை எடுத்து எரிந்து கொண்டிருக்கும் விளக்கில் மூட்டி, புகையை இழுத்திழுத்து விடுகிறேன். நெஞ்சு விரிந்து பீடிப்புகை புகுபுக்கு என்று மூக்கால் போகிறது. ஒரு சுகந்தான். அதுகும் குளிர்நேரம் நல்ல சுகம் பேசும். அடிக்கட்டையை முற்றத்தில் வீசி எறிந்து விட்டு, படுத்த பாயை சுருட்டி விட்டுக் கொண்டு வெளியே நடக்க ஆயத்தமாக மனிசியைப் பார்க்கிறேன்.

அவள் படுக்கையில் இருந்து எழும்பி இருக்கிறாள். கள்ளி, நித்திரை போல எல்லாம் கவனித்துக் கொண்டு கிடந்தவள். அதிசயமாக என்னைப் பார்க்கிறாள். எந்தப் பெண்டில் சாமத்திலே புருஷன் வெளியில் வெளிக்கிட்டுப் போக விடுவான்? ஒருநாளும் இல்லாத வழக்கம். இன்றைக்கு வெளிக்கிட்டிருக்கிறேன். அவளைக் கட்டின பிறகு ஏமம் சாமத்தில் வெளியில் திரிகிறதைக் கைவிட்டு விட்டேன். அதுக்கு முந்தி அப்பிடி இப்பிடித்தான். அவள் என்ன நினைத்தாளோ? சந்தேகத்தோடே பேந்தப் பேந்த முழிக்கிறாள். என்னிலேயும் பிழைதான் சொல்லிப் போட்டுப் போயிருக்கலாம். ஆனால், எப்பிடிச் சொல்லுகிறது? பெண்டுகளுக்கு மற்றவையின்றை இரகசியத்தை மனதில் வைச்சிருக்கத் தெரியாது. வெளிக்கிட்டுப் போகையுக்கே “எங்கே?” என்று குறுக்கே அவள் கேட்கமாட்டாள்.

அபசகுனம் என்று அவளுக்குத் தெரியும். அவள் மனம் குழம்பிப் போனாள். கலக்க மும், பயமும் முகத்தில் தெரியுது. நான் அவள் முகத்தைப் பார்த்து அன்பாகச் சிரித்து விட்டு முற்றத்துக்கு வருகிறேன்.

அவள் என்னைத் தொடர்ந்து வெளியே வருகின்றாள். இப்ப அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லவேணும் போல மனதில் தோன்றுகிறது. அவள் கையைப் பிடித்து அருகில் இழுத்துத் தலையை மெல்லத் தடவிக் கொடுக்கிறேன். “இஞ்சார், உதிலே ஒருக் கால் போய்விட்டு வாறன். நீ போய்ப்படு!” அவளை ஆறுதல் படுத்துகிறேன்.

“சாப்பாடும் இண்டைக்குச் சரியாகச் சாப்பிடேயில்லை.” அவள் மெல்லச் சினுங்குகிறாள். பெண்டுகளே இப்பிடித்தான். அசம டக்கியள். தெரிஞ்சு கொண்டு தெரியாதது போல இருந்துவிடுங்கள். அவள் முன்னமே என்னைக் கவனிச்சு வைச்சிருக்கிறாள். இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு முதல், நான் ஒரு போத் தல் கள்ளடிக்கிறது வழக்கம். என்னை உசாராக்கிறதுக்கு. இன்று இரண்டு போத் தல் அடித்தேன். வயிறு வீங்கிப் போச்சு. சாப்பாடு உள்ளே போகயில்லை. அவள் எல்லாம் கவனிச்சுப் போட்டாள்.

“உனக்கென்னைத் தெரியும். நீ ஒண்டு க்கும் பயப்பிடாதே! முக்கியமான ஒரு காரியத்துக்குப் போறேன். பிறகு வந்து எல்லாம் சொல்லுகிறேன்.” அவள் சமாதான மானதாகத் தெரியவில்லை. “கத்தி வைச்சிருக்கிறியள்?” என்கிறாள். நான் சத்தமாகச் சிரித்துக் கொண்டு, “அது என்றை பாது காப்புக்கு. ஆரையும் குத்திறுக்காகக் கொண்டு போகவில்லை.” அழுத்தமாகச் சொல்லி அவளை உள்ளே அனுப்புகிறேன். போய்க் கொண்டு “கவனம்!” என்கிறாள். குரல் தளதளக்கிறது.

முற்றத்தில் சயிக்கின் தயாராக நிற்கிறது. இரண்டு சில்லுகளையும் பிடித்துப் பார்க்கிறேன். கல்லுப் போலே கிடக்கிறது. பகல் பார்த்து காற்றடித்துத் தயாராக வைத்து விட்டேன். சயிக்கிளை எடுக்கிறேன். வீட்டு வளவுக்கு வெளியே நாய் ஒன்று பெருங்குரல் எடுத்து அழுகிறது. மனம் திடுக்கிடுகிறது. சாவுக்குத்தான் நாய் அழுமாம். மிருகங்களுக்கு முதல் தெரிந்து விடுமாம். நான் வெளிக்கிடுகிற நேரம் பார்த்து நாய் அழுகிறது. மனதுக்குச் சங்கடமாக இருக்கிறது. ‘சரி நடக்கிறது நடக்கட்டும்.’ சயிக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வெளியே வருகிறேன்.

அடே அப்பா! இப்பதான் விளங்குது. என்ன இருட்டு! கும்மிருட்டு! பாதை கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. கண்களை வெட்டி வெட்டி முழிக்கிறேன். மணல் ஒழுங்கை மங்கலாகத் தெரிகிறது. சயிக்கினில் ஏறி ஓட்டத் தொடங்குகிறேன். கொஞ்சத் தூரம் வந்த பிறகு கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கண்ணுக்கு வெளிக்குது. கண்கள் இருளுக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டது. பழகப் பழக இப்படித்தான் எல்லாம் விளக்கமாகும்.

அந்த வயிரவர் கோயில் நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றேன். இங்கிருந்து அரை மைல்தூரம் இருக்கும். இப்ப போல ஆயுதங் கொண்டு திரிகிறவர்கள் இல்லாத காலம். வாகனப் போக்கு வரத்தும் குறைவு. மாட்டுவண்டியில் பயணம் பண்ணுகிற காலம். கள்ளர், காடர் பயமும் குறைவு. நடுச்சாமத்தில் பேய் பிசாசு உலவுமாம். அதுக்குச் சனமெல்லாம் பயம். மந்திரவாதிகளுக்கும், பேய் ஓட்டுகிறதற்கும் குறைச்சலில்லை. எனக்கு் எந்தப் பயமுமில்லை.

‘இரும்பன்’ என்று சொன்னால் என் பெயரைக் கேட்டுப் பேயும் நடுங்கும். வேலாயுதம் என்ற பெயர் ஆருக்குத் தெரியாது.

போனமாதம் நடந்தது. ஓடுகிற காரை இழுத்து நிறுத்திறானாம் ஒருவன் என்று சனங்கள் எல்லாம் பார்க்கப் போனார்கள். காசு கொடுத்து ரிக்கெற் எடுத்துத்தான் பார்க்க வேணும். சினேகிதன்மாரோடு நானும் முசுப்பாத்தியாப் போனேன். உண்மையில் அவன் பலசாலிதான். ஓடுகிற காரை இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தினான். நல்ல கைதட்டல், பாராட்டு. அவன் அவ்வளவோடு நின்றிருக்க வேணும். “நீங்கள் ஆராவது இப்பிடி நிறுத்தேலுமா? செய்யக் காட்டினால், இனி இங்குச் சாதனையைச் செய்யாது கைவிட்டு விடுகிறேன்.” என்றான். சுற்றி நின்ற சனம் மூச்சுத் திணறிப் போச்சு. எந்த ஆரவாரமில்லை. ஆரும் அங்கே ஆம்பிளையளாக இல்லை. எனக்குள்ளே ஏதோ விடுவிறுத்துக் கொண்டு வந்தது. சினேகிதன்மாரும் தூண்டி விட்டார்கள். “மச்சான் போடா! உனக்கு ஏலும்” எண்டாங்கள். ‘சரி’ நானுந்தான் ஒருகை பார்த்து விடுவம்.’ என்று முடிவு செய்து கொண்டு களத்தில் இறங்கினேன். சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்த சனம் ஒரே ஆரவாரம். என்ன உற்சாகப்படுத்துகிறவையும், கேலி செய்கிறவையும், குரல் வைத்து, விசிலடித்துக் கூத்தாடினார்கள். நான் ஆரையும் பொருட்படுத்தவில்லை. கார் நகரத் தொடங்கியது. பாய்ந்து பின்புறத்தில் பிடித்து இழுத்து நிறுத்தினேன். அதுக்குப் பிறகு கார்ச்சில்லு மண்ணைக் கிளறிக் கிளறி வேகமாகச் சுழன்றது. ஒரு அங்குலம் நகரவில்லை. சனம் கெம்பிக் கூக்குரல் இட்டு ஒரே ஆரவாரம். பயில்வான் ஓடிவந்து

எனக்குக் கைதந்தான். நான் அவன் முதுகில் மெல்லத்தட்டி, “நீ உன்ரை தொழிலைச் செய். கைவிடாதே!” என்றேன். என்னுடைய சினேகிதன்மார் பாய்ந்து வந்து என்னைத் தூக்கித் தோளில் வைத்துக் கூத்தாடினார்கள்.

நான் தான் குடும்பத்தில் கடைக்குட்டி. அம்மா ஊட்டி ஊட்டி என்னை வளர்த்தவ. அப்பரும் அப்பிடித்தான், நல்லாக் கவனிச் சவர். அக்காவையும் அண்ணன்மாரும் வலு கவனம். நான் எதுக்கும் பயமில்லாமல் வளர்ந்தவன். மனத் தையிரியமுள்ளவன். ஒரு கம்பு கிடைத்துவிட்டால் போதும், ஆரும் கிட்ட நெருங்கேலாது.

கோயில் வாசலில் கண்ணாடி விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. நல்ல பெரிய கண்ணுள்ள பெண்கள் கண்ணடிக்கிறது போல, பக்குப் பக்கென்று மின்னுகிறது. பகல் பொழுதில் அழகாக, ஆறி இருக்க நிறம் தரும் ஆலமரங்கள் மலைகள் போல பயங்கரமாகக் கோயிலை மூடிக்கிடக்கின்றன. வாசலில் இருந்து சில யார் தூரத்தில் ஒரு சொத்தி ஆல் வளைந்து, நிமிர்ந்து நிற்கிறது. அந்த ஆலமரத்தின் கீழே சயிக் கிளை நிறுத்திவிட்டு, மரத்தோடு சாய்ந்து நிற்கின்றேன். அந்தச் சொத்தி ஆலில் சொத்தி முனி இருப்பதாக ஒருகதை. அந்த முனி நடு இரவில் ஆலமரத்தை விட்டு இறங்கி, தனது பரிலாரங்களோடு ஊரைச் சுற்றி வருமாம். அப்ப கலீர் கலீர் என்று சலங்கை ஒலி கேட்குமாம். ஆலமரத்தில் ஏறி நின்று அதைப் பிடித்து உலுப்புமாம். மரக் கொப்புக்களைச் சடசட என்று முறித்துத் தள்ளுமாம். மரத்தின் மேல் தீப்பந்தம் எரியுமாம். முனி கூக்குரல் இட்டுக் கைத்

தாளம் போடுமாம். அந்த நேரம் முனியிடம் அகப்பட்டவையின் கதை அவ்வளவு தான், முடிஞ்சு போகும். சொத்தி முனிக்கு எல்லாரும் படுபயம். மாலைப்பட்டால் இந்தப் பக்கம் ஆரும் வாறதில்லை. இப்ப மாத்திரம் ஆர் வரப்போகினம்?

இந்த இடந்தான் பொருத்தமான இடம் என்று அவனும் நானும் யோசிச்ச முடிவெடுத்தம்.

அவன் போய் செய்ய வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்து போட்டு, இப்ப எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நிற்பான்.

அவன் ஒருநாள் வந்து கேட்டான். “எனக்கொரு உதவி செய்ய வேணும்!”

“என்ன உதவி?”

“என்ரை விஷயம் உனக்குத் தெரியுதானே?”

“அது ஊருலகம் எல்லாம் தெரியுமே.”

“நான் அவளைக் கிளப்பிக் கொண்டு போகவேணும்.”

“நீ சொல்லுவாய். அவள் வாறாளாமே?”

“அவள்தான் தன்னைக் கொண்டு போகச் சொல்லி நிற்கிறாள்!”

“நீ நல்ல இனிச்ச கள்ளு..... கருப்பணி இறக்கிக் குடுத்திருக்கிறாய்!”

“சீ.....! அவள் கள்ளுக் குடிக்கிற ஆளில்லை.”

“எடமச்சான்! உனக்கொண்டு தெரியுமே? கலியாணம் கட்ட வேண்டிய கரைச்சல் இல்லையெண்டுதானே எங்களிடடைவாறாளுகள்.... ஆசையைத் தீர்த்துக் கொண்டு போறதுக்கு....”

“அவளை அப்பிடிச் சொல்லாதை மச்சான்.”

“அதுசரி உதாலே பெரிய கரைச்சல் வருமே!”

“அதுதான்..... அவள் பயப்படுகிறாள்.”

“என்னவாம்.....?”

“வீட்டிலே கூடிக் கூடி இரகசியமாகக் கதைக்கினமாம். ஏதோ திட்டம் போடுகினமாம்.”

“அப்படியோ.....? முடிச்சுப் போடுவாங்கள். பெற்ற பிள்ளை..... உடன் பிறந்த சகோதரம்..... எண்டு பார்க்கமாட்டார்கள். அன்பு..... பாசம்..... எல்லாத்தையிடச் சாதிதான் பெரிசு..... கொலைக்காரச் சாதி.....”

“அதுதான் பயமாக இருக்கு.”

“உன்னை விட்டு வைப்பாங்களோ?”

“அதையும் பாப்பம்!”

“அதுசரி..... உனக்கு மேலே கைவைக்கிறவன் உயிரோடை இருக்கமாட்டான்.”

“மச்சான், நீதான் அவளைக் கடத்திக் கொண்டு வந்து தரவேணும்!”

“அவ்வளவுதானே.....சரி!”

அவள் வரும் திசையில் இருட்டைத் துளைச்சுக் கூறு குறிப்பாகப் பார்க்கிறேன். இன்னும் அவள் வரக் காணேன். அவளுக்கும் என்னன்ன இடைஞ்சலோ? அவள் வீட்டுப் பக்கமாகத் தவளைகளின் சத்தம் கச்சேரி முழக்கம் போல கேக்கிறது. மாரி மழை பாயும் வெள்ளவாரடை, அவள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் தேங்கி நிற்கும் வெள்ளத்தில் குதித்தாடும் மாளமீடும் தவளைகள் பகல் பொழுதில் பதுங்கி விடும். இரவு பயங்கரமானதல்ல, இனிமையானதுதான். தவளைகள் குதித்துக் கொண்டாடும். வெள்ள வாரடைக்கு அருகில் அலரிப் பற்றை, வெள்ளவலரி, வெள்ளலரி காடாக வளர்ந்து நிற்கிறது. அவனும் அவளும் வழக்கமாக அந்த அலரிப் பற்றைக்குள் தான் சந்தித் திருக்க வேணும். அதை எல்லாம் தாண்டி அவள் இப்ப வந்து சேரவேணும்.

பனங்காணிக்கு மத்தியில் வெள்ளை யாக ஏதோ தெரிகிறது. அது அசைந்தசைந்து வருவது போலத் தோன்றுகிறது. முனியும் அப்பிடி வருமாம். அல்லது கட்டாக் காலி மாடாக இருக்கலாம். இப்ப இன்னும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. மாடு இந்த உயரமாக இருக்காது. இது அவளாகத் தான் இருக்க வேணும்.

அவள் எதிரில் வந்து நிற்கிறாள். மூச்சு இரைக்கிறது, பெரிசாகக் கேட்கிறது. வெள்ளை வேட்டி கட்டி, முழுக்கைச் சட்டை போட்டு, தலைப்பாகவும் கட்டி இரு

க்கிறாள். மீசை முளைக்காத இளந்தாறிப் பொடியன் போல இப்ப அவள் இருக்கிறாள்.

“சரி போவம்.” சொல்லிக் கொண்டு சயிக்கிளை எடுத்து, ஒரு காலைத் தூக்கி ஏறி அமர்ந்து, மறுகாலை நிலத்தில் ஊன்றி நிற்கிறேன். அவள் பேசாமல் வந்து பின்னால் கரியரில் ஏறிக் கொள்ளுகிறாள்.

சயிக்கின் மெல்ல அசைந்து பிறகு வேகமாக ஓடுகிறது. மீண்டும் மண் ஒழுங்கை தாண்டி றோட்டுக்கு வருகிறது. சற்றுத் தூரம் ஓடித்திரும்பவும், குச்சொழுங்கைக்குள் நுழைந்து வளைந்து வளைந்து போகிறது. சுமார் ஒருமணி நேரத்தின் பின்னர் பிரதான வீதியில் வந்து மிதக்கிறது. பிரதான வீதியிலும் வீடுகள் இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றன. இரண்டொரு வீடுகளில் சிறிது வெளிச்சம் மினுக்கிடுகிறது.

சயிக்கிக்கின் புதிய வேகத்துடன் ஓட ஆரம்பிக்கிறது. சற்றுத் தூரம் கடந்து சந்திக்கு வருகிறது. சந்தியில் இருந்து பரந்த ஒரு வெளி. ஐந்து மைல்தூரம் வரை நீண்டு கிடக்கிற வெளி. பயங்கரமான வெளி. பகல் பொழுதிலும் நடமாடப் பயப்படுவார்கள், பெண்டுகளைச் சொல்ல வேண்டாம். ஆரும் அந்தப் பாதையால் வருவதில்லை. வீதியின் இருபக்கங்களிலும் கண்டல் காடுகள். பறட்டைச் செடிகள். மழைகாலத்தில் வெள்ளம் தேங்கி நிற்கும் சதுப்பு நிலம். நெல்லுப் போல வளைந்து நிற்கும் நாணல் புற்கள். என்ன நடந்தாலும் ஆருக்குந் தெரியாது. கொலைகள் நடக்கிற இடம். கொலை செய்து கொண்டு வந்து போட்டு விட்டுப் போகும் இடம். கொள்ளைக்காரர், வழிப்பறிக்காரர்கள் வந்து பதுங்கி இருக்கிற இடம்.

நான் உசாராகத்தான் இருக்கிறேன்.

சயிக்கின் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. றோட்டுப் பள்ளமும் திட்டியுமாகக் கிடக்கிறது. சயிக்கின் பள்ளத்தில் விழுந்து, துள்ளி உருண்டு ஓடுகிறது. சயிக்கின் லயிற்றைப் போட்டு, றோட்டை நல்லாப் பார்த்து சயிக்கிளை ஓட்டலாம். ஆனால், வெகுதூரத்திலும் அது தெரியும். அது ஆபத்து, பலலைக் கடித்துக் கொண்டு சயிக்கிளை மிதிக்கிறேன்.

இப்ப குளிர் காற்றுப் பட்டு நல்லாக் குளிருகிறது. தவளைகளின் சங்கீதம் இடையிடையே கேட்கிறது. சில்வண்டுகளின் இரைச்சல் வேறு. எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. றோட்டுக்குக் குறுக்கே ஏதோ கறுப்பாகக் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. சயிக்கினின் வேகத்தை மெல்லக் குறைக்கிறேன். இடுப்பில் சொருகிய டோர்ச் லயிற்றை எடுத்து ஒருமுறை அடித்துப் பார்க்கிறேன். கும்பலாக மாடுகள். மெல்லச் சத்தம் போட்டு மாடுகளைக் கலைத்து விட்டுச் சயிக்கிளை ஓட்டுகிறேன்.

அவள் எதுவும் பேசாமல் எனக்குப் பின்னால் குந்தி இருக்கிறாள். அவள் துணிஞ்சவள் தான். இல்லையென்றால் இப்பிடி வரமாட்டாள். என்றாலும், பொம்பிளைதானே! பயந்திருப்பாள்.

அவளின்ரை தோள் என்றை முதுகில் முட்டுகிறது. முதல் முட்டின போது, நான் ஒன்றும் நினைக்கவில்லை. பிறகு இரண்டாம் முறை..... மூண்டாம் முறை..... முட்டுகிறாள். சயிக்கின் பள்ளத்தில் விழுந்தெழுப்ப அவள் ஆடியசைந்து முட்டி இருக்க வேணும்.

சயிக்கின் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

அவள் திரும்பவும் முதுகில் இடிக்கிறாள். எனக்கு ஏதோ செய்கிறது. பெண்டுகள் குணம் இப்படித்தான். விருப்பத்தை வாய் விட்டுச் சொல்லமாட்டினம். ஏதோ ஒருவகையில் வெளிப்படுத்திப் போடுவினம்.

அவள் மீண்டும் இடிக்கிறாள். மீண்டும்..... மீண்டும்..... எனக்கு மனம் தளம்புகிறது.

தொட்டுச் சுவைப்பது ஊறுகாய் மாத்திரமா? பெண்ணுந்தான். அவள் தொடத் தொட எனக்குச் சுவைக்கிறது.

அவள் நல்ல அழகி, சிவந்த நிறம், மெல்லிய இடையும், பரந்த இடுப்பும், மூக்குப் போல கூர் மார்பும்..... விறுவிறு என்று உடலில் எனக்கு ஏதோ ஏறுகிறது.

ச்சை! நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்யக் கூடாது. என்னை நம்பித்தானே இவளை அனுப்பி இருக்கிறான். நடபுக்கு நஞ்சுவைக்கிறதா?

பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு சயிக்கிளை வேகமாக ஓட்டுகிறேன்.

அவளுக்கு என்மேல் விருப்பம் இருக்குமென்றால் நான் என்ன செய்கிறது? அவள் ஆசையைத் தீர்த்து வைக்கத்தானே வேணும்! தீர்க்காது விட்டால் அது பாவமல்லோ?

நான் நினைக்கிறது சரியா? அவளும் இப்ப என்னைப் போலதான் நினைக்கிறாளோ?

எனக்குள் எழுந்த வேகம் அடங்குவதாக இல்லை.

சயிக்கிளை என்றை வேகத்துக்குப் போட்டு மிதிக்கிறேன்.

இப்ப அவள்..... ஒரு மார்பினால் என்றை முதுகில் படென்று குத்துகின்றாள்.

எனக்கு உடல் சிலிர்த்துப் புல்லரிக்கிறது. இனிப் பொறுக்கேலாது. அவள் விரும்பி வந்தால் நான் ஏன் மறுக்க வேணும்?

காமம் என்பது அணையாப் பெருந்தீ. அந்தத் தீயினால் உலகம் மலருகிறது. எரிந்து சாம்பல் ஆவதும் அதில்தான். நான் இப்ப.....?

அவள் ஒருவேளை முன்பக்கம் எட்டிப் பார்த்திருப்பாளோ? அப்பதான் அவள் மார்பு என் முதுகில் படடுதோ? அப்படியும் இருக்கலாம்.

எதுக்கும் முதல் அவள் மனதை அறிய வேணும்.

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறாய்? பயமாக இல்லையா?” நிதானமில்லாது குரல் தடுமாறுகிறது.

“இல்லை” அவள் குரல் மெல்ல ஒலிக்கிறது.

“என்ன இல்லை?”

“பயம்”

“ஏன் பயமில்லை?”

“அண்ணாவோடே வாறன் எனக் கென்ன பயம்?”

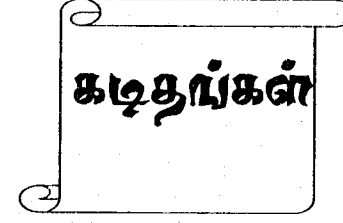
நான் அதிர்ந்து போகின்றேன். சமமடடியடி தலையில் விழுந்தது போலத் தடுமாறுகிறேன். நாடி நரம்புகள் அடங்கிப் போகின்றன. வாய் திறந்து பேச முடியவில்லை. நாவரண்டு போகிறது. என்னைப் பிடித்து ஆட்டின பிசாசு செத்து மடிகிறது. சிறிது தூரம் மெல்ல மெல்ல சயிக்கிளை ஓட்டுகின்றேன். பின்னர், மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு சொல்லுகின்றேன்.

“தங்கச்சி சொல்லுகிறது சரிதான். இந்த அண்ணா கூட வரும்போது ஒண்டுக்கும் பயப்பிட வேண்டியதில்லை.”

“எனக்கது தெரியும், அண்ணை.”

மீண்டும் என்நெஞ்சில் பால் வார்க்கிறாள். என்னுள் மூண்ட தீ படென்று அணைகிறது.

எனது தங்கையைக் கொண்டு சென்று அவளுக்கு உரியவனிடம் ஒப்படைப்பதற்காகப் புதிய உற்சாகத்துடன் சயிக்கிளை மிதிக்கின்றேன்.

வணக்கம்! சிறுவயது முதலே மல்லிகையைப் படிக்கும் பழக்கம் எனக்கு உள்ளது. இருந்தாலும், மல்லிகையை ஒழுங்காக யாழ்ப்பாணத்தில் பெறமுடிவதில்லை. பின்னர், யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்கும் போது, பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் மல்லிகையை இலகுவாகத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. தொடர்ந்து வாசித்த அனுபவமும் புதுமையானது.

நான் அளவெட்டி, கூத்தஞ்சீமையைச் சேர்ந்தவன். தற்போது மட்டக்களப்பில் வசித்து வருகிறேன். இந்த ஆண்டு கம்பன் கழகம் நடத்திய 'மகரந்தச் சிறகு' கவிதைப் போட்டிக்கு எனது கவிதை ஒன்றினையும் அனுப்பி வைத்திருந்தேன். 'சொப்பனச் சுடுகாடு' என்ற அந்தக் கவிதைக்குச் சிறப்புப் பரிசு கிடைத்தது. பரிசு பெற வந்த போது தான் திரு. குமாரசுவாமி அவர்கள் தங்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். சில விநாடிகள் தங்களைச் சந்தித்ததும், ஆசி பெற்றதும் எனது பாக்கியமே. அந்தத் தாக்கத்திலிருந்து நான் இன்னமும் விடுபடவில்லை.

எனது கவிதைகள் பெரிதாக இன்னமும் வெளிவரவில்லை. ஆங்காங்கே சில பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. இத்துடன் நான் எழுதிய சில கவிதைகளை அனுப்பி வைக்கிறேன். மல்லிகையின் தரத்துக்கும், தூய்மைக்கும் எனது கவிதைகள் ஊறு விளைவிக்காத பட்சத்தில் பிரசுரித்து என்னை உற்சாகப்படுத்துமாறு தாழ்மையுடன் வேண்டுகிறேன்.

மேலும், எப்போதும் மல்லிகையுடன் தொடர்பில் இருக்க விழைகிறேன். 43 வது ஆண்டு மலரையும், இவ்வாண்டுக்கான மல்லிகையின் சந்தாப் பணத்தையும் சேர்த்துக் காசுக்கட்டளை அனுப்பியுள்ளேன்.

மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளும் பொழுது, மூத்த இலக்கியவாதியுடன் தொடர்பில் இருப்பதையும் எண்ணி புழகாங்கிதம் அடைகின்றேன்.

தங்களின் ஆரோக்கியமான, ஆலோசனைகளையும், விமர்சனங்களையும், ஊக்கத்தையும் பணிவுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.

மட்டக்களப்பு. வை. சாரங்கன்.

சத்தியமாகச் சொல்லுகின்றேன். மல்லிகை இதழைக் கண்களால் கண்டவுடனேயே என்நெஞ்சுக்குள் ஒரு பூரிப்புச் சட்டென்று தோன்றி விடுகின்றது.

ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே நான் மல்லிகை வாசகன். 70- ஆம் ஆண்டுகளில் ஒருநாள் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரான்லி வீதியிலுள்ள மக்கள் வங்கிக்கு முன்னால், முதன் முதலில் நான் உங்களைச் சந்தித்தேன். அப்பொழுது சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு நடந்து வந்தீர்கள். கைப்பையிலுள்ள மல்லிகை ஒன்றை எடுத்து எனக்குத் தந்தீர்கள். அப்பொழுது அதன் விலை நாற்பது சதம். என்னிடம் போதிய பணம் அப்பொழுது இல்லை. சிரித்து விட்டு, "அப்பறம் தாளுங்கோ, பணத்தை" எனச் சொல்லிவிட்டு, நகர்ந்து போய் விட்டீர்கள்.

முன்னர் முன்பின் தெரியாத எனக்கு, என்னை நம்பி மல்லிகையைத் தந்து விட்டு, பணத்தை அப்புறம் தரச் சொல்லிச் சென்ற ஒரு சஞ்சிகை ஆசிரியரை நினைத்து நினைத்து நான் ஆச்சரியப்பட்டேன்.

ஓர் உண்மையைச் சொல்லட்டுமா? அன்று உங்களிடம் காசு தராமல் பெற்றுக் கொண்ட அந்த இதழை இன்றும் எனது சாமியறையின் ஒரு பக்கத்தில் தான் வைத்துள்ளேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் முன்னரைப் போல, மல்லிகை கடைகளில் விற்பனைக்குக் கிடைப்பதில்லை. போக்கு வரத்துக் கெடுபிடிகளால் ஒழுங்காக மல்லிகை கிடைப்பதில்லை. இதைக் கொஞ்சம் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் இன்று நடந்து திரியாது போனாலும், உங்களை அடிக்கடி என்னைப் போன்றவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கத் தவறுவதில்லை.

எங்கிருந்தாலும் நீங்கள் இலக்கிய வளர்ச்சியையே நோக்கமாகக் கொண்டு உழைத்து வருவதை ஒரு யாகமாகவே செய்து வருவதைக் கண்டு, உண்மையிலேயே நான் அதிசயப்படுவதுண்டு.

நீங்கள் எங்கிருந்து இலக்கியத்திற்காகப் பாடுபட்டாலும், என்னைப் போன்றவர்கள் உங்கள் பக்கத்தே இருப்போம் என உறுதி கூறுகின்றேன்.

கொக்குவில். ச. துரைமுருகன்.

சுன்னிடி

- ரெனிக் ஜே

? பேராசிரியர் கைலாசபதி, எழுத்தாளர் பாரிபலி போன்றோர்களுடன் உங்களுக்கு இருந்த கருத்து வேற்றுமைகள் உங்களுக்கிடையே பங்கமாயை வளர்த்ததா?.....

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம். இப்பனு ஆயிஷா.

எங்களுக்குள் சின்னச் சின்னக் கருத்து முரண்பாடுகள் இருந்ததுண்டு. ஆனால், அவைகள் எங்களுக்குள் எந்தக் காலத்திலுமே பகைமையை வளர்த்தவைகளல்ல. அதிலும் இந்த மண்ணில் இலக்கியப் பேரியக்கம் நடத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள், நாங்கள். நாடு தழுவிய அளவில் நாங்கள் கவனிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். எனவே பொதுப் போராட்டத்தில் ஓன்றிணைந்து இயங்கி வந்த நாங்கள், பகைமை உணர்ச்சிக்கு எந்தக் காலத்திலுமே ஆட்பட்டவர்களல்ல. அந்த உணர்வு எம் மிடையே தலை காட்டியதுமில்லை.

? மனிதநேயமாகருதி இலக்கியப் பணியை நிறுத்தி, விளம்பரத்திற்காக இலக்கியப் பணியை அதிகரித்து விட்டீர்!

தர்கா நகர். கே. பி. ஷர்மிலா.

இலக்கிய உலகில் திடீர் விளம்பரங்களும் திடீர்ப் பிரபலங்களும் இடையிடையே தலைகாட்டத் தான் செய்யும். அதைப் பற்றி நாம் அதிகம் கவலைப்படத் தேவையில்லை. அவர்கள் எத்தனை அவசர கதியில் வந்து வெளிச்சம் காட்டி மினுமினுத்தினரோ அத்தனை சீக்கிரம் அவர்கள் காணாமல் போய்விடுவர் என்பதும் உறுதி.

? சமீபத்தில் பிரபல எழுத்தாளர் பங்காபந்தனது பவளவிழா சென்னையில் நடைபெற்றதே, அது சமீபந்தமான உங்களுக்கு அபிப்பிராயம் என்ன?

குருநாகல். கா. தவசீலன்.

கலைஞர்களுக்கு, பொதுவாக எழுத்தாளர்களுக்கு எங்கு பாராட்டு விழா நடந்தாலும் மனது குதூகலமடைபவன், நான். சமீபத்தில்தான் அவர் உடல் நலமில்லாமல் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார். தமிழக முதல்வர் உட்பட பல படைப்பாளிகள் அவரை அங்கு சென்று நலம் விசாரித்தனர்.

அவரது பவள விழாச் சம்பந்தமாக 'JK 75' என்ற பாராட்டு நூலும் வெளிவந்துள்ளது. அது எனக்கும் படிக்கக் கிடைத்தது. அங்கு ஜேகேயை மல்லிகை இலக்கிய நன்றிகள் சார்பாக மீண்டுமொரு முறை வாழ்த்துகின்றேன்.

? 'இந்த இலக்கிய வெளியீட்டுத் துறைக்கு உன் வந்தோம்?' என எந்தக் கட்டத்திலாவது மனச் சலிப்பு அடைந்ததுண்டா?

புத்தளம். ஆர். சிவகுமார்.

இல்லவேயில்லை. மாறாக மன நிறைவடைந்ததுண்டு. தினசரி எத்தனை எத்தனை வகையான மனிதர்களைப் பார்க்கின்றேன், பழகுகின்றேன். இடையே தொலைபேசித் தொடர்புகள். பின்னர் உள் நாட்டு, வெளிநாட்டுக் கடிதங்கள். காலையிலிருந்து மாலை வரைக்கும் இந்த வயதிலும் உற்சாகமாகவும் மன நிறைவுடன் வாழவும் இந்த இலக்கிய உலகம் எனக்குப் பேருதவி புரிந்து வந்துள்ளது. உண்மையாக நம்புங்கள். ஒருநாள் கூட, நான் சலிப்படைந்ததில்லை. சோர்வு தட்டி முடங்கிப் போய் இருந்ததில்லை. இந்தத் துறை ஓர் அற்புதமான சூழ்நிலையைத்

தானே உருவாக்கி எங்களைப் போன்ற இலக்கியப் பித்தர்களை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது!

? சமீபத்தில் ஒரு நாள் ஊரில் ஓர் இலக்கிய நண்பரது வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். அவர் உங்களுக்கு சுய வரலாற்று நூலான 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையிடப்படாத சித்திரம்!' என்ற புத்தகத்தைப் படிக்கும் படி கந்தாரி. ஓரிரவு முழுவதும் கண் விழித்து அந்த நூலைப் படித்து முடிந்தேன். ஒரு மேலைத்தேசத்துச் சாதனையாளரின் சுய வரலாற்றைப் படித்தது போன்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. 'இப்படியான நூல்களைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் பாடப் புத்தகமாக்கினால் என்ன?' என்று கூட நான் அந்தக் கட்டத்தில் யோசித்துப் பார்க்கிறேன். என்ன சொல்கின்றீர்கள், நீங்கள்?

வெள்ளவத்தை சீ. ஜெயதேவன்.

நானென்ன சொல்ல இருக்கின்றது? உங்களது மன உணர்வைக் கொட்டியிருக்கின்றீர்கள். நான் எழுதும் போது உங்களைப் போன்ற இளந்தலை முறையினரை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு தான் பேனாவை ஓட்டுகின்றேன். மற்ற படி எனக்கு எனது படைப்புக்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சீபார்சு செய்ய வேண்டுமா, இல்லையா? என்ற எந்த விதமான நோக்கமெதுவுமேயில்லை.

? இதுவரையும் படைப்பு அல்லாத சுயவரலாறு, அநுபவங்கள் போன்ற நூல்களை எழுதுகிறீர்கள். தொடர்ந்து 'மல்லிகை அநுபவங்கள்' என்ற தலைப்பில் சிறுநிலக்கிய ஏடுபொன்றைத் தொடங்கி, தொடர்ந்து அதை

வெளியிட்டு வருதல் உள்ள பாரிய சிரமங்களை எதிர்காலத் தலைமுறைக்கு ஒரு பாடமாக எழுதினால், என்ன?

கிளிநொச்சி. எஸ். புஷ்பராசன்.

எழுதி முடிக்க ஆயிரம் கருத்துக்களும் அநுபவங்களும் இருக்கவே இருக்கின்றன. ஆனால், நேரமும் அவகாசமும் தான் இருப்பதில்லை. நான் இந்த மண்ணில் வாழும் எந்த எழுத்தாளனையும் விட, தினசரி அதிக நேரம், அதிகளவில் உழைத்து வருவது இலக்கிய உலகிற்குத் தெரியும்.

எனவே பல பல அநுபவங்களை எதிர்காலத்திற்கு ஆவணமாக விட்டுச் செல்வதே எனது நோக்கமாகும். உங்களுக்கு ஆலோசனையைக் கூடிய அளவில் நிறைவேற்ற முனைகின்றேன்.

? உங்களது ஆரம்ப இலக்கிய காலத்தில் உங்களைத் கவரிக் கவிதைகளாயாரி? இப்பொழுது உங்களுக்குப் பிடிப்ப, படைப்பாளியாரி?

ஜாஸல். மு.அரவிந்தன்.

இளம் வயதுக் காலத்தில் எனது அபிமான எழுத்தாளராக விளங்கியவர், விந்தன். இப்பொழுது நான் ரஸித்துச் சுவைத்துப் படிக்க உதவுபவர் மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி.

? உங்களது ஆரம்ப எழுத்துக் காலத்தில் எழுத்தாளர்களுக்கென்றே ஓர் அமைப்பு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இருந்து வழிகாட்டி வந்தது. இன்றைய இளை எழுதி

காளிகளுக்கு வழிகாட்ட அப்படியொரு அமைப்பொன்று இன்று இல்லை. பொறுப்புகள் மூலிக எழுத்தாளர்களாகிய உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு உங்களைப் போன்றவர்கள் வளர்த்து விட்டால் போதுமா? புதிய பரிபரையை வளர்த்தெடுக்கும் பொறுப்பேற்றி இல்லையா?

கொழும்பு- 6. எம். தேவதாஸன்.

நீங்கள் கேட்பது நியாயம். நான் மல்லிகைக்காக நாள் பூராவும் என்னை ஒப்பக் கொடுத்து உழைத்து வருகின்றேன். இதைப் பற்றிச் சகோதர எழுத்தாளர்களுடன் ஆலோசிக்கின்றேன்.

? யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மல்லிகைக் காரியாலயம் சொந்தக் கட்டடம் என்பது ஏற்கனவே எனக்குத் தெரியும். அந்தக் கட்டடம் கட்டப்போது என்ன நிலையில் உள்ளது?

நீர்கொழும்பு. ஆர். சிவநேசன்.

இயங்க முடியாத காரணத்தால் முடிக்கிக்கின்றது.

? கருத்து வித்தியாசம் காரணமாக, அபிவிருத்தி முறையாக நிமித்தமாகச் சகோதர எழுத்தாளர்களை நீங்கள் விரோதியாக நினைத்ததுண்டா?

கண்டி. எம். சரவணன்.

எனக்கு ஒரு கருத்து இருக்கு. அது சம்பந்தமாக இயங்க எத்தனை உரிமையும் சுதந்திரமும் உள்ளதோ அத்தனை சுதந்திரமும் உரிமையும் ஏனையோருக்கும் இருப்பது நியாயம். நான் அதை எந்தக் கட்டத்திலும் கனம் பண்ணி, கௌரவித்து

வந்துள்ளேன். நான் வெறுப்பது அபிப் பிராய முரண்பாடு களையல்ல. வெறுப்பது, நடிப்பை, சந்தர்ப்பவாதத்தை, ஆளுக் குத் தகுந்த மாதிரி வேஷம் போடுவதை.

? அந்தக் காலத்தில் உங்களுடன் ஐந்துமாத சகோதர எழுத்தாளிகளை சிறுநீங்கள் நினைத்துப் பார்த்துண்டா? வவுனியா. எஸ். கதிரவேலு.

நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. இதில் அநேகர் இன்று உயிருடன் இல்லை. இருந்தால் அவர்களுடன் பழகிய அந்த நாட்கள் நெஞ்சுருக நினைத்துப் பார்த்து மறவேன். யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் அண்மையில் 'சிறுநீர் டீப்' என் றொரு மாத்தறைச் சிங்களச் சகோதர ின் தேநீர்க் கடையொன்று உண்டு. நாங் கள் நாலைந்து இலக்கிய நண்பர்கள் பேசிக் கொண்டிருப்போம். அதில் வீர கேசரி நிருபர் செல்லத்துரை, ரஸிகமணி ஆகியோர் அடங்குவர். நேரம் போய்க் கொண்டே இருக்கும். பிளேன் டி ஐந்து சதம். பால் கலந்தது, பத்துச் சதம். எல் லாரும் அந்தத் தேநீர்க் கடைக்குள் புகு ந்து தேநீர் அருந்துவோம். காசுள்ளவர் பணம் செலுத்துவார். வெளியே வந்து அவ ரவர் பஸ்ஸில் ஏறுவார்கள். நான் எனது 'கொட்டன் ஹோல்' சைக்கிளில் வீடு வந்து சேருவேன்.

வாரம் ஒருநாள் அல்லது இருநாட் கள் இந்த பஸ் நிலையச் சந்திப்பு நடந் தேறி முடியும்.

? நீங்கள் சிறுவருக்கும் மல்லிகை யின் அட்டையில் சாதனையாளிகளினது உருவப் படங்களை வெளியிட்டு வருகிறீ

றார்களே, அதன் உள் நோக்கம் என்ன? தெவ்விவனை. ச. ராஜேஸ்வரி.

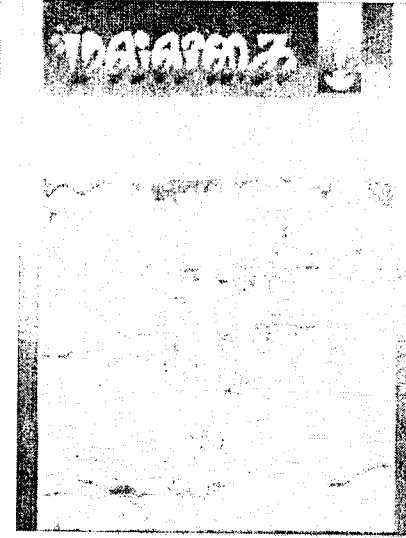
எனது தொடர் திட்டத்தின் ஆழமும், அகலமும் இன்றைய தலைமுறையின ருக்குப் புரியாமல் இருக்கலாம். எனக்கு அதை பற்றிச் சிறிது கூடக் கவலை யில்லை. நாளைய சந்ததியைச் சேர்ந்த மாணவன் ஒருவன், பல்கலைக் கழக நூல் நிலையத்தில் தனது முன்னோர் களுள் ஒருவரது உருவத்தையும், அவரது தகவல்களையும் தற்செயலாகக் கண்டு விட்டு, அதை எடுத்துப் படித்துப் பார்க் கும் பொழுது அப்படியே பிரமித்துப் போய் விடுவான். அவனது மூதாதையினர் ஒரு வரது தகவல்கள் அதில் பதியப்பட்டிரு க்கும். அப்பொழுது அவனது வாய் மல் லிகை என உச்சரித்து மகிழும். அப் பொழுது நான் உயிருடன் இருக்கமாட் டேன். வரலாற்றில் நான் ஆவணப்படுத் தப்பட்டு, பலரது வாயில் நான் உயிர்த் துக் கொண்டிருப்பேன்.

? தூண்டில் கேள்வி- பதில் பகுதியில் தரமான கேள்விகளும் பதில்களும் சீடம் பெற்றுள்ளன. அவை வெறுமனே தனி சிந்தனை னுடன் மறைந்து போகாமல் அவைகளைத் தொகுத்து நூல்களில் முத்தகமாக வெளியிட் பால் என்ன?

சிலாபம். எம். கதிரேசன்.

முன்னரும் கேள்வி- பதில் தூண் டில் என்ற பெயருடன் நூலாக வெளி வந்துள்ளது. இந்த யோசனையையும் கவனத்தில் கொள்வோம்.

மல்லிகை 43 2து சிறுநீர் டீப்

தரமான இலக்கியச் சுவைஞர்கள், பல்கலைக்கழக நூலகங்கள், நூல் நிலையங்கள் போன்றவற்றில் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டிய முக்கிய ஆண்டு மலர்தது! விலை: 200/-

தொடர்பு கொள்ள : மல்லிகைப் பந்தல்

Dominic Jeeva
'Mallikai'
201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.
Tel : 2320721

Mallikai

June - 2008

No Colour Separation

NO Positive

NO Plates

PLASTIC CARDS, SCRATCH CARDS, MASTER CARDS, MEMBERSHIP CARDS, OFFICE IDENTITY CARD

OUR PRODUCT

DATABASE PRINTING, BROCHURES, CATALOGUES, SOUVENIRS, BOOK MARKS, GREETING CARDS, NAME TAGS, CD/DVD COVERS, COLOUR BIO DATA, STICKERS, INVITATION CARDS, PROJECT REPORTS, BOOK COVER, MENU CARDS, GARMENT TAGS, THANKING CARDS, CERTIFICATES, BOOKS, POSTERS, CD STOMMER, TRANSPARENCY SHEET, PLASTIC CARDS, SCRATCH CARDS, VISITING CARDS.

HAPPY DIGITAL CENTRE(Pvt)Ltd.

Digital Colour Lab & Digital offset Press

No. 75 1/1, Sri Sumanatissa Mawatha, Colombo-12. Tel: +94 11 4937336, +94 11 4879566

web: www.happydigitalcentre.com e-mail: happydigitalpvtltd@yahoo.com